

Giới thiệu Càng Độc Càng Ngọt Ngào

Thể loại: cổ đại, hài, HE

Độ dài: 10 chương

Cái gì? Hần, Nguyệt Tinh Hồn bị thê tử định mệnh tương lai của mình độc chết

Không được, hẳn nhất định phải tiên hạ thủ vi cường, trước tiên đem nàng độc chết mới được!

Ai ngờ, khi nàng không hung dữ lên, cười rộ lên còn rất đẹp, rất đáng yêu

Hôn lên tư vị cũng khá tốt, nếu có thể nhắm nháp cả đời cũng rất tốt.....

Không biết vì sao ý tưởng này nhưng khiến trong lòng hẳn chấn động, có cảm giác không biết làm sao, cảm giác động lòng thật kỳ quái.....

Nha? Động lòng? Hần động lòng sao?

Nguy rồi, nguy rồi! hẳn sẽ không lâm vào cũng vậy của vận mệnh đi! Không cần a.....

“Ai muốn gả cho ngươi? Ngươi đừng dát vàng trên mặt mình đi!” Duicowng Diễm Ca thờ phi phi mắt

Hần nghĩ đến hẳn là ai nha, muốn nàng gả cho hẳn? Thiếu tự cho là đúng

Nhưng mà khi hẳn không nói hai lời, cắt cổ tay lấy máu, chỉ vì giúp nàng trị kịch độc trên người

Nàng thật là cảm động, thật cảm động, trái tim cũng đập thật mạnh..... còn càng ngày càng nhanh!

Ai bảo hẳn trong lúc thần không biết quỷ không hay, hạ thủ kịch độc kêu là “yêu” đi?

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

“Xú tiểu tử, mau cút lại đây!” Nam nhân trên khuôn mặt tuấn đạt có một chút vận vẹo, hơn nữa mắt cả buổi sáng lại vẫn thủy chung không tìm thấy bóng người, nay lại xuất hiện với một thân bản đen khi tiểu nam hài đùa giỡn thoải mái từ trong bùn lầy lộn xộn, rốt cục nhìn không được nữa hồn hên rỗng giận, bộ dáng kia dường như hận không thể đem tiểu nam hài bóp chết vậy.

Ngoáy lổ tay, nằm ăn vạ dưới đất, lấy khuôn mặt tức chết người không đền mạng cười hi hi ha ha quả quyết cự tuyệt.

“Không, muốn!” Hay nói giỡn, cùng ông ta trở về khổ hình kế tiếp, không chết cũng bị lột da, chỉ có đứa ngốc mới nghe lời. Hần tự nhận là trời sinh thông minh, không lý nào lại làm những việc chờ chết của đứa ngốc.

“Không cần!” Nam nhân ngữ khí nhẹ nhàng, trong mắt lại lóe ra nguy hiểm, ngay cả tay áo cũng lặng lẽ vén lên trên.

Dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, còn không có lỗi đến biết được trong mắt nam nhân nổi bão, vẫn như cũ tự đắc lặn qua lặn lại trong bùn đất, rất giống cách làm của heo con.

“Dám đối với cha ngươi nói không cần!” Nam tử hét to, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phi thân về phía trước, một phen túm lấy nam hài, bắt đầu mắng chửi xối xả không dứt.

“Ta rốt cuộc làm chuyện gì thiếu đạo đức, mà lại sinh ra ngươi hỗn tiểu tử này! chính là muốn ngươi về tắm rửa một cái, ngươi trốn cái gì trốn? lại chạy trốn tới đây làm con heo! Uống phí cho mẹ ngươi sinh ngươi ngày thường môi hồng răng trắng, bộ dạng tốt đẹp. Nhìn một cái, ngươi như thể nào đáp hử? Nay đầu cổ mặt mày toàn là bùn đất đen đúa, thiên tài mới nhìn ra được ngươi là một con người, chứ không phải heo.....?”

Chính là vừa mắng lên, cũng không nghe thấy rõ giọng trẻ con nhại theo, kỳ quái nhìn khuôn mặt nhỏ bé vô tội, ý định vừa chuyển, đè nén con tức, ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn.

“Xem thân ngươi dơ bẩn này, trở về tắm rửa vừa lúc. Yên tâm, cha của ngươi đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, hô to một tiếng là có bồn tắm lớn đợi ngươi

đâu!” Ô..... Trên đời này rốt cuộc tìm không ra người “Hiếu tử” (ý ở đây là thương con) như ông vậy, thật là làm cho người ta cảm động a!

“Tắm bồn? Oa Con không cần a!” Dính đầy nước bùn khiến người ta không nhìn rõ lắm biểu tình, nhưng theo nguyên bản bướng bỉnh linh động mắt to giờ lại tràn đầy hoảng sợ, còn có thể lương tiếng kêu rên, không khó nhìn ra nam hài kháng cự.

“Không cần?” Nam tử nghe vậy lâm vào chán nản, ba chân bốn cẳng đem thân hình nho nhỏ giãy dụa vạy vẹo kèm lại hai bên, hận không thể nổi bão một trận “Ngươi cho rằng những năm gần đây ta ăn no rồi rảnh rồi hả, mỗi ngày đuổi theo ngươi tắm bồn là chơi vui sao? Cha ngươi không phải là vì mạng nhỏ tương lai của ngươi mà suy nghĩ, muốn thừa dịp hiện tại giúp ngươi đề phòng chút, ngày sau còn có chút bản lĩnh để sử dụng. Ngươi, tiểu tử này, không cảm ơn cũng liền thôi, còn dám cự tuyệt ta?”

Nghĩ đến đây, đầy bụng ủy khuất không chỗ nói, không khỏi vì bản thân mà đổ một phen đồng tình lệ. Ô..... Rốt cuộc ông đã tạo cái gì nghiệt, vì sao có hai đứa con, đường nhân duyên đều gặp ghênh, sai lầm như thế!

“Oa, cha, cha khóc cái gì nha?” Tiểu nam hài oa oa kêu to, da gà đều nổi đầy ra.

Người cha này của hắn a, theo từ lúc hắn có trí nhớ đến nay liền hồ một chút thì nhìn hắn thở ngắn than dài, ngay sau đó liền ôm chặt hắn khóc rống ra nước mắt, còn nghĩ rằng chính mình đã sớm thành thói quen, không nghĩ tới.... Chậc, vẫn là cha công lực thâm hậu, hắn vẫn không chống lại được một chiêu này a!

“Ô, linh hồn nhỏ bé a, cha luyến tiếc mà.....” Nhớ tới một quẻ mười năm trước, tim của ông liền đau đớn thế nào!

Ô..... Vì sao nữ tử có nhân duyên với con lại là cái cô nương có khả năng độc sát chồng đâu? Ô, Con của ông không phải là tướng đoản mệnh, lão thiên gia làm chi nổi dây tơ hồng kỳ quái như thế? Ông trời quý này là cùng Nguyệt gia của bọn họ đối nghịch sao? Đầu tiên là cho nữ nhi có một tướng công mang mệnh tu phật sau, giờ lại cho nhi tử có một độc phu nương tử, rốt cuộc thì muốn hại Nguyệt gia đến bao lâu a?

Ô, ô.....ông trời bắt nhân, mù mắt a!

Nghĩ đến nỗi đau, nam nhân không khỏi kích động ôm lấy ái nhi, lực đạo to lớn cơ hồ làm cho người ta nghĩ đến thân hình nho nhỏ bị ôm trong ngực cơ hồ bị siết thành hai đoạn.

Xong rồi! Tiểu nam hài phiên cái xem thường, biết cha bệnh cũ lại tái phát, cái này cũng chỉ tùy ông ấy ép buộc.

Đang lúc tiểu nam hài nhận mệnh chấp nhận bị cha chà đạp, nam tử tay ôm ái nhi, dưới chân bước đi chưa từng ngừng lại, vài người lên xuống, đã đến chỗ hoa viên chứa đầy kỳ hoa dị thảo, ngay chỗ góc vườn là một bồn tắm đầy hơi nước, dưới bồn là một phần củi bị lửa mãnh liệt thiêu đốt, bên trong còn tràn đầy được thủy nóng bỏng còn nổi lên bọt nước, điều này chứng minh được thủy đã bị đun thật nóng.

Bỗng dung “Bùm” một tiếng, nam tử như bị điên, thừa dịp con không chú ý, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhả tâm đem tiểu nam hài quăng vào trong được thủy sôi trào.

Mất thấy tiểu nam hài sẽ chết bỏ mạng, sắp sửa có một nồi canh thịt người sẽ ra lò.....

“Oa, nóng quá!” Bén nhón, âm thanh trẻ con lớn đến dường như muốn rách màng nhĩ vang lên, tiểu nam hài oa oa kêu sợ hãi, thế nhưng bị được thủy nóng hừng hực bỏng, vẫn còn tỉnh lực quơ tay quơ chân ở trong bồn tắm, cố gắng nhô đầu ra tìm đường sống trong chỗ chết.

Tựa hồ đã sớm hiểu rõ hành vi của nam hài, nam tử một chưởng đem đầu của thân hình nho nhỏ áp xuống bồn được thủy, một tay kia thì không ngừng nếp kỹ trần được thảo quanh mình bỏ vào bồn lớn, cuộn cuộn không dứt thả vào trong được thủy.....

Mất thấy chính mình trốn không thoát khỏi hình, tiểu nam hài rốt cục nhận mệnh ngoan ngoãn ngồi xếp bằng vận công, trong lòng tràn đầy nghi ngờ “Cha, con không phải là con ruột của cha a?”

Hắn tiểu tử này nói vô lương tâm gì đó? Không đi soi gương mà nhìn gương mặt tuần tú thanh thoát của hắn là nhờ tổng hợp tinh hoa tốt đẹp của ông và thế tử yêu dấu mà ra.

“Ngươi là ở khe suối nhặt về!” Ông tức giận quát mắng.

“Con chỉ biết” Như là sự thật chân tướng rốt cục tra ra manh mối, tiểu nam hài bắt đầu hối hận. “Liền bởi vì con không phải là con ruột của cha, cho nên cha mới mỗi ngày làm nhục con, dùng nước nóng làm bỏng chết con, nếu không phải con phúc lớn mạng lớn, chống lại tra tấn của cha, đã sớm đi gặp Diêm vương lão gia.....”

Bốp!

“Cha, cha lại đánh con! Con muốn tìm mẹ cáo trạng đây!” Ôm đầu bi thương kêu, thanh âm non nớt trẻ con oai oái lên án.

“Đi a!” Gân xanh ản hiện, nam tử nghiêng răng nghiêng lợi “Nếu ngươi không phải con ta, ta đã không thèm để ý ngươi ngày sau có thể bị cô nương cùng ngươi có nhân duyên độc hại. Mỗi ngày hao tổn tinh thần chuẩn bị thứ mà người khác cầu cả đời còn cầu không được được thủy cho ngươi cường thân kiện thể, không nghĩ tới còn bị gán ghép tội danh làm nhục nữa.....” Càng nghĩ càng vì chính mình cảm thấy không đáng giá a!

Oa! Mười năm như một ngày “Bối toán truyền kỳ” Vừa muốn lấy nghề gia truyền nhắc đi nhắc lại một lần! Ngoáy ngoáy lỗ tai, không nghĩ lại tiếp tục

nghe nội dung thuộc lâu đó, tiểu nam hài vội vàng ngắt lời.

“Cha a! quẻ bói ngài bói có đúng không a!” Không thể nói phụ thân hân ‘Thần y toán tiên’ học nghệ không tinh, lung tung bốc một quẻ cho hân, liền nhận định sau này hân sẽ bị cái nữ nhân độc hại.

“Dám hoài nghi bản lĩnh của cha người!” Một chương thật mạnh quát về hướng cái ót nhỏ nhỏ, đánh cho đầu của tiểu nam hài cơ hồ bị ngập trong được thủy. “Dù sao người nhớ kỹ cho ta, ngày sau nhớ đem trái tim của thể tử tương lai lừa đến tay, nếu không người ngồi chờ độc sát vong thân đi, đừng trách ta không cảnh cáo người!” Haiz, ông cũng không có muốn người đầu bạc tiền người đầu xanh a!

Lại ăn một chương, tiểu nam hài càng nghĩ càng tức giận. Nếu không phải cái mặc danh kỳ diệu, nói cái gì cùng hân có nhân duyên nữ tử, hân cũng sẽ không từ bé liền bị hãm hại, mỗi ngày như là một khối thịt heo thượng đẳng bị đem đi hầm nấu.

Thật không hiểu nữ nhân kia là cái thứ gì? Có người độc ác đến độc chết tương công tương lai sao? Được, nếu nàng bắt nhân thì cũng đừng trách hân bất nghĩa....

Âm thầm, tâm hồn mười tuổi nhỏ hạ một cái quyết định.

“Cha, bản lĩnh hạ độc của cha có mạnh không?”

“Cũng coi như có thể, hỏi cái này làm cái gì?” Những người học y đều phải đối với độc vật có hiểu biết nhất định, thậm chí so người dùng độc càng phải nắm rõ độc tính của độc vật, như thế mới có thể giúp bệnh nhân giải độc, đứng bệnh hốt thuốc. Huống chi, y thuật của ông siêu phàm, chế độc, tinh luyện độc được đối với ông cũng không phải là việc khó, chính là cuộc đời này, ông cũng lười nghiên cứu ra thủ pháp hạ độc. Bất quá, sao tâm tư của tiểu tử này lại chuyển đến chỗ này? Hay là lại đang có mưu ma chước quỷ gì nữa?

Kỳ quái xem xét con liếc mắt một cái, ông khó hiểu chống cằm trầm tư.

“Con quyết định!” Thật là một âm điệu đồng dục.

“Quyết định gì?” Không có hứng thú lắm đáp lời lắm, trong tay vẫn không ngừng quăng đủ loại kiểu dáng được liệu quý hiếm vào bồn tắm.

“Cha, con quyết định học hết bản lĩnh của cha, sau đó trở thành thiên hạ đệ nhất cao thủ sử dụng độc!”

“Nga? Kia thực chúc mừng người! Sau đó đâu?” Tiểu tử này quyết tâm là kiên định, cho dù hân không muốn học, làm lão tử cũng phải cứng rắn đem một thân tuyệt học nhét vào cái đầu trống trơn của hân! Bất quá hỗn tiểu tử này làm gì muốn trở thành cao thủ dùng độc? Làm một vị thần y cho người đời kính ngưỡng không phải uy phong hơn sao?

“Sau đó, con muốn đem cái kẻ mặc danh kỳ diệu kia muốn độc chết con độc chết trước. Cha, ngài cũng không cần phải lo lắng đến lúc lia đời không có người để tang, cái này kêu là “Tiên hạ thủ vi cường”.

Xem! Hân thật hiểu thuận a, thật muốn vì sự thông minh cơ trí của mình vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

“Người,.... Người..... người nói vô nghĩa cái gì?” Nam tử tròn tròn mắt. Tiểu tử này có biết được chính mình đang nói cái gì sao? Hân tính trước khi mình bị độc chết trước, độc chết nương tử tương lai của chính mình?

“Cha, lòng con đã quyết ý, ngài đừng khuyên con nữa!” Thật thận trọng gật gật đầu, gương mặt trẻ con nhưng lại tràn ngập thần thái kiên quyết không thể cứu vãn, có vẻ đột ngột mà buồn cười.

“Ta nói con a, chỉ cần con cướp được trái tim của nương tử tương lai, nó liền luyện tiếu độc chết người, mọi chuyện cũng không đến mức tệ như vậy.....” Khuôn mặt tươi cười đầy nước miếng, ý đồ đã động chân tình, ngăn con sống dữ! Ông cũng không muốn vì bảo toàn con mà lại không có con đâu a!

“Người không vì mình, trời tru đất diệt!” Tiểu nam hài không chút nào bị đã động. Không có đạo lý chỉ có hân bị hạ độc, nếu muốn độc, vậy thì cũng nhau độc, xem ai sẽ bị độc chết trước!

“Người..... người?” Nam tử cứng họng, sợ tới mức không nói gì được nữa!

Ồ..... Ông rốt cuộc sinh như thế nào ra quái thai như vậy? Đột nhiên trong đầu hiện lên hình ảnh con và con dâu hai người tàn sát lẫn nhau, dọa ông nhất thời đổ ra một phen mồ hôi lạnh.....

“Ha.... Ha” Nghĩ ra biện pháp giải quyết thủ phạm khiến hân những năm gần đây chịu nhiều cực khổ, tiểu nam hài mừng rỡ mặt mày hớn hờ.....

“Oa..... Cha, ngài khóc cái gì?”

“Ồ..... Con, cha cũng muốn có con dâu mà.....”

“Vậy ý của ngài là muốn con ngài chết oan uổng nha!” Hừ, chỉ biết hân không phải con ruột của cha, cha đối xử với tỷ tỷ đã xuất giá có vẻ tốt hơn.

“Cha không phải có ý tứ này.....”

“Vậy cha có ý tứ gì.....?”

“Cha, ngài đối xử với con trai ruột như vậy sao?” Thân hình cao gầy, dung mạo tuấn tú, Nguyệt Tinh Hồn năm nay mới vừa tròn hai mươi tuổi một tay giận dữ chỉ về phía bên trong Huyền Yên Cốc, một tay còn lại thì mảnh liệt xoa cái móng vẫn còn in lại dấu giày, có thể thấy được mới vừa rồi hẳn là bị người ta một cước đạp ra khỏi cốc.

“Không phải đã tự thể nghiệm rồi sao, còn nói nhiều như thế làm gì!”. Ở trong cửa cốc không thấy một bóng người, nhưng tiếng nói trào phúng trầm thấp giống như làn sóng từ bốn phương tám hướng ào đến, quanh quẩn ở trong núi rừng, nếu không phải người có tu vi nội công thâm hậu thì không thể nào đạt đến cảnh giới này.

Cha như thế nào luôn thích hiện ra như vậy, nơi này cũng không có người khác, ông ấy có ý giả vờ huyền ảo là muốn cho ai xem đây!

Âm thầm kéo kéo khóe miệng, Nguyệt Tinh Hồn hai tay chống hông, hít sâu một hơi, giống như đòi nợ rống to một tiếng “Nếu muốn đuổi con ra khỏi cốc, vậy thì lấy bạc đến”. Hay nói giỡn, rồi khỏi nhà ra bên ngoài như thế nào không có chút tiền tài? Thân thể hẳn thể nhưng được nuông chiều thật sự, không chịu nổi ăn sương nằm gió đâu!

Im lặng một lúc lâu, nam nhân ở trong cốc đang lo lắng có nên ra tay đem quỹ đòi nợ ở ngoài cửa cốc bóp chết hay không. Miễn cưỡng áp chế cổ ác khí trong ngực, giọng nam trầm thấp rót cuộc cũng mở miệng, cùng với một tay nài nhỏ bắn mạnh ra ngoài.

“Những thứ kia đủ cho ngươi chi tiêu rồi đó! Nhớ kỹ, ta còn muốn có đứa con dâu, ngươi đừng xằng bậy cho ta”. Dừng giọng một chút, mau chóng nói bổ sung thêm “Bên trong còn có các thứ đan dược ta đã chuẩn bị tốt cho ngươi, ngươi đừng đánh mất chúng, cha ngươi cũng không có hưng trí nhặt xác cho ngươi”.

Phi phi phi! Đã biết người cha kia của hắn há mồm cũng không nói ra gì lời hay được, còn chưa bước ra khỏi cổng chính một bước, đã bắt đầu rửa xả hắn rồi!

Nhe răng trợn mắt làm mặt quỷ kháng nghị, Nguyệt Tinh Hồn không chút nào để ý lực đạo mạnh mẽ của bóng đen nghênh diện mà tới, tiện tay tiếp được tay nài nhỏ, kích động mở ra xem kỹ, quả nhiên bên trong có hơn mười cái bình sứ màu sắc hoa văn xinh đẹp tinh xảo đủ loại to nhỏ, trừ những thứ này ra, bên cạnh còn có một cái hà bao thêu hình long phượng, vừa nhìn đã biết là do mẫu thân ôn nhu, xinh đẹp của hắn cẩn thận thêu từng đường kim mũi chỉ.

Vui vẻ mở hà bao ra, chỉ thấy bên trong nhét đầy vàng lá màu vàng kim quang xán lạng, ha ha.... Tha hồ cho hắn tiêu xài!

“Hắc hắc..... Con đi rồi đây!” Nếu này nợ đã tới tay, cũng là thời điểm nên đi rồi! Nguyệt Tinh Hồn vừa dứt lời, thân hình hóa thành một đạo tia chớp hướng về sơn đạo phương xa vọt tới, trong chớp mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Vào lúc này, ở ngoài cửa cốc, một đôi vợ chồng trung niên dựa vào nhau lặng lẽ hiện thân, giặt mình ngóng nhìn phương hướng con đột nhiên rời đi.....

“Chàng nói tiểu Tinh Hồn hẳn có thể hay không.....” Về mặt Thu Nhược Thủy khó nén lo âu.

“Hừ” Nhẹ nhàng cắt đứt lời nói còn chưa dứt của ái thê, Nguyệt Ngân Lam trấn an cười nói: “Lấy tính tình của tiểu Tinh Hồn như vậy, rất khó khiến cho người ta không thích hắn, chúng ta nên tin tưởng hắn mới đúng”. Chỉ mong vị cô nương định mệnh kia đối với con có hảo cảm, nếu không tiểu Tinh Hồn lần này đi có thể không trở về được? Chỉ mong là.....

“Vâng” Hiểu được trượng phu cũng đã cố gắng hết sức, Thu Nhược Thủy cười không nói, lặng lẽ cầm bàn tay lớn làm cho người ta yên tâm của người bên gối, ý đồ cho chính mình một chút lòng tin.

Tựa hồ hiểu được tâm tư của bà, Nguyệt Ngân Lam đem người ôm chặt vào lòng. “Không có việc gì! Sẽ không có việc gì.....”

Giống như lời cầu khẩn thì thảo nói nhỏ phiêu tán ở trong gió sớm của núi rừng, quanh quẩn không thôi trong từng khe núi.

Ừn ừn tuyết trắng bao trùm lên đỉnh núi, gió lạnh thấu xương cùng với những bông tuyết không lưu tình chút nào hỗn loạn trút xuống, tầng tầng tuyết đọng như là không ngừng thêm bộ áo mới, trong thời tiết ác liệt, cơ hồ không tìm thấy hơi thở của sinh vật.....

Chậm rãi đi vào trong vẻ hiem trở hắc ám của vùng núi, tựa hồ không để ý đến sự quấy nhiễu mạnh mẽ của gió tuyết, lấy bộ pháp (bước đi) thân nhiên đi vào trong vùng tuyết đọng tới tận đầu gối, dấu chân lại lún chưa đầy một tấc.

“A....” A ra một ngưng khí trắng, vô cảm trước gió lạnh thấu xương, vẫn như trước là một thân áo ngắn vải thô nhẹ mỏng của mùa hè, tâm tình của Nguyệt Tinh Hồn rất tốt trong cảnh tuyết rơi, cười đến rất tự đắc “Hắc hắc..... cha nói cái gì sau khi xuất cốc cái cô nương nào hạ độc đối với ta đầu tiên thì đó chính là chân mệnh thiên nữ của ta, hừ hừ..... thiếu gia ta sẽ không tin tưởng ở nơi Bạch Phát Sơn này sẽ có cô nương gì, huống chi vẫn là một cái biết hạ độc.”

Nói rõ ràng trước nha, hắn cũng không phải sợ nữ nhân kia mới trốn đến chỗ này, đến Bạch Phát Sơn chủ yếu là muốn tìm một gốc cây nếu có thể chế được thì đem người cải tử hồi sinh, mà nếu dùng nó để luyện độc thì sẽ luyện ra loại độc trong nháy mắt sẽ đưa người vào chỗ chết, gốc cây đó chính là thiên hạ kỳ hoa..... Ngân Diệp Tuyết Lan.

Lúc trước từng nghe cha nhắc tới loại hoa độc đáo này, bởi vậy chuyện thứ nhất khi xuất cốc lần này, đồ chính là đến đây làm một tên ‘ hái hoa tặc’, dù sao tính xuống tay độc chết cái nữ tử nghe nói cùng hần có nhân duyên kia, nên không làm phong phú thêm gia sản của chính mình thì coi sao được? tuy rằng những năm gần đây, hần cũng nghiền cứu phát triển không ít độc dược đến ngay cả cha hần cũng phải tán thưởng không thôi, tựa hồ cũng không tất yếu phải thêm vào Ngân Diệp Tuyết Lan cho đủ số. Nhưng dù sao cũng nhân rồi, có rảnh thì vì chính mình thêm chút cất chứa cũng đâu có sao, dù sao phòng họa trước cũng đúng!

Suy nghĩ không ngừng chuyển động, thân hình mạnh mẽ cũng không ngừng nghỉ, ở trong cuồng phong gió thổi nhanh chóng bay vù đi động, không lâu sau, một tòa tuần hiểm tuyệt luân kỳ phong vách đá hiện hiện rõ ràng.

Dậm chân dừng ở trước ngọn núi, ngừng đầu neho lại mắt đánh giá chỗ ngồi này bóng loáng như gương, vách tường treo chặt hẹp đến chim bay khó lọt, con người đảo tới đảo lui như đang tìm kiếm thứ gì. Bỗng dưng, hần dương môi nở nụ cười.

Tìm được rồi, chính là nó!

Nguyệt Tinh Hồn cười nhìn vào thứ nổi bật trên vách đá, một gốc cây nụ hoa tuyết lan cơ hồ muốn cùng màu tuyết trắng nham của vách tường hòa hợp nhất thể, tâm tinh Nguyệt Tinh Hồn không khỏi chấn động. Ngân Diệp Tuyết Lan này đúng như tên gọi của nó, ngay cả lá cây cũng sinh thành màu ngân bạch, nếu không phải người có nhãn lực hơn người, muốn ngay tại đây trong thời tiết ác liệt này phát hiện ra tung tích của nó, có thể nói là khó hơn lên trời.

Tuy rằng Tuyết lan này tìm thì tìm được rồi, thế nhưng xem bộ dáng kia, còn phải chờ đến nụ hoa nở rộ, mới phát huy hết dược tính, đại khái phải đợi thêm ước chừng hai, ba ngày nữa, vậy thì phải ở tại vùng núi hoang vu nghèo nàn này thêm một ít thời gian.

Hiểu được chính mình tạm thời không thể rời khỏi Bạch Phát Sơn, nhân rồi không chịu nổi hần không ngừng có những toan tính quái quỷ trong đầu, suy nghĩ xem ở nơi băng thiên địa tuyết nhỏ nhoi này còn có cái gì vui để cho hần giết thời gian.

Chỉ chốc lát sau, con người đen của Nguyệt Tinh Hồn rực sáng, hưng phấn nở nụ cười, ở phong tuyết mãnh liệt biểu diễn: đáy lòng nghĩ rằng: không biết rằng ở trong bạo phong tuyết lạnh tảm lộ thiên sẽ là cái gì tư vị?

Trên con sông có tảng đá nhô cao, trên đá còn có hai tuyến phun nước, mức nóng có chút sôi. đây là ‘ Bạch Sơn thiên trì nhỏ’ trong một quyển sách có ghi lại, nói rõ ở Bạch Phát Sơn có ôn tuyền.

“Quả thật trong sách không có gạt người!” Nhìn nhiệt khí màu trắng bốc hơi giữa sơn cốc, Nguyệt Tinh Hồn không khỏi vì chính mình tự mình nghiệm chứng lời nói trong sách mà cười khê, âm thầm vui mừng vì bản thân mình không đi một chuyến tay không.

Đôi mắt khắp nơi mới có thể tìm được, ôn tuyền trong cốc không ngừng trào ra, bởi vì đã trải qua vật chất lưu hóa hàm chứa ở trong nước, tạo thành vách tường màu nham trong sơn cốc đều bị nhuộm thành ánh sáng màu vàng lục, dưới sự phụ trợ của bốn phía tuyết trắng trong suốt, thoáng như tiền cảnh hư ảo. Mà những nước suối đạt điểm sôi khi chảy vào đất tuyết, một hai hợp lại tích thành hai nơi thành trì vững chắc, cách xa nhau khoảng chừng một trượng. Khói trắng tạo thành từ hai nơi thành trì vững chắc, có thể đơn giản phán đoán ra cái thành trì thứ nhất độ ẩm chắc chắn hơi cao, vì nước suối trong vách núi trào ra, cơ hồ lập tức tụ lại như thế, nhiệt độ này đây rất nóng người, người bình thường là không thể ngâm. Còn về cái thành trì thứ hai chắc chắn là sau khi nước suối chảy đầy vào trong cái thành trì thứ nhất mới chuyển sang chảy xuống đất, trên diện rộng nhiệt độ đã giảm bớt. Là nơi quen thuộc trong núi mà đám thợ săn sau khi săn con mồi cả một ngày, sẽ đến nơi này tắm rửa, là một nơi lý tưởng để tiêu trừ mệt mỏi.

Mắt thấy hơi nước ở ôn tuyền nhiệt trì(a này tắm bên thành trì thứ nhất nha!) không ngừng dụ hoặc hần, Nguyệt Tinh Hồn sáng khoái vui mừng kêu lên, ngay cả xiêm y cũng không kịp cởi, nhưng lại nhanh chóng nhảy vào ao nước trong ôn tuyền có điểm sôi, đủ để làm phỏng người. Mà làm người ta thấy thần kì nhất là, hần chẳng những không bị phỏng chết, mà về mặt còn thành thoi huyết sáo, tự đắc mức nước bắt đầu nghịch ngợm.

“A. thật sự là thoải mái a!” Hần sáng khoái nhắm mắt lại, hưởng thụ thân thể được ngâm trong nước nóng bỏng, trên mặt thì có bóng tuyết lạnh lẽo phiêu phiêu rơi xuống, song song cảm thụ, trên miệng còn nói cảm thấy chưa đủ. Hai dòng nước suối nóng thì nóng, bắt quả cũng không đã nghiền bằng được tắm đến phỏng người của lão cha.

Oán giận thì oán giận, nhưng thật ra hần vẫn chơi rất tận hứng, không bao lâu chỉ hần thấy hợp đầu vào trong nước suối nóng bỏng, một hồi lâu sau cũng chưa thấy trời lên mặt nước, một khắc sau trôi qua, trong ôn tuyền thành trì vững chắc ở mặt ngoài vẫn chỉ có khói trắng bốc lên, bình tĩnh trong vắt như gương, thật khiến người hoài nghi ở dưới đáy nước không thật sự là có người hay không ẩn náu trong đó, càng khiến người hoài nghi là hần có khả năng chết chìm ở bên trong.

Mà , xa xa có chuỗi tiếng bước chân nhẹ nhàng đến gần, không lâu sau, một bóng hình xinh đẹp, màu đỏ tươi chói mắt đi tới chỗ thành trì vững chắc hơi thấp thứ hai.

Chỉ thấy một vị cô nương khoảng chừng mười bảy, mười tám tuổi, thân hình kiều diễm tinh tế, dung nhan diễm lệ tuyệt sắc bức người đứng bên cạnh ôn tuyền thành trì vững chắc, hơi nước dày đặc sương trắng làm nổi bật lên nàng như tiên nữ hạ phàm, chính là đôi mắt hạnh kia lại có vẻ thông minh giáo hoạt cùng với bao hàm rất nhiều tà khí, nhưng vẫn không phá hoại khí chất tiên linh kia, lại thêm phần linh động hoạt bát, cảm giác thân thiết tựa như có hàng xóm thích trò đùa dai trên cọt người khác.

Nhìn nước nóng hôi hổi trước mắt, như đang ôn nhu gọi mời nàng, Dương Diễm Ca chớp chớp mắt hạnh, cố kỵ nhìn quanh bốn phía, vẫn như cũ là một mảnh ngân bạch, một thế giới không tiếng động, tại đây dưới loại thời tiết này, ngay cả chim chóc cũng phải dòi hang ổ, huống chi là đám thợ săn đến đây.

Kết luận không có người khác ở đây, nàng thoải mái cười, tay ngọc nhắc lên, hồng y như mây đỏ phiêu phiêu rơi xuống đất, giống như hoa hồng kiều

điểm nở rộ trên nền tuyết. Đội cỡi hết quần áo, gót sen chân ngọc mới chậm rãi bước vào trong ôn tuyết, làm cho nóng ấm bốn phía an ủi chính mình, trấn an thân thể mỗi một của mình vì mây ngày nay đi trên đất tuyết....

“Rầm” Một trận tiếng phá nước kinh thiên động địa vang lên, Nguyệt Tinh Hồn bỗng nhiên trôi lên mặt nước, đang muốn thanh cổ họng cười to, thẳm thoải mái vì công lực nín thở đã thăng thêm một bậc....

“A.....” Tiếng thét chói tai kinh thiên địa quỷ thần cắt qua phía chân trời, thiếu chút nữa dẫn phát ra tuyết lở. “Đặng đồ từ a...” Dương Diễm Ca kinh sợ hét lên, thân mình trầm xuống đem chính mình hoàn toàn giấu vào trong nước. Nàng vịn vịn cũng không dự đoán được nơi này còn có người khác, thế nhưng lại là một cái nam tử.

Đặng đồ từ? Ở nơi nào? Rõ ràng ở đây chỉ có một mình hắn, khi nào lại toát ra thanh âm của cô nương? Tiếng cười sang sảng đến miệng bị nghẹn lại, Nguyệt Tinh Hồn muốn không rõ ràng trạng huống lắm nên quay đầu nhìn chung quanh xem, rốt cuộc ở một cái ao khác cách mấy trượng, tìm được rồi cái kia cô nương mới kêu đặng đồ từ, sắc mặt còn tràn đầy vẻ giận dữ và xấu hổ đang nhìn chằm chằm chính mình.

“Đặng đồ từ là chi ta?” Đầu đại ra cuối cùng cũng hồi phục, Nguyệt Tinh Hồn không dám tin chỉ vào chính mình, xem vẻ mặt cô nương kia như là hận không móc tròng mắt của hắn ra, đại khái cũng không thoát được quan hệ rồi!

“Chính là ngươi! Ngươi!..... Ngươi này sắc phôi, còn xem cái gì!” Vừa thấy ánh mắt của hắn trợn to, một chút cũng không có ý tứ lảng tránh, Dương Diễm Ca vừa xấu hổ lại vừa giận dữ, mở miệng ra liền nhin không được mắng chửi một chút.

Cô nương này có làm không a! Hắn lớn lên có chỗ nào giống sắc phôi? Còn nữa, còn nữa, nàng có điểm nào làm cho người ta muốn sắc? tuy rằng nhìn kỹ cũng không tệ lắm, bộ dạng là tú lệ dung mạo, xinh đẹp hơn người, nhưng nẫu thân và lão tử của hắn tư sắc cũng là ít người có thể bì kịp, hắn nhìn từ nhỏ đến lớn, đối với sắc đẹp đã sớm chai lỳ rồi, tiêu cô nương này cũng không khỏi quá coi trọng chính mình đi!

Lão đại hắn khó chịu vì mình khi không khi không bị chửi oan, trách giận, Nguyệt Tinh Hồn nổi máu nóng lên, lời nói có vẻ ác độc “Cũng thật là kỳ lạ, cô không xem ta làm sao biết ta xem cô, không chừng sắc phôi này là nói cô mới đúng”

Này này này..... Nam nhân này sao lại có thể không phẩm (phẩm chất) lại không phong độ như thế? Loại lời nói này mà hắn cũng nói ra miệng được. “Ngươi, ngươi không kiểm điểm, núp ở nơi đây nhìn lên thân mình trong sạch của cô nương gia, còn đổ thừa ngược lại cho người khác, ngươi ngươi ngươi.....” Tức giận công tâm, trong lúc nhất thời bị kích động đến lời nói mắng chửi người đều quên sạch.

Gi? Nàng nói cái rầm chó gì thế kia? vì sao nói hắn núp ở chỗ này nhìn lên thân mình cô nương gia? Phiền toái nàng phải đi làm rõ ràng trước, nơi này là hắn đến trước nha! Ngậm máu phun người cũng không phải phun như vậy, muốn phun cũng phải phun sao cho hợp lý chút được không!

Quên đi, quên đi! Cha mẹ cùng với lão tử có dạy, đối đãi với cô nương gia cần phải dễ dàng tha thứ, khách khí chút, coi như gặp phải cái bà điên, do bản thân không hay ho xui xẻo đi!

Tinh tinh của Nguyệt Tinh Hồn nào giờ vẫn hay kì dị hay thay đổi, không theo khuôn mẫu, chỉ thấy lộ vẻ khuất nhục hy sinh sắc tướng, đột nhiên mở vạt áo ướt sũng trước ngực mình ra. “Này, lồng ngực vĩ ngạn của ta cũng để cho cô nhìn đây, huê nhau đi!” Haiz, thật sự là ủy khuất cực độ, căn bản là không nhìn thấy một tấc da thịt từ nào từ dưới cổ trở xuống của đối phương, vậy mà chính mình lại cho người ta nhìn đã mất, rất uất ức. (chết cười với a này, a này tự kỷ ghê!^^)

“Oa.....” Lại là tiếng thét chói tai liên tục cất cao, chấn động vách đá lăn xuống từng khối tuyết. “Ngươi không biết xấu hổ, ai..... Ai muốn xem ngươi.....” Mười ngón tay mềm nhanh chóng che lại mắt hạnh, cái miệng nhỏ nhắn đỏ bừng không ngừng nũng nịu nói: “Còn không mau mặc xiêm y vào! Không biết xấu hổ! không biết xấu hổ.....”

Như thế nào? Không thích a? Cực phẩm nha! Lão cha cũng chưa được vạm vỡ như hắn đâu, thật không biết thương thức mà! Nguyệt Tinh Hồn sống lâu trong sơn dã, ở trong Huyền Yên Cốc bọn tỷ nữ đều là lớn hơn hắn một bó tuổi, nào có cơ hội tiếp xúc với cô nương trẻ tuổi, đối với tâm tư nường nung của cô nương trẻ tuổi đương nhiên là không thể nắm lấy.

“Mặc vào thì mặc vào, bắt quá, cũng phiền toái cô cũng không kêu nữa được không... vì tánh mạng của hai người chúng ta suy nghĩ”.Kéo lại vạt áo, hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, có chút không chịu nổi ma âm thấu não.

Xuyên thấu qua khe hở của bàn tay nhìn lại, thấy hắn quả nhiên đã mặc xong quần áo rồi, Dương Diễm Ca thế này mới buông tay ra, đè nén cơn tức hỏi: “Bỏn cô nương thích la to thì la to, cái này với tánh mạng của hai người chúng ta có cái gì liên hệ?”

“Ta sợ tuyết lở a!” Chắc, năng lực lĩnh hội của cô nương này thật kém, còn phải nhờ người thuyết minh lại nhục nhã nàng thêm một lần.

Sửng sốt, cuối cùng nghe ra ẩn ý của hắn, Dương Diễm Ca vừa thẹn vừa giận, tức giận đến cơ hồ nói không thành câu. “Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi là ai? Kêu tên gì?” Có loại hầy xưng tên ra, nàng, Dương Diễm Ca sẽ nhớ kỹ.

“Ta, ta, ta, ta vì sao muốn nói cho cô?” Rất là hiếu học, đem ngữ khí của nàng học được mười phần, quả thật đáng đánh đòn đến làm cho người ta ghét cay ghét đắng.

“Ngươi..... ta muốn giết ngươi!” Cái này nàng là thật tức giận công tâm, nổi trận lôi đình, thậm chí không không chế được lại thét chói tai, muốn một chưởng đập chết đặng đồ từ không biết xấu hổ trước mắt này.

“Đến a! tại hạ thật hoan nghênh nha!” Nhìn nàng càng tức giận, hắn dường như càng vui vẻ, cười hớn hở, vẻ mặt bồn chồn vẫy vẫy tay, ánh mắt buống

bình quay tròn hướng tới hồng y ở trên tuyết đảo quanh, đoán ra nàng không có cái kia can đảm, dám trần truồng lỏa thể đuổi giết người.

Dương Diễm Ca làm sao không biết, hận đến cơ hồ cắn nát một ngụm đầu lưỡi, âm thầm nắm chặt nắm tay đang đặt bên cạnh ao.

“Đừng cho là ta không làm được! đến âm tào địa phủ, Diêm La vương nếu hỏi ngươi tại sao chết, coi như ngươi là quỷ hồ đồ đi!” Hừ, đừng trách nàng lòng dạ độc ác, muốn trách thì chỉ trách chính hần không phẩm, chọc giận một người không nên dây vào. (a đúng phải ở kiến lửa rồi! Hic, nữ 9 lên sân, nam 9 bắt đầu đấu tranh với vận mệnh bi thảm của bản thân!

Nguyệt Tinh Hồn ánh mắt sắc lại, ngay tại lúc trên tay nàng có động tác, liền đã cẩn thận chú ý lặng lẽ đề phòng, quả thật khi nàng vừa dứt lời, bàn tay mềm mại vận kinh(dùng sức), một đoàn tuyết cầu hỗn loạn sắc bén xé gió bay hướng về phía trước mặt hần ném tới, cũng may động tác hần nhạy bén, khẽ nhấc tay liền hóa giải có thể thấy rõ hình dạng của bông tuyết.

Tuyết cầu tạp không trúng mục tiêu, ở bên cạnh ao ôn tuyền rơi xuống đất tán ra hơn mười khối, đại đa số đều tan ra, chỉ có một hai khối rơi vào trong ôn tuyền, nhanh chóng hòa tan vào trong nước suối.

“Ha ha ha. cái loại này lực đạo của cô cần phải thêm chút sức nha.” Nguyệt Tinh Hồn đắc ý cười to, vốn định trêu chọc thêm vài câu, nhưng khi thấy nàng chẳng những không buồn bực, ngược lại còn bắt đầu biến hóa tươi cười quỷ dị nên ngạc nhiên đành chỉ trêu chọc, theo tầm mắt của nàng cúi đầu xuống nhìn lại, đã thấy nước ôn tuyền mình đang tắm nhưng lại trong nháy mắt chuyển thành màu đen, không khỏi kinh hãi hô to: “Cô dùng độc!” Xong rồi! Nàng khi nào thì ra tay! Hần thể nhưng lại sơ sẩy như vậy! Trí mạng đen như mực kia lùi nhanh quá nhanh, từ từ chỉ bách hải một đường đi thẳng đến mặt, da đầu, trong nháy mắt cả người màu da của hần liền hiển nhiên biến thành màu đen, trạng thái thật đáng sợ.

Nguyệt Tinh Hồn chỉ cảm thấy một trận tê dại, trước mắt lập tức tối sầm lại, cái gì cũng không kịp nghĩ liền lâm vào hôn mê, may mà hần nguyên bản liền tựa vào bên cạnh ao, này vừa hôn mê ngã xuống đất, cũng chỉ có thân mình đắm chìm vào trong nước, còn đỉnh đầu đen thui dọa người thì tựa ở trên tuyết, tránh được vận mệnh bi thảm cho dù không bị độc chết cũng có khả năng bị chết chìm ở trong nước.

“Hừ! ngươi này đáng đồ tử lên nhìn thân mình trong sạch của cô nương gia, chết xứng đáng!” Lạnh lùng hừ một tiếng, tựa hồ đã định liệu trước hần không thể tránh khỏi độc thủ của mình, khẳng định đã sớm tắt thở, Dương Diễm Ca tự mình đứng dậy mặc y phục, ngay cả nhìn cũng không nhìn hần liếc mắt một cái liền thái nhẹ bước chân, ở trong bông tuyết phiêu phiêu rồi đi.

Bông tuyết vẫn như cũ bay tán loạn, hơi trần ngập trong sơn cốc, tựa như từ thi chưa từng động dậy một chút, tùy ý để nhiều điểm bông tuyết bao trùm lấy hần, chính là bay xuống chưa từng động lại ở trên mũi, hơi thở ấm áp thông thả đem tuyết đọng hòa tan, có thể nhìn ra biết được hần vẫn chưa chết.

Lạnh quá. nhưng mà cũng nóng quá. rốt cuộc là như thế nào.

“Đây rốt cuộc là thời tiết quý gì thế này!” Nguyệt Tinh Hồn đột nhiên chuyển tình, buồn bực rống to.

Hần mạnh mẽ đứng dậy, phải đi bằng tuyết bám trên mặt và cổ, mắt thấy chính mình ngâm ở trong nước, đành trệ suy nghĩ dần dần khôi phục. Khó trách hần cảm thấy vừa lạnh vừa nóng, đầu thì bị băng tuyết phủ đầy, thân mình thì lại ngâm ở trong ôn tuyền, không nóng không lạnh mới là kỳ quái. đúng rồi! cô nương kia.

Bỗng nhiên nhớ lại đắc tội đầu sỏ gây cho mình kết cục này, Nguyệt Tinh Hồn cảnh giác, bằng tốc độ nhanh nhất rời khỏi mặt nước quay đầu tìm xung quanh, cũng không thấy nàng để lại bất kỳ dấu vết gì. Theo từ trước lúc hần hôn mê là thời tiết phong tuyết ác liệt này dĩ nhiên biến mất vô tung, hiện tại chỉ còn thời tiết tốt trong sáng đến phản định, có lẽ là đã qua hai ngày thời gian có thừa.

Nghĩ đến đây, hần nhin không được muốn thờ dài, tục ngữ nói: ‘ Là phúc không phải họa, là họa tránh không khỏi!’ Vạn vạn không dự đoán được tại nơi chìm không ở này lại vẫn bị hạ độc, chẳng lẽ cô nương kia là của hần. Haiz, nếu như quẻ bói của lão cha không có lầm thì tám chín phần mười đúng là như thế.

Bất quá, nữ nhân kia ra tay thật đúng là độc ác! Hần từ nhỏ đã bị lão cha vô nhân đạo dùng ‘ Nấu thịt người’ đại pháp mỗi ngày hầu hạ, thân thể sớm có tính kháng độc, độc được tầm thường đối với hần mà nói giống như gãi không đúng chỗ ngứa, căn bản là không đến nỗi đến chốn, độc vật lợi hại một chút thì làm cho hần hôn mê vài canh giờ, máu trong cơ thể sẽ tự động bài trừ độc tố ra bên ngoài cơ thể, nhưng lần này hần hôn mê hai ba ngày mới có biện pháp đem độc tính bài trừ ra bên ngoài, có thể thấy loại độc mà nữ nhân này hạ rất là lợi hại, nếu là người bình thường có khả năng đã sớm gặp Diêm Vương rồi. may mắn, may mắn hần có cái thân cha ‘ Dụng tâm lương khổ’, ha ha.... Ngày sau trở về nhìn thấy phụ thân nhất định phải cho ông một cái ôm hôn trước rồi nói sau.

Lần đầu tiên giao thủ, xem như hần rơi xuống thế hạ phong, nếu quẻ tượng của lão cha thật sự linh nghiệm như vậy, tin tưởng tương lai không lâu nữa, bọn họ hần là còn có thể gặp lại, về phần lần giao thủ tới, nên đến phiên hần phản kích! Nguyệt Tinh Hồn bất hảo cười: Trong lòng chưa bao giờ quên ý nguyện vĩ đại đã từng lập.

Rốt cuộc là ai sẽ độc chết ai đây? Để cho ông trời quyết định đi!

Vận công đem quần áo trên người hong khô, giấy lát sau hóa thành một đạo sao chớp, hướng về một tòa cao phong phương xa lao đi. Hắc hắc. hần cũng không quên dọa Ngán Diệp Tuyết Lan kia, dù sao đây là mục đích chủ yếu hần tới đây a!

Vài cái bay vút thả người, đi tới dưới ngọn núi hưng phấn ngẩng đầu nhìn lại. . .

Á. Sét đánh ngang tai a! Ngán, Ngán Diệp Tuyết Lan vì sao biến mất vô tung vô ảnh? Mới có mấy ngày ngắn ngủi, rốt cuộc là sẽ có ai đến đây đem

nguyên cả gốc cây lấy ra, ngay cả miếng rễ cây cũng không chịu để lại cho hắn?

Khuôn mặt tuấn tú của Nguyệt Tinh Hồn nhăn nhó khóc tang, hận nguyên rửa liên tục... đột nhiên, trong óc hiện ra khuôn mặt tươi cười.... Chẳng lẽ là chuyện tốt do nữ nhân kia làm? Khẳng định là không sai được! Nơi ngay cả chim không ở này, trừ bỏ hắn cùng với nữ nhân kia, cũng chưa từng thấy qua những người khác, huống hồ cũng chỉ có nàng tinh thông dụng độc, mới biết được Ngân Diệp Tuyết Lan tồn tại, nên sẽ ở loại mùa này đến đây, mục đích cùng với hắn giống nhau.

“Mỗi hận đoạt hoa, thù này kết chắc rồi!” Vô cùng đau đớn hướng lên trời khóc thảm “Cô nhớ kỹ cho ta, sẽ có một ngày ta cho cô nếm thử mỗi ngày bị coi như là thịt lợn đem ra nấu là cái tư vị gì, để cho cô cũng phải chịu cái đau của ta!” Ô..... ngàn dặm xa xôi mà đến nay lại thành công dã tràng a.....

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Kinh thành Dưới chân thiên tử, đám đông vẫn náo nhiệt như xưa, người bán hàng rong, tiếng rao hàng vang từ đầu ngõ đến cuối phố, tiếng hô quát hét vang từ bên này lại vang đến bên kia, chỉ sợ tiếng rao nhỏ hơn việc buôn bán sẽ bị người khác cướp đi. Về phần các khách điểm nhà cao cửa rộng, việc làm ăn rất là thịnh vượng, mà mỗi một từ lâu đều là người đồng như trẩy hội, khách nhân nhiều tới tiểu nhị làm không xuể, tiếng hô cũng khàn cả giọng.

Ở trên đường cái, được xưng là lớn nhất ở Kinh thành, xa hoa nhất ‘Thiên Hương Lâu’, giờ phút này ở trên lầu hai có một vị nam tử tướng ăn đáng sợ đang ngồi không ra ngồi đang ngồi dựa vào cửa sổ, chỉ thấy đầy bàn thức ăn tinh xảo xa hoa với tốc độ kinh người liên biến mất ở trong miệng rộng dính đầy dầu mỡ, không bao lâu tất cả các đĩa thức ăn đã sạch sành sanh, nam tử tựa hồ còn chưa thỏa mãn, bàn tay to vẫy một cái, gọi tiểu nhị ca lại.

“Khách quan, ngài còn gì phân phó?” Hù chết người, vị khách quan này rốt cuộc đói bụng mấy ngày rồi! tiểu nhị ca dụi mắt nhìn bàn chén đĩa hỗn độn trên bàn, âm thầm liu lười, nhưng ở mặt ngoài vẫn rất là cung kính, cười tùm tùm hỏi.

“Cho thêm vài món ăn đắt tiền nhất, nổi tiếng nhất ở trong điểm của các người ra đây, cái bụng của tiểu gia ta đang chờ!” Nguyệt Tinh Hồn vỗ vỗ bụng của bản thân, cười đến rất là vui vẻ.

Âm thầm đánh giá một thân ăn mặc của hắn, bất quá chỉ là bố y áo ngắn, nhìn thế nào cũng không có gia sản gì, làm sao lại có một người nam nhân nhìn trên người không có tài sản gì ra đường lại dám gọi món ăn lung tung thế kia? Đừng nói là tới ăn cơm bá vương nha.....(ý là cơm chùa đóa bà kon >

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Ngày hôm sau.....

“Bốp!” Bạch ngọc thần chương không chút nể tình tỷ đệ, hung hăng giáng xuống ‘tử thi’ đang nằm đang người ở trên giường.

“Nên tỉnh, còn ngủ cái gì nữa!” Quần áo hình thức đơn giản, nhưng từ chất liệu may mặc vẫn nhìn ra được thân phận tôn quý, Nguyệt Nha Nhi không lưu tình chút nào thống khoái hạ độc thủ.

Lọt vào công kích của ‘Bạch ngọc thần chương’, Nguyệt Tinh Hồn chẳng qua là ngoa ngậy vài cái, cặp mắt tinh ranh từ trước đến giờ luôn lộ ra vẻ giảo hoạt giờ phút này nửa mở nửa khép, có vẻ âm thầm vô thần.

“Tỷ..... tỷ, tỷ thật là nham hiểm, đệ đệ của tỷ đang bị thương ở trong người, tâm mạch bị hao tổn.....” Muốn sống không được muốn chết không xong rên khê một tiếng, phảng phất như là hắn đã mất đi nửa cái mạng.

“Thôi đệ đi!” Nguyệt Nha Nhi cười duyên, giờ phút này nàng trừ bỏ hơn một cỗ phong vận thành thực mê người ra, vẫn cùng với bộ dạng thiếu nữ kiều nghiến xinh đẹp giống nhau, phảng phất như năm tháng chưa từng trút xuống trên người nàng. “Vi tỷ cũng không phải không biết bản lĩnh của đệ, một chương kia cùng lắm thì làm cho khí huyết ứ ở ngực, với thân hình bằng sắt giống như đệ, chỉ cần điều tức một canh giờ là được rồi, làm gì có bộ dáng sống dở chết dở thế kia, chỉ có đứa con quá mức thẳng tính của tỷ mới bị mắc mưu, chứ tính lừa tỷ tỷ của đệ, mơ đi!”

Hồn tiểu tử này khẳng định là chứng lâm biến tái phát, mượn một chương của ai đó làm ra vẻ bị thương muốn chết để cho Tuyền tiểu tử công hắn về, thật sự là nửa điểm phong phạm làm cậu cũng không có.

“Hắc hắc..... vẫn là người của Nguyệt gia hiểu biết người của Nguyệt gia nha....” Quý kếp bị vạch trần, Nguyệt Tinh Hồn không có một chút xấu hổ nào, bỗng nhiên xoay người ngồi dậy, lười biếng duỗi thẳng thắt lưng.

“Nào, nói cho tỷ tỷ biết, đệ cùng với ai kết oán, làm gì mà người ta lại đánh đệ như vậy?”

Nếu muốn hỏi nàng tại sao đối xử với thân đệ đệ lại giống như đối xử với con, lỗi cũng tại nguyên nhân này đây, khoảng cách tuổi tác của hai người cách biệt quá lớn, đến ngay cả con của nàng cũng ra đời sớm hơn hẳn hai tháng, có đoạn thời gian Tuyên nhi bị đưa đến Huyền Yên Cốc đi học võ, nàng cùng trượng phu cùng nhau đến nhà mẹ đẻ ở một đoạn thời gian, hai đứa bé trai chơi chung với nhau, mấy chuyện xấu chuyện ác lại làm không ít, nàng giáo huấn con sản tiện cũng giáo huấn đệ đệ luôn, yêu thương đương nhiên cũng chiều chuộng cả hai đứa luôn, cảm giác kia tựa như nàng có thêm một đứa con trai, mà đệ đệ thì giống như có thêm một người mẫu thân thích quần áo quần tây và yêu thương hẳn, cảm tình của hai người này đây có thể nói là đúng tiêu chuẩn ‘Trưởng tử như mẹ’.

“Đệ nói tỷ nha....” Nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, Nguyệt Tinh Hồn ôm phần vai mảnh khảnh của tỷ tỷ, vẻ mặt tươi cười thần bí.

“Nương tử muốn độc chết đệ đã xuất hiện”.

“Vậy nên cẩn thận.....” Thuận miệng trả lời, nhưng ngay sau đó nàng lại hoàn hồn kinh hô. “A, vậy đệ.....” Biểu tình quái dị, không biết nên lo lắng hay là hưng phấn?

“Đệ tính độc nàng chết trước, đáng tiếc sư phụ của người ta tới rồi, ngược lại còn bị đánh cho một chưởng.” Nhún nhún vai, tiếp lời thay nàng, Nguyệt Tinh Hồn tỏ vẻ rất là tiếc hận.

“Đệ.....” Thật sự không biết nên nói cái gì, Nguyệt Nha Nhi vừa bực mình vừa buồn cười, không khỏi lải nhải vài câu. “Đệ nha đệ nha... còn chưa có bỏ cái nguyện vọng buồn cười đó à? ta nói ngại.....”

Vừa thấy nàng có khả năng sẽ lải nhải không ngớt, Nguyệt Tinh Hồn mặt cũng tái luôn rồi, đang muốn tìm lý do chạy lấy người, trùng hợp ở bên ngoài lại truyền đến tiếng kêu khẩn trương của tỷ nữ, điều này cắt ngang tiếng nói của Nguyệt Nha Nhi, cũng làm cho Nguyệt Tinh Hồn thở phào nhẹ nhõm một hơi.

“Phu nhân! Phu nhân.....” Tiếng gõ cửa không ngừng, kêu một tiếng so với một tiếng càng ngày càng gấp.

“Tỷ, ở trong phủ có việc, tỷ ra nhìn cái quan trọng hơn”. Nghiêng đầu nhìn ra ngoài, cười đến rất là sáng lạn.

Cười cười nhìn hẳn một cái, Nguyệt Nha Nhi thế này mới dời đi mục tiêu. “Vào đi! Có việc gì gấp đến như vậy?”

Một khi được cho phép, tiểu tỷ nữ mới dám mở cửa mà vào, vừa thấy đến người liền khẩn trương hoang mang rối loạn gấp giọng nói “Phu nhân, thị vệ ngoài cửa báo lại, có hai người bộ dạng quái dị đòi xông vào vương phủ, yêu cầu muốn gặp phu nhân, hiện đang cùng với bọn thị vệ bên ngoài đánh nhau.....”

“Có chuyện này?” Nguyệt Nha Nhi ngạc nhiên, cảm thấy buồn bực, chính mình gần đây rất là an phận thủ thường, làm sao có thể có người chỉ tên nói họ muốn tìm nàng? suy nghĩ trong chốc lát, nàng đưa tay bắt lấy kẻ tính chơi xấu định nằm suốt một ngày trên giường lười xuống dưới, cười tủm tỉm nói “Đi, đệ theo ta đi nhìn một cái”.

Trợn to mắt chỉ vào chính mình, Nguyệt Tinh Hồn ngoài cười nhưng trong không cười “Đệ? Tỷ không có nhầm lẫn đi? Người ta là tới tìm tỷ, đệ đi làm gì?”

“Tuyên nhi theo cha hẳn đi Từ Ân Tự rồi, tỷ tỷ ta tự nhận võ công không bằng đệ, nếu như người ta tới muốn chém muốn giết ta, tốt xấu đệ cũng có thể che ở phía trước, để cho ta chạy trước a!” Tự nhận lý do rất đầy đủ.

Thì ra là đi làm đệm thịt, Nguyệt Tinh Hồn cười khổ, nào dám nói tiếng không, để nàng dẫn đường đi ở phía trước, chính mình hối hận không thôi theo đuôi ở phía sau, nào biết mới đi đến trước đình, thì bốn đạo nhân ảnh theo từ ngoài cửa lớn ngã vào đây, sống dờ chết dờ ngã trước gót chân của hai tỷ đệ Nguyệt Nha Nhi và Nguyệt Tinh Hồn.

Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, lúc này càng nhiều thị vệ không biết từ đâu toát ra đến bao vây một nam một nữ đứng ở cửa lớn.

Nguyệt Tinh Hồn theo khe hở nhìn coi, này nhìn lên khiến cho vẻ mặt hẳn biến hóa, tươi cười kỳ lạ nói: “Tỷ, nói với tỷ một chuyện này.....”

“Chuyện gì?” Tiểu tử này ra vẻ thần bí gì? Không thấy nàng đang vội coi thương thế của đám thị vệ sao? Nguyệt Nha Nhi mơ hồ kiểm tra thủ vệ bị hôn mê, phát hiện trừ bỏ một ít nội thương ra thì cũng không có gì trở ngại, có thể thấy được người xuống tay không nặng, cũng không có ác ý.

Sau khi nàng ngoắc tay để cho hạ nhân khác nâng người đem đi trị thương, Nguyệt Tinh Hồn lại dán lại đây, cười tủm tỉm nói nhỏ ở bên tai nàng “Cái vị mặc y phục màu đỏ kia chính là cô nương thứ nhất đối với đệ hạ độc”.

Nguyệt Nha Nhi sửng sốt, kích động tìm mục tiêu, đáng tiếc một đồng thị vệ đông nghìn nghịt đem người bao vây, làm cho thân hình nhỏ như nàng hoàn toàn không tìm ra khe hở xem người.

“Mọi người dừng tay” Cái này nàng thật đúng là nóng nảy, em dâu tương lai nên trầm ngâm lần không thể có thương tổn a!

“Phu nhân!” Bọn thị vệ khó hiểu, nghi hoặc nhìn chủ tử bước nhanh vọt tới đây.

Đẩy ra tầng tầng tường người, nàng còn không quên quay đầu cảnh cáo vừa nhìn đã biết luôn có chủ ý xấu Nguyệt Tinh Hồn. “Ta cảnh cáo đệ, mau đánh mất ý nguyên vĩ đại buồn cười kia của đệ, tỷ tỷ đệ còn muốn có cái em dâu, đừng nghĩ ở tại đây biểu diễn tiết mục chém giết lẫn nhau cho ta xem, ta cũng không thích xem”.

Nha? Nàng, nàng nói cái gì? Mặt Nguyệt Tinh Hồn tái hơn phân nửa rồi! tại sao mọi người đều biết nói muốn có con dâu, em dâu, như thế nào không có ai biết nói hẳn sẽ chết dưới tay nữ nhân ác độc kia? chẳng lẽ tiên hạ thủ vi cường cũng có sai sao?

Mặc kệ biểu tình của hắn trong nháy mắt liền suy sụp rất là buồn cười, Nguyệt Nha Nhi chui vào trong vòng vây của bọn thủ vệ, lớn tiếng một phen nắm lấy tay của Dương Diễm Ca, hướng về phía Dương Diễm Ca thân thiết cười không ngừng. “Ha ha..... Cô nương, nên xưng hô cô nương như thế nào? Mới vừa rồi có bị thương không.....”

Dương Diễm Ca há hốc mồm, không biết vị phu nhân thoát nhìn thân phận có phần quý khí này làm gì đối với nàng nhiệt tình như vậy? Theo đạo lý nàng cùng sư phụ đánh thị vệ của người ta nên bị xem thường không chào đón, sao ngược lại còn được nhiệt tình hoan nghênh?

Nàng không biết làm sao hướng về phía sư phụ cầu cứu, nào biết Dương Tuyết Thiên nhưng lại mang vẻ mặt ngây ngốc trừng mắt nhìn chằm chằm Nguyệt Nha Nhi, thon dài ngón tay hơi sử lực vươn ra ngoài.....

“Chậm đã! Chậm đã!” Tiếng nói hàm chứa ý cười cùng với ẩn hàm cảnh cáo đột nhiên vang lên, thân hình Nguyệt Tinh Hồn chợt lóe che ở trước người thân tỷ tỷ, đồng thời cũng làm Dương Tuyết Thiên ngừng lại động tác, cũng xua tan sương mù trong đáy mắt ông. “Phi lễ chó động, có nghe qua hay không?”

Hoàn hồn, Dương Tuyết Thiên tự nhiên nở nụ cười, nhẹ giọng tạ lỗi: “Là ta thất lễ” Nói xong, lời nói vừa chuyển “Tiểu tử, chúng ta lại gặp mặt”.

“Đúng vậy”. Haiz, nghiệt duyên a! không muốn gặp cũng không được đâu! Bất quá nhìn bọn họ cũng không có vẻ gì là ác ý, hẳn là có thể yên tâm.

“Ngươi... ngươi Ngươi như thế nào ở đây?” Dương Diễm Ca cũng nhìn thấy, kinh sợ đến nói lắp bắp.

“Ta... ta.... Ta ở trong này không được a?” Ác liệt bắt chước theo kiểu nói của người ta.

Nhìn bộ dáng hắn vẫn ti bi như trước, vẫn rất thích học theo khẩu khí của nàng, Dương Diễm Ca không khỏi nhớ tới chuyện xấu hổ ở Bạch Phát Sơn ngày đó, khuôn mặt xinh đẹp trong nháy mắt nhiễm hồng, không biết là vì bị chọc tức đến hồng hay là tại vì cái gì mà hồng?

Nhìn nàng hai má phỉm hồng, với cái dạng tâm tư quý quái như Nguyệt Tinh Hồn, ánh mắt vừa chuyển liền biết ngay tâm tư của nàng, cho nên cố ý giả bộ cười tà, lưu manh ở trên người nàng quét mắt vài lần....

“Ngươi..... ngươi nhìn cái gì?” Phảng phất như bị người ta cời sạch quần áo nhìn kỹ, Dương Diễm Ca theo tính phản xạ đưa hai tay ôm ngực, buồn bực hỏi.

“Không có gì.....” Thấy động tác không tự giác của nàng, Nguyệt Tinh Hồn âm thầm buồn cười, lòng trên cột nhất thời tăng lên, quay đầu đối với Nguyệt Nha Nhi sang sảng cười nói “Tỷ, tỷ biết không, lần trước đệ ở Bạch Phát Sơn.....”

“Oa, ngươi im miệng!” Hoảng hốt cho rằng hắn sẽ khai ra chuyện làm hồng danh tiết của mình, Dương Diễm Ca mặc kệ đây là địa bàn của người ta, tức đến phác đi qua “Ta giết ngươi!”

“Ha ha ha.....” Sớm đoán được nàng trong lúc tức giận sẽ hành động thế này, Nguyệt Tinh Hồn lách mình tránh đi công kích của nàng, cười đến thật đáng đánh đòn, dụ dỗ nàng “Đến a! đến a! đuổi kịp ta mới tính a!”

“Ta giết ngươi!” Nuốt trôi không được cơn tức này, thân ảnh màu hồng tung mình đuổi theo.

“Loại này khinh công rất tệ nha.....” Kẻ bị đuổi giết ở đằng trước vừa chạy vừa không ngừng lắc đầu, cố tình muốn chọc người ta tức chết.

Cứ như vậy chỉ thấy hai cái bóng người một trước một sau lùi về hướng nội viện của Vương phủ, chỉ chốc lát sau liền biến mất ở trước mặt của mọi người.

“Hai người trẻ tuổi này là chuyện gì xảy ra?” Cái này đến ngay cả Dương Tuyết Thiên cũng cảm thấy đầu đầy mờ mịt.

“Chuyện của người trẻ tuổi từ chính bọn họ giải quyết”. Nguyệt Nha Nhi cười ha ha, tò mò nhìn vào nam tử hạc phác đồng nhan (tóc bạc mà mặt mày vẫn trẻ măng), âm thầm dị thường. “Tiền bối, không biết ngài đến đây có gì chỉ giáo?” Thật sự là đoán không ra tuổi, nhìn xem phân thượng ở một đầu tóc bạc của ông nên xưng hô một tiếng tiền bối đi!

“Ngươi là Nguyệt Nha Nhi?” Nhìn vào lông mày, mũi và môi kia cơ hồ có thể khẳng định, hỏi thêm một câu chỉ là để càng thêm xác định.

Gật gật đầu, Nguyệt Nha Nhi khó hiểu ông tìm mình có chuyện gì? Dù sao bọn họ chưa từng gặp mặt, hai người không quen biết nhau mới đúng.

“Cha ngươi là Nguyệt Ngân Lam, mẹ ngươi là Thu Nhược Thủy?”

Kỳ lạ! ngay cả cha mẹ nàng tên là gì cũng biết nhất thanh nhị sở. Nguyệt Nha Nhi đành phải lại gật đầu.

“Như vậy.....” Khóe môi xinh đẹp của Dương Tuyết Thiên nở nụ cười tươi như hoa. “Con nên gọi ta một tiếng sư thúc hoặc là biểu cữu mới đúng. Ta là Dương Tuyết Thiên, là sư đệ của cha con, cũng là biểu ca của mẹ con”.

“Thật ngại quá, bởi vì tại hạ ăn chay, làm liên lụy các vị cũng phải ăn đồ ăn chay”. Ban đêm, trên bàn tiệc tẩy trần, Nam Thần Hạo tiếng nói luôn mười năm như một mạng vè bình thân, ấm áp, như gió mộc xuân phong làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

“Sanh tề (cháu rề) nói quá lời! ngẫu nhiên ăn chay có thể làm sạch dạ dày, cũng là một việc tốt.” Dương Tuyết Thiên ôn nhã cười khê, liếc mắt nhìn sang bên cạnh, thấy đồ nhĩ mang một bụng tức giận, đang cúi đầu công kích thức ăn trong chén, giống như có ý vô tình trêu chọc “Nhìn xem! Đồ nhĩ của ta rất là thích ăn”.

“Sư phụ” Dương Diễm Ca khê gọi, âm thầm trách cứ ông. Biết rõ lòng của nàng hiện tại vô cùng không được tự nhiên, còn muốn đem chuyện thôi tới trên người nàng.

“Vậy thì thật là tốt quá! Tinh Hồn, còn không mau gấp thức ăn cho Diễm Ca. Nói sao hai người cũng coi như là đồng môn sư huynh muội, càng nên chiêu cố lẫn nhau mới đúng”.Che miệng cười khê, Nguyệt Nha Nhi phiến cái ánh mắt khiến cho đệ đệ mang về mặt đại gia không muốn kia mau ngoan ngoãn nghe mà làm theo.

Haiz, mẹ thật đúng là gà mẹ a! Nam Tinh Tuyền đồng tình nhìn Nguyệt Tinh Hồn liếc mắt một cái, làm cho này không phẩm tính cậu không có đường sống.

Mẹ của ta ơi! Vì sao loại chuyện thâm hại này lại rơi xuống đầu hần? lão tỷ cũng thật là, biết rõ bọn họ có khúc mắc, còn riêng an bài cho bọn họ ngồi cạnh nhau, khiến cho cả người hần không được tự nhiên. Nguyệt Tinh Hồn rất là ai oán, nhưng mà cũng không thể ngay tại nơi này bùng nổ, đành tùy tiện gắp một đĩa đồ ăn, nhìn cũng không thèm nhìn liền hướng chén của nàng mà ném vào.

“Ba!” Lực đạo quá lớn, nước từ thức ăn vẩy ra, ngay tại chỗ liền đem gương mặt đang cúi xuống của Dương Diễm Ca thành một trong những diễn viên hát hí khúc. (ý là a này làm cho mặt chị này tèm lem tùm lùm).

Một trận xấu hổ trăm mặt, không ai dám lên tiếng đầu tiên phá đi cục diện bế tắc này, ngay cả Nguyệt Tinh Hồn cũng không dự đoán được mình lại chuẩn như vậy, lực đạo nắm vững tốt như vậy, bây giờ chỉ có thể chột dạ không tiếng động ngây ngô cười, ngay cả rắm cũng không dám phóng một tiếng.

Hần, là cô ý! Là cô ý! Là cô ý!..... “Cố ý” hai chữ này không ngừng quanh quẩn trong lòng Dương Diễm Ca, tay tức giận đến phát run cơ hồ sắp đem đĩa ngọc ngà voi bê gậy.....

“Ách... Hạo ca ca, tối nay muội đặc biệt tưởng nhớ muốn nghe huynh giảng kinh, đi! Chúng ta đi Phật đường nhanh lên.....” Kê thứ nhất trốn trước dĩ nhiên là người khởi xướng sự việc Nguyệt Nha Nhi. Chỉ thấy nàng một tay lôi kéo Nam Thần Hạo về mặt còn đang mê hoặc, vẫn không rõ ràng lắm tình huống chạy như bay ra khỏi nhà ăn.

“Nha Nhi, nàng đợi một chút a! chúng ta còn có khách.....” Nam Thần Hạo tiếng nói ôn hòa đầy vẻ nghi hoặc bị kéo càng ngày càng xa, cuối cùng biến mất trong bóng đêm.

“Ấn, biểu cữu công.....” Như vậy kêu hần là đúng đi! “Đêm nay bóng đêm đặc biệt đẹp, vân bôi theo giúp ngài đi dạo đi!” Nam Tinh Tuyền chậm rãi đứng dậy cũng thỉnh Dương Tuyết Thiên đang cố nén cười khổ đi ra ngoài.

Trước khi đi, hần bảo bốn hạ nhân đi hết, còn riêng đem cửa đóng lại, rất là có lòng tốt để dành không gian riêng cho hai người ‘Tận tình’ giải quyết ‘Ấn oán tình cừu’.

Quả nhiên, cửa vừa mới đóng lại, bên trong liền như trâu trở mình, trong tiếng hỗn loạn binh binh bang bang xen lẫn tiếng nữ tử kiêu gằm lên mắng cùng với tiếng giải thích chột dạ của nam tử.....

“Uy uy uy, cô nghe ta giải thích cái đã.....” Nguyệt Tinh Hồn chạy trời chết, bên trốn bên tránh, chật vật tránh né chén sành chén sứ bị ra sức ném tới.....

“Ngươi, tên hỗn đản này, vương bát đản, sắc lang.....” Thế công trên tay không ngừng, hai mắt Dương Diễm Ca phun hỏa, tức giận đến hận không thể hủy đi xương cốt toàn thân của hần. “Từ lần đầu tiên gặp mặt, ngươi liền khi dễ ta, nhìn lên thân thể ngươi ta, bây giờ còn ở trước mặt mọi người làm cho ta xấu mặt, ngươi đáng giận!”

Bình lang! Nguyệt Tinh Hồn rút đầu lại, nhìn thấy thức ăn dính trên tường hình dáng không thay đổi chứa đầy nước, hần vỗ vỗ ngực, thảm kêu một tiếng nguy hiểm thật. Thiếu chút nữa liền dính trên mặt hần nha!

“Ngươi còn trốn!” Mắt thấy liên tục công kích mà không trúng, Dương Diễm Ca tức đến muốn sùi bọt mép, rõ ràng là muốn dùng đến tuyệt chiêu, đem độc phấn trên người toàn bộ đào đi ra ngoài hướng trên người hần mà tát, cũng không thêm để ý hậu quả sẽ như thế nào.

“Uy! Cô lại hạ độc!” Mắt thấy trên người dính đầy độc phấn, Nguyệt Tinh Hồn thay đổi sắc mặt, cũng không lập tức chạy thoát, quyết tâm xoay người nhào về phía nàng.

“Oa.....” Trong tiếng kêu sợ hãi, Dương Diễm Ca bị áp đảo trên mặt đất, bị kiềm chế dưới khí lực cường kiện của hắn. “Ngươi, ngươi, ngươi muốn làm sao?” Lần đầu tiên trong cuộc đời gần sát nam nhân như thế, nàng cả kinh trong giọng nói nhẹn không được khẽ run.

“Làm chi?” Ác độc cười một tiếng, âm thầm vận khí quanh thân, xác định độc tính đã xâm nhập, hắn không hề có nửa điểm thương hương tiếc ngọc nữa, từ trong lòng lấy ra một bình ngọc màu xanh, cắn mở nắp bình rót xuống, không nói hai lời liền cạy môi đỏ mọng phần nộn của nàng ra, đem độc phần hướng vào trong miệng nàng trút xuống.

“Ô..... ô.....” Miệng đầy bột phấn, ngay cả nói cũng nói không rõ.

“Ô cái gì mà ô?” Sau khi xác định nàng đã nuốt vào bột phấn, Nguyệt Tinh Hồn thế này mới lùi lại ngã ngồi ở một bên, thờ hồng học cười mắng: “Mẹ nó! Thiếu gia ta không tin cô có thể độc ta chết trước! cái này xem coi ai chết yếu, đến Tô Châu bán hột vịt muối trước?”

“Khụ khụ.....khụ....” Hắn vừa lùi lại, nàng liền lập tức xoay người ngồi dậy, chặt vật khụ không ngừng, một bàn tay còn không ngừng chỉ thẳng vào hắn “Ngươi.. ngươi cho ta ăn cái gì thế?”

Liếc mắt thấy nàng tóc mây rũ rượi, sắc mặt trắng bệch, bộ dáng rất là thê thảm, tâm tình của Nguyệt Tinh Hồn lúc này còn có thể đánh rắm (ý nói là a vui qua trời) “Ha ha..... Cô mới vừa rồi ở trên người ta tát cái gì, thì ta cho cô ăn cái đó!”

Độc!

Dương Diễm Ca mau chóng điểm mấy đại huyệt quanh mình để tránh cho độc tính lan tràn, thế này mới lao đảo đứng lên, trước khi mở cửa rời đi, nàng quay đầu đối với nam nhân đang ngồi dưới đất trông có vẻ rất là thảnh thơi kia hạ chiến thư “Ngày mai chúng ta lại tiếp tục!”

Dù sao nàng không thể không bội phục nam nhân này cứng khá là giỏi, ngay cả ở trong Bạch Phát Sơn bị hạ độc ‘Hóa thân Thanh Long’ do nàng đặc chế mà cũng có thể bình yên vô sự, hôm nay mấy thứ tài mọn độc phần này, tin rằng hắn cũng không để vào mắt, nhưng cũng đủ để cho hắn bận rộn cả một đêm, tối nay tạm thời áng bình, ngày mai tái chiến cũng không muộn.

Phất phất tay, cười tiễn nàng rời đi, Nguyệt Tinh Hồn cũng tin tưởng bản lĩnh của nàng không nhỏ, độc phần do mình ép buộc nàng ăn vào chắc là cũng không làm khó được nàng. Tối nay hai người đều có thương tổn, cũng nên trở về điều dưỡng một phen, bắt quá.....

Nữ nhân này thật đúng là không tệ, rất lợi hại! ăn vào độc ‘Ba bước đỏ’ của hắn, vậy mà cũng có thể thanh tỉnh chống đỡ lâu như vậy, xem ra ‘Ba bước đỏ’ của hắn không danh phù kỳ thực (đúng với tên gọi) tí nào, nên đổi thành tên ‘Mấy chục bước không ngã’..... Ha ha..... Không biết tiếp theo nàng sẽ dùng đến thủ đoạn gì?

Khỏe mới gọi lên bướng bỉnh tươi cười, không biết vì sao, hắn lại bắt đầu mong chờ ngày mai mau đến.....

Phía chân trời tối đen làm nổi bật một vòng trăng sáng, dưới ánh trăng màu bạc có một bóng người đi dạo một mình, bao phủ trên một tầng hào quang màu bạc xinh đẹp, rực rỡ.....

“Con bà nó, nữ nhân kia thật đúng là độc ác, thế nhưng lại ở trên người của bọn thiếu gia hạ gần mười loại độc, cổ nhân nói ‘Độc nhất phụ nhân tâm’ quả nhiên không sai! Từ trên người nàng là có thể được đến xác minh tốt nhất.....” Giọng nam trầm trầm nguyên rủa làm phá hủy tất cả không khí lãng mạn do ánh trăng xinh đẹp xây dựng lên, Nguyệt Tinh Hồn một bên chọn được nhét vào trong họng, một bên mắng người khác độc ác.

Mặc dù những độc này ở trên người khoảng một thời gian là trong cơ thể có thể tự giải quyết hết, nhưng nếu có thể sớm một khắc giải quyết xong thì sớm một khắc được nhẹ nhàng khoan khoái, cho nên hắn vẫn quyết định đem ngọc bích đan gia truyền nuốt vào trong bụng, mong sớm một chút có thể giải độc.

Cần nhàn oán giận liền miên, bất tri bất giác hắn đã trở lại ‘Thủy Nguyệt Các’, nơi chỉ dành riêng cho nhà họ Nguyệt của bọn họ ở mỗi khi đến Vương phủ thăm người thân, ai ngờ còn chưa có đi vào, đã thấy đèn đuốc bên trong sáng trưng.

“Đây là có chuyện gì?” Trùng trùng nhìn bóng người hơi chớp lên ở bên trong, hắn vô cùng khó hiểu. Chiều theo đạo lý mà nói, đêm đã khuya, hiện tại ở loại thời khắc này, tất cả nô bộc tỳ nữ đã sớm đi ngủ nghỉ ngơi, không có khả năng còn ở Thủy Nguyệt Các la cà, trừ khi là đạo tặc..... bắt quá, có tên trộm nào ngốc như vậy sao? trộm này nọ còn như vậy quang minh chính đại đi thấp nền?

Mặc kệ, bắt người trước rồi nói sau!

Đã có chủ ý, liền đá cửa mà vào, “Lớn mật tặc tử, dám tới đây ăn cắp..... hà! như thế nào lại là cô?” Nguyệt Tinh Hồn sừng sốt, nghĩ đến chính mình chắc là đi nhầm chỗ, lập tức nhảy đi ra ngoài, nhìn kỹ lại tám bên,..... là ‘Thủy Nguyệt Các’ đúng vậy a!

Người này là đang diễn cái tuồng gì thế kia! đầu tiên là không hiểu ra sao phá cửa xông vào rồi lại quái dị nhảy đi ra ngoài, sau đó ngửa đầu đứng ở chỗ đó, rốt cuộc ở trên đỉnh cửa có cái gì đẹp sao?

Dương Diễm Ca mặc dù thấy hắn quỷ dị, nhưng cũng mặc kệ hắn. Đầu đã nói rõ ngày mai mới cùng hắn tái chiến, tối nay cũng không muốn cùng hắn dây dưa, cho nên nàng đứng dậy định tiến lên chuẩn bị đóng cửa.....

Chậm đã!” Tay lớn nhanh chóng đè lại cánh cửa đang được đóng một nửa.

“Làm cái gì?” Căn thận giương mắt nhìn hấn, đáy mắt đầy vẻ đề phòng.

Đó là ánh mắt gì? coi như hấn đối với nàng không có ý tốt, tùy thời có thể nhào tới! làm ơn! Khẩu vị của hấn cũng không có được tốt như vậy, ngay cả nữ nhân khắp người toàn là độc mà cũng hứng thú, được không! (a nói câu này quá sớm!)

“Ta nói Dương đại cô nương, cô chạy nhầm chỗ!”

Nàng hấn là nên ở lại chỗ chuyên môn dành để tiếp khách ‘ Túy Phong Lầu’, tỷ tỷ hấn là có dặn dò nô tỳ dẫn đường mới đúng, như thế nào lại chạy nhầm chỗ đâu? Nên sẽ không chính nàng lời cũng không hiểu được, chạy loạn tùm lum nên giờ không tìm thấy đường trở về, đành phải tùy tiện tiến vào một sân nào đó liền nhận định nó là chỗ ở của mình đi! Đáng thương nha!

“Ngươi mới vào nhầm phòng thì có!” Hung dữ đáp lại, Dương Diễm Ca giễu cợt. “Nơi này là Nam phu nhân đích thân dẫn ta đến, chính ngươi nên sẽ không vì không tìm được đường trở về, nên mới chạy đến chỗ ta hồ nháo!”

Lại là lão tỷ làm chuyện ngu xuẩn! lão tỷ sẽ không phải là nhận nữ nhân ác độc này làm em dâu tương lai nên đưa nàng tới ‘ Thủy Nguyệt Các’ chuyên dành cho người của Nguyệt gia ở? Sắc mặt Nguyệt Tinh Hồn xanh lét, lần đầu tiên muốn động thủ bóp chết thân tỷ tỷ.

“Ta nghĩ đây hết thấy đều là do lão tỷ của ta giờ trò, thật ra phòng của ta ở tại nơi này”. Không thể trách người ta đi nhầm chỗ, đành phải thẳng thắn nói có người giờ trò quỳ.

“Không có khả năng”. Lắc đầu, Dương Diễm Ca không tin Nguyệt Nha Nhi lại sắp xếp cho một vị hoàng hoa khuê nữ cùng một nam tử độc thân ở tại trong một lầu, đây chính là chuyện tổn hại danh dự của nữ tử, không thể đùa được.

“Cố tình nó lại xảy ra”. Mới mặc kệ nàng có tin hay không, bàn tay to đẩy người ra, bước chân thong thả đi qua phòng khách, trở về hành lang mở cửa một gian phòng đi vào, đem chính mình vùi vào trong đệm giường ấm áp.

“Uy, ngươi đứng lên a!” Một đường theo sát hấn, Dương Diễm Ca hỗn hển đem nam tử đang nằm vô cùng yên ổn ở trên giường kéo lên “Cô nam quả nữ ở cùng một chỗ còn ra thể thống gì, Dương Diễm Ca ta cũng không phải nữ tử tùy tiện.”

“Trong ‘ Thủy Nguyệt Các’ này còn có vài gian khách phòng, cô tùy tiện chọn một gian ở thì được rồi, chúng ta lại không ở cùng phòng, thì có quan hệ gì chứ?” Miễn cưỡng xoay người đem khuôn mặt tuấn tú vùi ở trong gối, nói hết lời chính là không ngồi dậy nổi.

“Ngươi ngươi ngươi.?” Người ở đâu ra thế này, có hiểu thế tục lễ giáo hay không a? tức giận đến nói không ra lời, nàng lấy hành động để tỏ rõ bất mãn, nắm lấy đệm chặn dùng sức kéo.

Phanh!

Kính thiên động địa tiếng nổ rơi xuống đất cùng với tiếng kêu thảm thiết vang vọng giữa bầu trời đêm.

“Oa. ngươi mưu sát chồng a!” Nằm úp sấp ngã xuống, đau đến Nguyệt Tinh Hồn không kịp nghĩ nhiều, trực tiếp thốt ra tiếng.

“Ngươi không biết xấu hổ! ai là nương tử của ngươi chứ?” Trục giác chính mình bị chiếm tiện nghi, Dương Diễm Ca xấu hổ buồn bực không thôi, gương mặt xinh đẹp đỏ bừng, hấn không thể nâng lên gót hài không ngừng đá mạnh vào nam nhân này.

Bị đá đến toàn thân cao thấp đều là dấu chân, đau đến đầu choáng mắt hoa, hấn xoay người nhảy dựng lên, bị dọa ra một thân mồ hôi lạnh.

“Hắc hắc. nói nhầm! nói nhầm! cô đừng tưởng thật.” Hấn không muốn nhận mệnh một chút nào, vội vàng nhanh chóng giải thích phủ nhận, chỉ sợ nàng tưởng thật, thật sự coi trọng hấn, thế không phải là ứng với quẻ tượng của thân cha sao? không cần a! thế thì hấn rất đáng thương nha!

“Ai tưởng thật đâu!” Nghe hấn mở miệng đầy vẻ cảnh giác sợ hãi mà liên tục phủ định, Dương Diễm Ca lại càng thêm buồn bực. Nói cứ giống như là người ta sẽ bám lấy hấn không buông vậy, hấn nghĩ hấn là ai a?

Càng nghĩ càng hòa đại, không chút khách khí bỏ thêm một cước.

Cũng may Nguyệt Tinh Hồn nhanh tay lẹ mắt ‘ Tiểu giày vô ảnh cước’ bị hấn đứng lúc bất lấy. “Uy, còn đá nữa a!”

“Buông tay!” hấn rút cước có hiểu nam nữ thụ thụ bất thân hay không? Quan trọng nhất là loại tư thế Kim kê độc lập (gà một chân) này cũng không dễ chịu tý nào nha!

“Không, buông!” Đùa giỡn lôi kéo chân nhỏ một trước một sau đứng đưa, phát hiện thân thể nàng lao đảo vô cùng khó khăn để duy trì cân bằng, Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy buồn cười không thôi, cái này càng ngày càng làm thêm kịch liệt.

Dương Diễm Ca cáu giận, trong lòng biết rõ bộ dáng mình lúc này thật sự buồn cười, nhưng lại không thể làm gì được hấn, không khỏi cắn môi thầm nghĩ.

“Uy, không phải nói tối nay đình chiến sao, ngày mai mới tiếp tục mà? Ngươi muốn vi phạm ước định sao?” Tròng mắt đen vừa chuyển, liền toát ra được chủ ý.

A! là nàng động cước trước nha, nay lại trách ngược lại hần! quên đi! Không cùng nữ nhân so đo, để tránh người ta cười hần không độ lượng. (Ta thấy a này có độ lượng tý nào đâu @)

“Ta nói trước nha, buông tay nhưng không cho động thủ động cước nữa! còn nữa, gian phòng này ta ở chắc rồi, không được đến đây quấy rối nữa!”

“Nhưng mà.....”

“Ta mặc kệ! tùy cô muốn đi kêu lão tỷ đến đây, muốn lão tỷ cho cô một cái công đạo hay vẫn là ở ‘Thủy Nguyệt Các’ tùy tiện chọn một gian phòng để ở.....” Ngắt lời đánh gãy nàng, Nguyệt Tinh Hồn cười hi hi nói xong, thậm chí còn mang chút ác ý khích tướng nói: “Bất quá, ta nghĩ cô chắc là không dám đâu!”

“Ta có gì không dám!” Quả nhiên có người bị lừa tức đến thở phì phì.

“Cô không dám cùng ta ở ‘Thủy Nguyệt Các’ vì sợ ta thừa lúc cô không chuẩn bị mà độc chết cô.”

“Ai nói ta sợ? ta liền ở nơi này với người, xem ai chính ai chết trước?” Vừa nói ra miệng, nàng liền hối hận không thể che miệng mình lại, này là cố tình nói khích nàng thôi! Bất quá, đã lỡ nói ra khỏi miệng, thì dù bốn ngựa cũng không thể đuổi trở lại.

“Hào khí phách!” Nguyệt Tinh Hồn cười gian, lập tức buông ra nàng, hai tay bày ra tư thế tiễn khách. “Như vậy xin cứ tự nhiên, không tiễn”.

Người này đúng là cùng nàng có thù oán, cho nên hai người mới không vừa mắt nhau như thế! Giận trùng liếc mắt một cái, Dương Diễm Ca xoay mình chạy lấy người, trước khi đi còn không quên tặng cho một tiếng đá cửa thật lớn.

“Một hung bà nương!” Nguyệt Tinh Hồn lẩm bẩm nói nhỏ, lại ngã nằm lại trên giường, lúc này hần cũng có chút hối hận làm chi cố ý khích tướng nàng, ôm cái độc hoa bên người tìm phiền toái, cái này đúng là ngay cả ngủ cũng phải lo lắng đề phòng.

“Haiz... Hy vọng còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai.....” Tiếng nói vô cùng đáng thương uể oải buồn bực từ trong gối vang lên.....

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Vô cùng bi thảm, hy vọng của Nguyệt Tinh Hồn lại thất bại, hần quả thật không thấy được ánh sáng mặt trời ngày mai, bởi vì trên trời một mảnh âm u, bông tuyết là tả rơi xuống, thấy được ánh mặt trời mới có quý đó!

Mới vừa rời giường, mở ra cửa sổ nhìn thấy cảnh bông tuyết bay tán loạn, hần lười biếng rời giường đi ra ngoài.....

“Sớm a!” Dương Diễm Ca tự đắc ở trong phòng khách, hưởng dụng đồ ăn sáng do bọn nha hoàn đưa tới. Thấy hần tới đây, nàng lần đầu tiên đưa lên khuôn mặt tươi cười, làm cho Nguyệt Tinh Hồn ngậy ngốc một chút.

Nữ nhân này khẳng định là có quý kếp! Che giấu suy nghĩ của mình, hần cẩn thận đến gần bàn đồ ăn.

“Ngồi a, nơi này đồ ăn sáng phong phú, người không ăn sao?” Lại cười với hần, hiển nhiên là do trải qua đêm qua điều dưỡng thân thể đã khỏe lại, tâm tình thật tốt làm sao!

“Ăn a, sao không ăn?” Thật ra khi nàng không hung dữ, cười lộ lên rất là đẹp, rất đáng yêu. Nguyệt Tinh Hồn lúc này mới phát hiện, nàng cũng có mê người một mặt, hơn nữa vừa rồi đôi mắt sáng lưu chuyển, thanh tao thản nhiên tươi cười, không biết tại sao lại làm cho trong lòng hần chấn động, có loại cảm giác kỳ quái không biết làm sao.

Thấy hần ngồi xuống, Dương Diễm Ca phi thường có lòng tốt giúp hần múc cháo ngô, thân thiết đưa đến trước mặt hần.

Ngắm chén cháo ngô nóng hừng hực dưới mí mắt kia, hần vẫn có chút cảnh giác, đưa ngón tay chỉ qua cái chén ngọc mà nàng đã sớm ăn qua được phần nửa cháo.

“Ta ăn chén kia!” Ha ha..... cái này cũng không sợ nàng hạ độc.

Hiển nhiên không dự đoán được hần sẽ có yêu cầu như vậy, dung nhan xinh đẹp như hoa nổi lên hai rặng mây đỏ. (chị mắc cỡ, a còn phải đề phòng chị này dài dài!)

“Thế nhưng, nhưng đó là ta đã dùng qua....” Cũng không phải là người cực kỳ thân thiết, làm sao có thể dùng chung một cái chén, nếu truyền đi ra ngoài, thật là mắc cỡ chết người!

Hiển nhiên, Nguyệt Tinh Hồn cũng không có loại bản khoán này.

“Có quan hệ gì? ta còn không sợ ăn nước miếng của cô, cô sợ cái gì?” Chậc, nữ nhân này sao hay so đo như vậy? bất quá, nàng thẹn thẹn thùng thùng như thế cũng thật khiến người ta tâm động.(bắt đầu sa chân vào vũng lầy số phận!)

Nha? tâm động? hần có động tâm sao? bị suy nghĩ của chính mình làm cho sợ, hần hoảng hốt dùng hai tay đè ngực của mình lại, quả nhiên tim đập kịch liệt hơn xưa, hoàn toàn không được trầm ổn như ngày thường.

Nguy rồi! nguy rồi! đừng nói hần sẽ thật lâm vào vũng lầy của vận mệnh nha? không cần đâu a.....

Kính hãi vì tâm tình quý dị của chính mình, rất sợ bị nàng nhìn ra được khác thường, Nguyệt Tinh Hồn thô lỗ giành lấy chén cháo nàng đã dùng qua, khò khè, khò khè liền nuốt xuống yết hầu, trong lúc phân tâm, không chú ý đến cháo nuốt xuống có hơn một vị khác hẳn với mùi của tất cả ngũ cốc, đó là một mùi hoa thơm ngát.

Ái..... hần thật sự ăn cháo mà nàng đã ăn được phân nửa! Dương Diễm Ca giật mình xem xét hần, có một loại cảm xúc kỳ diệu ngưng đọng cùng với xấu hổ nảy sinh trong lòng.....

“Dì? Cô muốn ăn đậu hủ chung hột vịt a?” Gắp một miếng trứng vịt cuối cùng đang muốn nhét vào trong miệng, lại làm cho hần liếc thấy ánh mắt kỳ dị của nàng, nghĩ đến nàng muốn ăn, rất rộng rãi đem nó để vào chén của nàng. Lúc này đúng là rất cẩn thận rồi, nửa giọt nước đồ ăn cũng chưa bị vấy ra, có thể thấy được đã được đến giáo huấn tối hôm qua.

Bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn chằm chằm đậu hủ trứng vịt trong chén, nàng yên lặng cúi đầu ăn cơm, trầm tĩnh ý nhị kia thiếu vẻ kiêu mạn (kiêu kỳ + dã mạn. Ý nói chị này ngày thường hung dữ!), lại hơn một cỗ hàm xúc uyển chuyển u nhiên. (giờ thì chị rất dịu dàng).

Đổi mặt với khí chất tao nhã hiếm thấy của nàng, Nguyệt Tinh Hồn ngược lại không thích ứng, thiếu nàng hung hãn đầu võ mồm, hồ một chút liền nghiêng rãng nghiêng lợi quáт mắng, làm cho hần cảm thấy cả người kỳ quái không được tự nhiên.

“Dương đại cô nương, đừng ở trước mặt ta giả vờ văn tĩnh (thực nữ) thôi, thiếu gia ta cũng không phải không kiến thức qua bản tính của cô!” Kẻ đáng đánh đòn lại bắt đầu miệng tiện. (miệng tiện = miệng chó không khạc ra được ngà voi)

Ba! Lên tiếng trả lời là đũa ngọc bị bẻ gãy.

“Nguyệt Tinh Hồn, ta giết ngươi!” Nguyên một chén cháo bị tạt đi ra ngoài.

“Ha ha ha.....” Đã nói thôi! Vẫn là tự tại như vậy chơi mới vui.

Tháo chạy đi ra ngoài, khuôn mặt tuấn tú mang vẻ thoải mái buống bình tươi cười, còn không quên dừng lại, quay đầu đối với hồng y cô nương đang một đường kêu gào, tức giận mắng đuổi theo mà đến làm ra một cái mặt quý buồn cười nhất.

“Nguyệt Tinh Hồn, ngươi đừng trốn.....”

Rất xa chợt nghe tiếng nữ tử nũng nịu mang theo lửa giận bùng bùng phần chấn, trong hoa viên ở lương đình, Nguyệt Nha Nhi cùng Nam Tĩnh Tuyền tất cả đều thờ dài thẳng lưng đầu, chỉ có một mình Nam Thần Hạo là cảm thấy cực kỳ buồn bực.

“Nha Nhi, nàng nói có phải tối hôm qua chúng ta đãi khách không chu toàn, nếu không sao sáng sớm Diễm Ca cô nương lại con tức lớn như vậy?” Haiz..... Tối hôm qua Nha Nhi bỏ mặc khách nhân không thêm quan tâm, gấp gáp lôi kéo hần đi Phật đường, hần đã cảm thấy không thỏa đáng cho lắm!

“Làm sao có thể thế chứ?” Nguyệt Nha Nhi cười gượng. Đây lòng hoảng sợ tối hôm qua an bài cho Dương Diễm Ca cùng ở trong ‘Thủy Nguyệt Các’, vốn còn đang lo sợ ban đêm sẽ phát sinh án mạng, nay nghe thấy tiếng quát mắng tức giận, thật sự là ông trời phù hộ nha, Hạo ca ca ngày thường thấp nhang cúng bái Phật tổ cuối cùng cũng có chút tác dụng.

Liếc mắt thấy vẻ mặt mẫu thân có vẻ chột dạ, Nam Tĩnh Tuyền lại vì Nguyệt Tinh Hồn mà thở dài, dù sao người bị tính kế luôn luôn đáng thương.

Nam Thần Hạo tu Phật nhiều năm, tính tình ôn hòa không cùng người tranh giành cũng không đại biểu hần là kẻ ngốc, từ chỗ thân ái nương tử hỏi không được manh mối, ngược lại đối với con xuống tay.....

“Tuyền nhi, con nói coi đây là chuyện gì xảy ra.....”

“Hắc, tỷ phụ, tỷ, Tuyền tiểu tử, mọi người sớm a!” Chợt thả người vào trong lương đình, Nguyệt Tinh Hồn không biết rằng mình vừa đánh gãy nghi vấn của Nam Thần Hạo, còn có tâm tình rất tốt lấy trà bánh trên bàn đá ăn ngon lành, cười tủm tỉm chào hỏi với từng người một.

“Tinh Hồn, đệ cũng sớm!” Có người chào hỏi, Nam Thần Hạo theo trực giác có lẽ đáp lại, lực chú ý cũng vì thế mà bị chuyển dời. “Ai nha, trà bánh còn rất nhiều mà, đệ ăn chậm một chút, đừng để bị ghen.” Thấy hần lang thôn hồ yết nhồi vào trong miệng, không khỏi lo lắng dặn dò.

“Ha ha..... Tỷ phụ, huynh yên tâm, đệ cái này gọi là miệng ăn bốn hướng, không có việc gì”. Haiz, mới sáng sớm tinh mơ, đồ ăn sáng ăn không được mấy miếng đã bị người ta đuổi giết, rất là đói bụng a!

Nghe vậy, Nam Tĩnh Tuyền nhin không được cười nhạo, dẫn tới mỡ cái quỹ đôi nào đó phiền cái liếc mắt xem thường.

“Ha ha..... Tĩnh Hồn a, đêm qua có khỏe không?” Nguyệt Nha Nhi mắt hạnh cười híp thành một đường trăng rằm, rất là tò mò hỏi.

Nàng thật đúng là dám hỏi! Nguyệt Tĩnh Hồn cười như không cười nói: “Hết thấy mạnh khỏe, tỷ tỷ, tỷ không cần quan tâm”. Một câu đánh nát vô tận câu hỏi còn chưa ra miệng của Nguyệt Nha Nhi.

Chậc! khi nào thì trở nên keo kiệt như vậy? Nửa điểm tiếng gió cũng không lộ ra. Đáy lòng Nguyệt Nha Nhi thầm oán không thôi.

“Đúng rồi, như thế nào không thấy vợ chồng lão vương gia?” Nhìn trái nhìn phải, Nguyệt Tĩnh Hồn rõ ràng phát hiện từ lúc hần bước vào vương phủ tới nay, giống như không gặp qua hai vị thân gia sùng tôn sùng quá mức, nếu không chiều theo kinh nghiệm lúc trước hần từng đến đây ở một thời gian, lúc này là thời gian mà hai vị lão nhân gia cùng với Tuyền tiêu tử nhân thoại việc nhà.

Nghe vậy, Nam Thần Hạo cười đến nhu hòa: “Cha mẹ đang đi du ngoạn ở Giang Nam”. Hai vị lão nhân gia gần đây hứng thú đi dạo, thăm các danh lam thắng cảnh.

Khó trách, Nguyệt Tĩnh Hồn gật gật đầu, đang muốn nói thêm chút gì, một đóa mây đỏ đột nhiên phiêu phiêu rơi vào trước mặt hần.

“Nguyệt Tĩnh Hồn, thì ra ngươi trốn đến chỗ này.....”

“Chậm đã!” Một tiếng rống to kinh thiên động địa làm kinh sợ mọi người, cũng dọa đến Dương Diễm Ca đang muốn lên tiếng giận mắng.

Mất thấy mọi người đều bị hần làm cho kinh sợ, Nguyệt Tĩnh Hồn vừa lòng gật gật đầu, sau đó mới chuyển từ tức giận sang cười lạnh “Dương đại cô nương, trưởng bối đến đây, hết thấy ân oán tạm thời để xuống, trăm ngàn lần đừng làm cho trưởng bối vì chuyện của hai tiểu bối chúng ta mà phiền lòng.....”

“Trưởng bối.....” Cảnh giác mình có khả năng sẽ bị đùa bỡn, mới muốn mở miệng mắng chửi người, đã thấy đầu hần hướng về phía sau nàng gật gật.

“Nhạ! Sư phụ cô, sư thúc của ta đến đây, ngài ấy không phải trưởng bối thì là gì?”

Dương Diễm Ca bỗng nhiên xoay người, quả nhiên chỉ thấy Dương Tuyết Thiên từ một hướng khác chậm rãi đi tới.

“Như thế nào mọi người có hưng trí tốt như vậy, sáng sớm đi ngắm tuyết?” Chậm rãi đi thong thả vào trong đình ngồi xuống, Dương Tuyết Thiên cười hỏi.

Đối với câu hỏi này, mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái, thật sự không biết nên trả lời ra sao, Dương Diễm Ca thì ngược lại, thấy được dựa vào son(núi dựa vào) đến đây, vội vã cáo trạng.

“Sư phụ, mới không phải đâu! Là người này khi dễ đồ nhi, đồ nhi đuổi theo hần mới tới đây”.

Haiz Hai người trẻ tuổi này lại cãi nhau, Dương Tuyết Thiên không muốn tham gia vào cuộc chiến của tiểu bối, đành phải cười nói: “Chuyện của người trẻ tuổi, sư phụ quản không được.”

Nghe vậy, Nguyệt Tĩnh Hồn đặc ý hướng nàng thoáng nhìn, tức giận đến Dương Diễm Ca càng thêm tá hỏa, Nguyệt Nha Nhi nhận thấy hai người lại rạch đầu nhau, vội vàng chuyển đề tài, nàng nâng lên khuôn mặt tươi cười hỏi ra nghi hoặc mà hôm qua đã quên hỏi.

“Sư thúc, ngài tìm tung tích của Nha Nhi đến nơi này là vì chuyện gì?” Cha mẹ ẩn cư lâu như vậy, ông còn có thể một đường tìm ra manh mối, đoán ra nàng là nữ nhi của cha mẹ, có thể thấy được này là có bao nhiêu dụng tâm, không có khả năng không có mục đích.

Nguyệt Tĩnh Hồn thần sắc chợt tắt, cũng cảm thấy kỳ dị, không khỏi cẩn thận đề phòng, chân khí trong cơ thể theo sự căng thẳng của hần mà nhanh chóng lui qua quanh thân.

A Đứa con này của Nguyệt sư huynh cũng không đơn giản đâu! Xem chân khí đột nhiên bùng nổ trong cơ thể cùng với khí thể tỏa ra bên ngoài, ngay cả ông cũng cảm giác bị uy hiếp !

Mắt đẹp âm nhu hiện lên tia sáng kỳ dị, Dương Tuyết Thiên giả bộ không biết sự phòng bị của Nguyệt Tĩnh Hồn, chính là lạnh nhạt cười nói: “Nguyệt sư huynh sau khi thành thân liền cùng Nhược Thủy biểu muội ẩn cư, nhiều năm không thấy rất là tưởng niệm, thế này mới nơi nơi tìm hiểu tung tích của bọn họ, không nghĩ tới lại làm cho ta tìm kiếm được hai tỷ đệ các con”.

Lần này ngôn từ hợp tình hợp lý, làm Nguyệt Tĩnh Hồn cùng Nguyệt Nha Nhi cũng không tìm ra chỗ gì khác thường, nhưng vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, cố tình ông lại làm cho người ta không phát hiện ra ác ý, thật sự là làm cho người ta mê hoặc.

Hai tỷ đệ liếc mắt nhìn nhau, ăn ý có chuyện gì để đó quan sát rồi tính sau.

Dương Tuyết Thiên tiếp tục cười nói: “Không nghĩ tới mấy chục năm qua, sư huynh cùng biểu muội đã có con lớn như vậy”.

“Cũng không chỉ thế, ngay cả tôn tử đều đã lớn như vậy” Chỉ chỉ Nam Tĩnh Tuyền ở bên người, Nguyệt Nha Nhi cười hỏi: “Nói như vậy, sư thúc cũng con cháu đầy đàn đi?”

Lắc đầu, Dương Tuyết Thiên cười đến âm ảm, không nặng không nhẹ quăng ra một câu oanh cho mọi người choáng váng.

“Kể từ sau khi Nguyệt sư huynh quải chạy vị hôn thê của ta, ta liền chưa từng đón dâu nữa!”

Nha? Ý ông nói là..... Nguyệt Nha Nhi không dám hỏi tiếp nữa, đành phải cười gượng liên tục.

Ha! Thật sự là một bí mật kinh người. Không nghĩ tới cha mẹ khi còn trẻ cũng có một đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt, hai người sẽ không phải là bỏ trốn đi! Cha cũng thật can đảm, chuyện cướp vợ của sư đệ mà cũng làm được, bội phục, bội phục! Nguyệt Tinh Hồn quả thật không dám tin, thế nhưng lại rất muốn cười lớn ra tiếng.

Về phần cá tính luôn luôn coi trọng lễ giáo, ngay thẳng giống khúc gỗ như hai phụ tử Nam Thần Hạo và Nam Tinh Tuyền thì đương trường đứng góc sừng sờ ở đằng kia, không thể tin được lỗi tai của chính mình.

Chỉ một mình Dương Diễm Ca tựa hồ đối với lời nói của sư phụ như có điều nghi hoặc, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng lại không nói thêm cái gì.

Rất sợ Dương Tuyết Thiên lại quăng ra câu nói gì kinh người nữa, Nguyệt Nha Nhi nhanh chóng đứng dậy giao đại nhiệm vụ gì đó, giải tán mọi người.

“Tinh Hồn, đệ theo giúp Diễm Ca đi dạo một chút, thay tỷ tỷ tận tình địa chủ.” (làm hết phận sự của chủ nhà)

“Nha? Đệ.....” Mới muốn kháng nghị, tiếng nói thanh thúy chưa từng ngừng nghỉ lại đánh gãy hần.

“Hạo ca ca, Tinh Tuyền, hai người vài ngày trước không phải nói giúp ta về một bức họa sao? Đúng lúc bây giờ ta đang rảnh, cái lương không bằng bạo lực, đi một chút đi, chúng ta đến thư phòng đi...”

Tay trái đẩy Nguyệt Tinh Hồn cùng Dương Diễm Ca, tay phải thôi trượng phu và nhĩ tử nhà mình, trước khi đi, Nguyệt Nha Nhi quay đầu cười đến thật ngọt. “Dương sư thúc, cảnh tuyệt nơi này rất đẹp, bản thân ngài ngắm tuyết uống trà cũng rất phong nhã, văn bối chúng con không quấy rầy ngài, đi trước một bước”. Dứt lời, đẩy mọi người vội vã đi khỏi.

Cười nhìn theo mọi người rời đi, Dương Tuyết Thiên ngẩng đầu một mình ngắm tuyết, làm cho những đóa hoa tuyết bay lướt qua khuôn mặt dị thường âm mĩ của chính mình.....

Tuy là rét đậm hết sức, tuyết mịn bay tán loạn, kinh thành vẫn như trước tràn ngập sức sống, trong phố lớn ngõ nhỏ xuyên qua đám đông, rất nhiều tiểu thương dưới trời tuyết vẫn đi ra bày quán, hơn nữa quán bán canh nóng buôn bán luôn luôn đặc biệt tốt, thời tiết lạnh lại thêm dân chúng thường thích nhàn thoải việc nhà, mỗi người tay cầm chén canh nóng hăm hấp, ngồi vây quanh bên chiếc bàn ở góc đường, bắt đầu nói chuyện thiên nam địa bắc.

Tiếng người ồn ào trên đường phố ồn ào náo nhiệt, một đôi nam nữ trẻ tuổi tuấn tú xinh đẹp, bộ dáng cực kỳ xứng đôi một trước một sau đang đi lại đây.....

“Ta nói Dương đại cô nương.....”

“Ngươi cảm miệng, hiện tại bốn cô nương không muốn nghe giọng nói của ngươi”. Cay cú xoay người lại, ngón tay ngọc chỉ thẳng vào trước chóp mũi của hần.

Vội vàng giơ hai tay lên đầu hàng, Nguyệt Tinh Hồn không hiểu vì sao cơn tức của nàng lại lớn như vậy? chẳng lẽ tại vì lời nói đùa lúc ăn sáng mà còn tức giận đến bây giờ? Haiz..... Hần chẳng qua là nhất thời không quen bộ dáng trầm tĩnh ôn nhu của nàng, mới muốn nói đùa cho thoải mái một chút thôi! Sớm biết nàng để ý như vậy sẽ không chọc nàng rồi!

“Ta chỉ là muốn thỉnh giáo Dương đại cô nương tiếp theo là muốn đi dạo nơi nào, để cho tại hạ có thể thay đại tỷ làm hết phận sự của chủ nhà a!” Giọng điệu có chút uể oải, cảm thấy việc đi theo nàng cũng không dễ dàng tí nào, muốn làm không tốt có thể chọc mao nàng, nàng điên lên sẽ ‘tặng’ cho ngươi một chút độc để ngươi hưởng thụ.

“Không cần!” Không chút nào suy nghĩ liền cự tuyệt, Dương Diễm Ca cười lạnh. “Ngươi chỉ cần biến mất trước mặt ta là được rồi!”

Thật muốn tuyệt tình như vậy? được rồi! nếu nàng kiên trì như thế, hần cũng cảm thấy thoải mái. Phiền cái xem thường, Nguyệt Tinh Hồn thật sự xoay người muốn đi, vừa mới quay đầu, ngẫm lại cảm giác không đúng, lập tức quay người lại.

Không phải muốn đi sao? lại quay lại làm gì? nghĩ đến hần lại muốn đùa giỡn quý kẻ gì, Dương Diễm Ca theo phản xạ lui về phía sau một bước, trong mắt đầy vẻ đề phòng. (Hai a chị này cứ mãi đề phòng lẫn nhau thôi! lu gì mà mệt thế!)

“Đi a! sao không đi?”

“Không được”. lắc đầu, vì bản thân mình không bị mắc mưu mà cảm thấy may mắn không thôi. “Dương đại cô nương, lòng dạ của cô thật là độc ác. Cô là tính khích ta bỏ đi, sau đó méc với lão tỷ của ta, nói ta không làm theo lời của lão tỷ dẫn dò ngoan ngoãn đi cùng cô, hăm hại ta bị lão tỷ mắng xối xả đến mức phải lấy chết để tạ tội, là chuyện tốt lắm sao?” Quả nhiên là một cái cô nương ác độc a! (Ta phải khâm phục sức tưởng tượng của a này!)

“Ngươi, ngươi lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử”. Chính mình là người như vậy liền nhận định người khác cũng như thế, thật sự là không phẩm mà! Dương Diễm Ca lại càng thêm xác định ấn tượng đầu tiên của mình đối với hần quả thật không sai tí nào.

“Dù sao ta mặc kệ, hôm nay nói gì ta cũng phải đi theo bên cạnh cô.” Không muốn vùi mình vào bất kỳ tình huống bi thảm nào có thể phát sinh, Nguyệt Tinh Hồn hạ quyết tâm.

“Đã nói không muốn nhìn thấy người, người còn không đi!”

“Nói không đi là không đi!”

Bởi vì hai người không ai chịu nhường bước, liền cứ như vậy đứng ở ngã tư đường mất to trùng mắt nhỏ, được một lúc lâu, mãi tới khi có một bên không đủ tính nhẫn nại nữa nên đành nhượng bộ.....

“Người... Không được tới gần ta trong vòng năm thước!” Thở phì phì cảnh cáo, xoay người xong liền chạy lấy người.

Dù sao có thể nhìn thấy nàng trong tầm mắt là được! Nhún nhún vai tỏ vẻ không sao cả, Nguyệt Tinh Hồn quả thực bảo trì cách nàng năm thước.

Thấy nàng ở trước sạp bán hàng rong nhìn đông nhìn tây một chút, không bao lâu sau, lực chú ý liền bị góc đường ở phía trước, chỗ đang có một đám người vây quanh hấp dẫn đi rồi.

Dương Diễm Ca nhìn không được tò mò, cũng chui vào trong đám người, dựa vào ưu thế dáng người kiều nhỏ của mình, chẳng bao lâu nàng liền chui vào được một chỗ, nhìn kỹ lại thì thấy một cô nương thanh tú xinh đẹp, tư thái điềm đạm đáng yêu, cô nương này có vẻ thần thờ ngồi xồm trên đường, phía sau có tấm ván gỗ viết bốn chữ to ‘Bán mình chôn cha’

“Đáng thương quá.....” Một vị phụ nhân tới tham gia náo nhiệt nói.

“Bộ dạng không tệ, mua về làm thiếp cũng còn lời chán.....” Một gã nam nhân bụng phê, đã muốn tới tuổi bước vào quan tài rồi mà cũng khó nén sắc tâm

“Tuổi của nàng có thể làm nữ nhi của người rồi, đừng có chà đạp cô nương nhà người ta.....” Cười lạnh châm chọc xuất phát từ một người trung niên gầy gò.

“Vẫn so với mẹ của Câu Lan viện mua về làm cái thanh lâu nữ tử cho ngàn người ky, vạn nhân áp còn tốt hơn nhiều.....” Nam nhân bụng phê vì chính mình mà cãi lại.

Các loại lời nói khó nghe không chút nào che giấu tán ra ở trước mặt vị cô nương bán thân, tự nhiên cũng chui vào tai của Dương Diễm Ca đang đứng ở trong đám người hỗn tạp.

Xú nam nhân háo sắc! Hèn mọn lạnh lùng xuy một tiếng, rốt cuộc không thể để cho một cô nương tốt bị người ta chà đạp, lập tức dùng tiếng nói yêu kiều thanh thúy hô lớn: “Bao nhiêu? Ta mua!”

Lời vừa nói ra, quần chúng xung quanh đang nghị luận ríu rít đều nhìn về phía nàng, ngay cả vị cô nương bán thân nãy giờ vẫn buồn rầu cúi đầu cũng nâng lên đôi thủy mâu nước mắt lưng tròng, chứa đầy cảm kích nhìn Dương Diễm Ca. (nữ 9 của tr 3 lên sàn)

“Rốt cuộc là bao nhiêu ngân lượng cũng mau nói a!” Cảm thấy không thói quen bị người ta xem mình trở thành ân nhân để đối đãi, Dương Diễm Ca cố ý ác thanh ác khí. Vị cô nương làm cho người ta thương tiếc này, mau chút nói ra số ngân lượng là bao nhiêu, nàng sẽ thật cảm kích nha!

“Hai, hai mươi hai”. Giọng nói mang theo nghẹn ngào nức nở, vội vàng nói ra số ngân lượng cần dùng để an táng cha già, trong lòng Mạc Liên Nhi khó nén xúc động. Vốn tưởng rằng chính mình sẽ bị nam nhân háo sắc mua về, không ngờ coi như ông trời vẫn chiếu cố nàng, ban cho một vị cô nương thoát nhìn giống như hiệp nữ đến mua nàng.

Nhớ ngày đó hoàng hà lũ lụt, nhà cửa bị phá hủy chỉ trong chốc lát, nàng cùng với cha từ nhỏ sống nương tựa lẫn nhau đành phải cùng nhau tới Kinh thành tìm người thân, nào biết ngàn dặm bốn ba tìm đến Kinh thành, nhưng mà thân thích đã sớm chuyển đi nơi khác, vì không có họ hàng nào để nương tựa, tiền bạc trên người đều dùng hết, cha và con gái đành phải cư trú ở trong chùa miếu đồ nát. Đáng thương thân cha già nua, đường dài mệt nhọc chịu không nổi trời đông giá rét, cứ như thế liền lìa xa nhân thế, để lại nàng này bé gái mồ côi một mình trên nhân thế không nơi nương tựa, nàng chỉ có thể gạt nước mắt bán thân.

“Hai mươi hai ta mua!” Tự tin đưa tay lên ngực sờ soạng cả buổi, lại kinh ngạc phát giác mình quên mang hà bao.

Khi nàng đang âm thầm kêu thảm thì hai mươi lượng bạc từ đâu quảng tới trước chỗ Mạc Liên Nhi ngồi, giọng nói mang theo tiếng cười cợt vang lên “Vị cô nương này ta mua!”

Ai? Ai dám đánh mua với nàng? Dương Diễm Ca nổi giận dùng hướng về phía đám người tìm kiếm, liền thấy Chu Thiếu Lâm, kẻ bị nàng đánh gãy tay ngày hôm qua thế nhưng hôm nay sắc tâm vẫn không thay đổi, tay còn đang băng bó mà vẫn ra đường tìm con mồi, lúc này gặp vị cô nương bán thân diện mạo xinh đẹp thì nào có đạo lý buông tha cho?

“Tai người điếc sao? cô nương này là ta muốn trước!” Đánh chết cũng không đổi tính, không nghe lời của cô nãi nãi nói sao?

“Là người!” Chu Thiếu Lâm lúc này mới nhìn thấy nữ la sát bẻ gãy tay hắn ta, sắc mặt thoáng chốc từ hồng chuyển sang trắng, đáy lòng dù e sợ thế nhưng cũng không muốn tự diệt uy phong, nói chuyện cũng có vẻ lấp bắp “Người..... Người có ngân lượng liền..... Đem ra đây.....”

“Ai nói ta không có ngân lượng.” Lại sờ thấu toàn thân cao thấp, vẫn như cũ không thấy bóng dáng của hà bao, chắc là sau khi rời giường đã quên nhét vào trong lòng.

Thấy nàng đào nửa ngày cũng không ra được một quan tiền, chắc chắn là đã quên mang theo tiền, Chu Thiếu Lâm thế này liền càng thêm lớn lối. “Không có tiền thì tránh sang một bên đi, cô nương xinh đẹp này Chu đại thiếu gia ta muốn định rồi!”

Mạc Liên Nhi nghe vậy, trong lòng không khỏi run sợ. Cuối cùng ông trời cũng không đối xử tốt với nàng.

Dương Diễm Ca tức giận cực kỳ, không đành lòng thấy cô nương đáng thương này bị nam nhân dám dăng háo sắc chà đạp, thế nhưng trên người lại quên mang theo ngân lượng, gấp đến độ không biết nên làm như thế nào cho phải, trong đầu liền hiện lên một đạo linh quang, vội vàng quay đầu xung quanh tìm người.

Chẳng qua là vóc người nàng nhỏ nhắn, xen lẫn trong đám người cao to, tầm mắt không thể nhìn xa hơn một thước, nàng buồn bực nùng nịu rống một tiếng “Nguyệt Tinh Hồn, ngươi ở nơi nào? Còn không mau cút đi ra!”

“Này. tiểu nhân không phải đến đây!” Nguyệt Tinh Hồn hình thể cao to, cho dù cách đám người thật xa cũng nhìn thấy rõ tình hình bên trong nhất thanh nhị sở, vừa nghe Dương đại cô nương điểm danh, lập tức cười tủm tỉm đẩy ra đám đông, giả bộ hèn mọn đi vào trước mặt nàng.

“Ngân lượng lấy ra”. Tay nhỏ bé đưa ra, giống như là đòi nợ vậy.

“Ấn. Tiểu nhân nhớ rõ hình như không thiếu tiền Dương đại cô nương thì phải!” Cố ý giả ngu, cười đến rất là gian trá.

“Nhiều lời!” Không tin hắn không biết tình huống, tay nhỏ của Dương Diễm Ca vẫn đưa ra trước mặt hắn “Nếu muốn làm hết phận chủ nhà thì khách nhân muốn cái gì, chủ nhân nên ra tiền mua cho. Hãy bớt sàm ngôn đi, còn không mau lấy ngân lượng ra!”

Chặc! cái này đã quên nói cái gì không muốn nhìn thấy hắn! Nguyệt Tinh Hồn mặc dù không thể làm bầm oán niệm, nhưng cũng không thể không đối với nàng nhìn với cặp mắt khác xưa. Thì ra nữ nhân này cũng rất mềm lòng, không giống bề ngoài kiêu căng tùy hứng như vậy.

“Thỉnh xin vui lòng nhận cho!” Có chút đau lòng cố gắng vàng lá ra.

Không có nửa phần cảm kích nào, một phen đoạt lấy vàng lá nhét vào trong tay Mạc Liên Nhi, thuận tay đem hai mươi lượng nhặt lên tạt lại trên người Chu Thiếu Lâm.

“Chút tiền ấy cầm lại mua thuốc đi! Ai biết tính tình ngươi háo sắc như vậy, nói không chừng còn nhiễm bệnh đâu?”

Lời vừa nói ra, làm cho quần chúng đang vây quanh xem cười ầm lên, Nguyệt Tinh Hồn nghe xong, vẻ mặt cũng không biết nên khóc hay nên cười.

Nữ nhân này thật đúng là dám nói, cô nương chưa lấy chồng nói ra những lời này cũng không e lệ sao? hiện tại bắt đầu có chút lo lắng ngay sau cho dù không bị nàng độc chết, cũng có khả năng bị nàng khẩu vô ngăn cản (ko có gì mà ko dám nói) làm cho cười chết. (nói ko mún lấy người ta mà tối ngày lo chuyện tương lai ko à!)

Đối mặt với mọi người cười mỉa mai, giờ phút này sắc mặt Chu Thiếu Lâm hết xanh lại trắng, biết rõ chiếm không được lại nuốt không trôi được con tức này, cuối cùng vẫn là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt.

“Cẩn thận đừng để rơi vào tay bốn đại gia, nếu không ngươi sẽ rất thảm!” Câu giận bỏ lại một câu uy hiếp, đẩy ra mọi người vây xem liền thờ phỉ phỉ bỏ đi.

Đắc ý làm cái mặt quý, Dương Diễm Ca đang muốn mắng lại vài câu.

“Tiểu thư, cảm ơn cô! Cảm ơn cô! Liên Nhi nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp cô.” Mạc Liên Nhi khóc đỏ mắt, không ngừng dập đầu cảm tạ.

“Oa! Ta lại không thiếu trâu ngựa!” Vẻ mặt Dương Diễm Ca xấu hổ, vội vàng nhảy ra xa, e sợ mình bị dập đầu làm cho giảm thọ. “Cô, cô mau đứng lên nha! cầm này đó tiền đi an táng cha cô đi, cô đi đi! Sau này cũng đừng tùy tiện bán thân nữa!”

Này... ý của tiểu thư này là tính cho nàng tự do sao? nhưng mà. Nhưng mà.

“Tiểu thư, ngài là muốn đuổi Liên Nhi đi sao?” Nhất định không chịu đứng dậy, hai dòng lệ giống như tuyết châu chặt đứt rơi thẳng xuống. “Liên Nhi đã muốn không có nhà để về, thế gian này rộng lớn nhưng lại không có chỗ cho Liên Nhi dung thân.”

A! này được tính là tự mình tìm phiền toái trên thân sao? vốn chỉ tưởng giúp nàng không bị những đứa bé hư chà đạp, nào biết còn phải vì nàng an bài đường ra a! dung nhan xinh đẹp của Dương Diễm Ca tái luôn rồi, đang lúc không biết nên làm như thế nào cho phải thì lại làm cho nàng không cẩn thận liếc thấy kẻ đang núp ở một bên thường thức nàng bối rối mà cười trộm kia, lập tức quyết định đem phiền toái tổng xuất đi.

“Ha ha. ta nói Liên Nhi cô nương, kỳ thực dùng tiền mua cô, ân nhân cũng không phải là ta, mà là vị nam nhân đang cười đến ghê tởm kia kia.” Rất có lòng tốt ra tay giúp nàng xoay tầm mắt, tìm kiếm được mục tiêu “Đến! cô liền vì hắn làm trâu làm ngựa đi! Hắn thật cần!”

Nháy mắt, mồ hôi lạnh của Nguyệt Tinh Hồn chảy ròng ròng, hắn không tiếp nhận gánh nặng này nha. Họ Dương này tự mình tìm lấy phiền toái

mắc mớ gì muốn hấn khiêng chứ! Người thông minh chắc chắn sẽ mắc kế loại chuyện ngu xuẩn này! tuyệt đối mắc kế!

“Không không không! Ân nhân cứu mạng của cô không phải ta!” Vội vàng xua tay làm rõ.

“Như thế nào không phải?” Dương Diễm Ca vẻ mặt hăm hại thành công nên đắc ý. “Liên Nhi cô nương, mới vừa rồi cô hấn là nhìn thấy là hấn ra vàng lá, ân nhân của cô quả thật là hấn!”

“Dương Diễm Ca!” Nguyệt Tinh Hồn nghiêng răng nghiêng lợi. “Đừng nghĩ đem người cột cho ta!”

Mất thấy hai người ngại chính mình phiền phức, đưa đẩy cho nhau, trong lòng Mạc Liên Nhi vừa tự ti lại vừa khổ sở, không nghĩ tạo thành phức tạp cho hai vị ân nhân, nằng lại quý gối xuống, roi lệ đầy mặt.

“Liên Nhi sẽ không tạo thêm phiền toái cho hai vị. Sau khi an táng cha xong, Liên Nhi lẻ loi một mình, rồi sẽ có chỗ cho Liên Nhi cư trú, hai vị không cần vì Liên Nhi mà phiền lòng. Chính là đại ân đại đức của hai vị ân nhân đối với Liên Nhi, Liên Nhi sẽ khắc cốt ghi tâm, cả đời không dám quên.”

Thảm! bọn họ thôi đến đây đi tở về phiền toái làm tổn thương cô nương nhà người ta nha! Nguyệt Tinh Hồn và Dương Diễm Ca tự giác thấy có điểm quá đáng, chột dạ liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó xấu hổ dời đi tầm mắt.

“Liên Nhi cô nương, chúng ta không phải có ý này, cô, cô đừng hiểu lầm nha...” Vội vàng đỡ người đứng dậy, Dương Diễm Ca vội rối giải đầu, trực tiếp đem vấn đề ném ra ngoài “Uy! Họ Nguyệt, người nói nên làm cái gì bây giờ?”

Có làm hay không? Lại quăng đến trên người hấn nữa? Nguyệt Tinh Hồn cười khò, nhưng bây giờ một câu oán giận cũng không dám nói ra miệng. Nín thở suy nghĩ, linh cảm nhanh như tia chớp liền ở trong đầu, làm cho hấn nhin không được nở nụ cười.

“Uy, người cười cái gì a?” Thật sự là, giống như đưa ngọc vậy.

Không để ý tới Dương Diễm Ca xem thường, Nguyệt Tinh Hồn lưu manh cười hề hề “Liên Nhi cô nương, cô an tâm đi an táng cha mình đi, đợi cho đến khi hậu sự làm thỏa đáng, cô đến Định Viễn vương phủ tìm một người tên là Nam Tĩnh Tuyền để nương nhờ, đem hấn làm chủ tử xem như là báo đáp ta”. Tuyền tiểu tử a, cũng đừng nói tiểu cữu không thương người, lúc người sinh ra, tiểu cữu ta còn chưa không kịp ra đời nên không có cách nào đưa lễ vật đầy tháng cho người, giờ tiểu cữu liền đưa bù cho người một phần, người đừng quá cảm động a!

Dương Diễm Ca vừa đảo mắt liền đoán ra hấn đánh cái gì mưu ma chước quỷ, không khỏi cười khê ra tiếng, vì Nam Tĩnh Tuyền cảm thấy đáng thương. Có loại cậu như vậy thật đúng là xui xẻo tám đời mà.

Mạc Liên Nhi khó hiểu bọn họ vì sao ngay lập tức liền thay đổi tâm ý, thế nhưng ân nhân đã giao phó nhiệm vụ cho nàng, nàng nhất định sẽ dụng tâm đi làm, mới không phụ ân đức của bọn họ.

Gật gật đầu, nàng lại cúi đầu, thế này mới đứng dậy nhẹ giọng nói “Liên Nhi nhất định sẽ cả đời hầu hạ Nam công tử, báo đáp ân tình của hai vị cho thật tốt”. Dứt lời, cổ nén nước mắt lưng tròng, kiên cường mỉm cười rồi xoay người rời đi.

Nhìn theo thân ảnh của Mạc Liên Nhi dần dần biến mất, tiếng cười thanh thúy như chuông bạc của Dương Diễm Ca vẫn như cũ chưa ngừng. Nguyệt Tinh Hồn tò mò quay đầu lại nhìn, lại thiếu chút nữa vì nàng lần đầu tiên ở trước mặt hấn tươi cười không chút vương bận, cười thoải mái thần thái kiêu diễm mà bị mất, tâm hồn.....

Bình bịch..... thảm! tim đập mạnh như thế nào còn không ngừng!

Bình bịch..... Xong rồi! còn càng nhảy càng nhanh!

Bình bịch..... Thảm! giống như nổi trống vậy, nên sẽ không bị người khác nghe thấy đi!

Nói không chừng là do nàng lúc nào thần không biết quỷ không hay hạ độc đi! Nếu không tim của mình sao lại đập quá dị như vậy chứ? Thế nhưng nếu thật sự trúng độc, hấn không có khả năng không biết a! phỏng đoán bất an vỗ về ngực, Nguyệt Tinh Hồn hoảng hốt vì chính mình quá mức dị thường, còn đang một mình lâm vào trong suy nghĩ hỗn độn.

Này họ Nguyệt là chuyện gì xảy ra? Một đại nam nhân học cái gì vỗ về ngực, thật là ghê tởm a! Nổi lên từng trận da gà, Dương Diễm Ca có lòng tốt ra tay vỗ hai má tuần tú của hấn, kỳ quái hỏi “Phát giác cái gì a?”

“Cô, cô làm gì?” Chỉ cảm thấy theo đầu ngón tay trắng nõn của nàng truyền đến từng trận tê dại, Nguyệt Tinh Hồn hoàn hồn cảnh giác lui về phía sau vài bước, hiếm khi nói năng lắp bắp, bắt đầu đỏ mặt.

Vì che giấu bộ dáng quần bách của mình nên lời nói có vẻ bẽn lẽn mà thô ác “Phi lễ chó động, chưa từng nghe qua sao?”

Nam nhân này là như thế nào? Trờ mặt còn nhanh hơn lật sách, thật khiến người ta tức giận mà! Còn nữa, còn nữa, hấn nói vậy là ý gì? nói giống như là nàng ăn đậu hủ hấn vậy, cũng quá dât vàng trên mặt mình đi!

Có lòng tốt gọi còn bị hấn hung, tâm tình vui vẻ của Dương Diễm Ca cùng với ấn tượng tốt đối với hấn mới vừa rồi thoáng chốc liền biến mất vô tung, sắc mặt khê biến.

“Yên tâm, loại người tệ hại như ngươi không có ai muốn động vào đâu. Còn nữa, gọi người chẳng qua là vì những người qua đường suy nghĩ, để cho người sớm tránh sang một bên đường cản trở đường đi của người ta.” Cảm xúc ác liệt, lời nói ra tự nhiên cũng không để nghe chút nào.

Mới thấy vừa rồi khẩu khí của mình hơi tệ chút, đang muốn nói chuyện nhẹ nhàng lại, lại thấy nàng lời nói mang dao, cảm xúc ba đào ngược lại dần bình tĩnh lên, thậm chí còn cảm thấy buồn cười miệng tiện hừ cười.

“Cô nương gia nói chuyện sao lại hà khắc như vậy? Nhìn xem Liên Nhi cô nương thật ôn nhu làm sao, quả thật làm cho người ta muốn bảo hộ nàng, đây mới là bản lĩnh của nữ nhân a! Dương đại cô nương, cô không phải cũng nên học học một chút sao!” Ngụ ý chính là Dương đại cô nương, người không có nửa điểm nhu tình của nữ nhân, quá ư là thất bại.

Dương Diễm Ca đầu phải ngu xuẩn, nghe hần ca ngồi người khác, chê bai chính mình, đáy lòng trừ bỏ tức giận, còn có một cỗ chua chát nói không nên lời. Loại tâm tình nói không nên lời này làm cho nàng khó hiểu, trong khoảng thời gian ngắn nhưng lại lúng ta lúng túng nói không ra lời phản kích.

Đi? Nữ nhân này là làm sao vậy? theo như cá tính của nàng đã sớm động thủ đầu võ rồi a! nửa ngày đợi không được phản ứng của nàng, Nguyệt Tinh Hồn không khỏi tò mò liếc xéo nàng, lại nói lời độc ác.

“Uy, đừng để bị người ta nói trúng sự thật liền không hé răng, yên lặng cho qua được không?”

Nam nhân này thật sự là thiếu người giáo huấn! coi nàng là người chết sao? càng nói càng tệ! vốn muốn hòa bình ở chung, thả hần một con ngựa, bắt quá nửa hần da ngựa đánh đòn, vậy đừng trách nàng ra tay tàn nhẫn.

Giận trừng liếc mắt một cái, Dương Diễm Ca thế nhưng vẫn không mở miệng nói chuyện, im lặng một cách khác thường, đột ngột quay đầu xoay người chạy đi, mà một đầu tóc đen như mây giống như là trùng hợp bay phát qua khuôn mặt tươi cười của hần.

Tại nháy mắt kia, Nguyệt Tinh Hồn chỉ cảm thấy một trận mùi thơm ngát kỳ dị xộc vào trong mũi, cảm thấy vô cùng dễ ngủ, không khỏi hít mấy hơi lớn.....

Ặc... tâm mạch hần vừa động, thoáng chốc sắc mặt đại biến, chỉ vào thân ảnh xinh đẹp đang thản nhiên rời đi kinh nghi chất vấn: “Cô, cô lại dùng độc?”

Quái lạ! hần đều đã cẩn thận phòng bị, sao còn có thể bị? nàng rót cuộc ra tay khi nào? Chẳng lẽ là vừa rồi mùi hương trên tóc nàng? nhưng mà mùi hương đó người phải có tác dụng an thần thanh tâm, là hoa ‘Lăng nguyệt tiên tử’, không khả năng có độc nha!

Giống như có thể đoán ra nghi hoặc trong lòng hần, Dương Diễm Ca đắc ý nhìn hần cười “Không nghĩ ra có phải hay không?” Bắt đầu cảm thấy tê ngứa theo tứ chi lan tràn đến tận xương, Nguyệt Tinh Hồn đông quào quào, tây gãi gãi, thân sắc xanh mét chịu thua gật đầu “Lăng nguyệt tiên tử cũng không có độc a!”

Cười nhạo một tiếng, Dương Diễm Ca giao hoát nói “Lăng nguyệt tiên tử đúng là không có độc, thế nhưng nếu xen lẫn vào trong ‘Cười quân tử’ được nghiền thành phấn hoa mà buổi sáng ta bỏ vào cháo cho ngươi ăn thì cái này rất là khó nói”.

Hắc hắc..... Lăng nguyệt tiên tử cùng Cười quân tử là hai loại kỳ hoa hiếm thấy, nếu dùng riêng thì không có vấn đề gì, còn có thể an thần thanh tâm, cường thân kiện thể, nhưng nếu hai loại kỳ hoa này dùng chung với nhau sẽ sinh ra độc tính, đến lúc đó kẻ không cẩn thận bị trúng độc chỉ có thể nhận mệnh bị ngựa suốt ba ngày ba đêm, gãi đến da tróc thịt bong đi!

Cái gì? thì ra là sáng sớm đã bị tính kế (giờ a mới biết, muộn màng~~)! Khó trách khi buổi sáng nàng cười đến sáng lạn như vậy! khó trách khi buổi sáng không có cảm nhận được trúng độc khác thường, thì ra là dùng phương pháp chia ra tập kích này, Dương đại cô nương này thật đúng là tâm tư độc ác.....

“Quả nhiên độc nhất là lòng dạ nữ nhân!” Sắc mặt Nguyệt Tinh Hồn thâm đậm (thê thâm+ âm đậm), tức giận đến giơ chân.

“Ngươi chuẩn bị ngựa đến ba ngày ba đêm đi!” Tốt nhất gãi tới mặt mày hốc hác, chảy máu chảy mủ. Dương Diễm Ca có ý xấu thâm nghĩ, không để ý tới hần mắng chửi, kiêu ngạo đắc ý huyết sáo một mình xoay người rời đi.

Dương đại cô nương này dùng quả nhiên toàn là loại độc vật vô cùng tàn nhẫn, ngay cả loại thể chất cơ hồ là bất độc bất xâm như hần cũng phải mất hết một khoảng thời gian mới khỏi, tuy rằng không có tới mức ba ngày ba đêm, nhưng một hai canh giờ vẫn là tránh không được.

Ngựa không chịu nổi, Nguyệt Tinh Hồn giống như con khỉ toàn thân cao thấp gãi không ngừng, một khi nghĩ tới loại ngựa từ trong xương toát ra mà không thể gãi này còn phải chịu liên tục hai cái canh giờ, khuôn mặt tuần tú của hần nhăn nhó đến có thể vắt ra nước.

“Thù này không báo phi quân tử, Dương Diễm Ca, cô nhớ kỹ cho bốn thiếu gia.....” Thảm, giống như càng gãi càng ngứa..... không biết trong một đồng đàn được mà lão cha đưa cho hần, có loại nào trị ngứa hay không?

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Ban đêm, mọi người vây quần bên nhau dùng cơm hết sức ầm cúng, Nguyệt Nha Nhi cuối cùng cũng phát hiện tại sao mới vừa rồi có cảm giác rất là quái dị..... Thì ra là đệ đệ ham ăn, thích nháo kia của nàng thế nhưng không thấy bóng dáng đâu. Trước giờ hẳn chưa bao giờ bỏ qua cơ hội được ăn uống nào hết, sao lúc này lại chạy trốn không thấy bóng dáng vậy?

“Tiểu Hồng, Cữu gia đâu?” Nuốt xuống cái trắng trong veo mà tướng công gấp cho, nàng mới mở miệng hỏi.

“Nô tỳ mới vừa đi thỉnh Cữu gia, thế nhưng Cữu gia nói ngài ấy không ăn đâu!” Tiểu Hồng vội vàng nói rõ rằng mình có đi mời người, tuyệt không lừa dối.

Tiểu nha hoàn vừa mới nói xong, Dương Diễm Ca đang cúi đầu tốc tốc ăn cơm đột nhiên đứng dậy tuyên bố: “Con no rồi!” Sau đó liền chột dạ chạy khỏi nhà ăn, để lại mọi người đây về kinh ngạc sửng sờ.

Xem ra vấn đề là ở trên người Dương Diễm Ca! Nguyệt Nha Nhi vốn thông minh nhạy bén, nên lập tức phỏng đoán ra giữa hai người chắc là có chút chuyện. Bất quá hiện nay nàng còn không vội làm rõ, trước đem tên còn lại giải quyết trước rồi nói sau.

Âm thầm quyết định xong, nàng liếc mắt nhìn Dương Tuyết Thiên, vẫn mang âm mỹ tươi cười, bất động thanh sắc ăn cơm, nàng làm như thản nhiên hỏi: “Sur thúc, Nha Nhi có chuyện hỏi ngài một chút, không biết ngài có để ý hay không?”

“Nha Nhi...”

“Mẹ.....”

Nam Thần Hạo và Nam Tĩnh Tuyên, hai phụ tử không hẹn mà cùng khẽ gọi, trong giọng nói ẩn hàm vẻ không đồng ý, hiển nhiên là sớm biết nàng muốn hỏi gì.

“Sur thúc?” Mặc kệ ý kiến của hai nam nhân bên cạnh, Nguyệt Nha Nhi kiên trì nhất định phải biết rõ ràng.

Như là sớm hiểu được tâm tư của nàng, Dương Tuyết Thiên cười nhìn nàng. “Con là nghĩ muốn dò tìm mục đích của ta?”

Quả nhiên cùng người thông minh nói chuyện thoải mái hơn. Nguyệt Nha Nhi gật đầu, nửa đùa nửa thật hỏi “Sur thúc tìm cha mẹ lâu như vậy, nên sẽ không là muốn hướng cha con đòi người đi?” Tốt nhất không phải là như vậy, nếu không thì thật khó giải quyết.

Mắt đẹp rừ xuống nhìn chăm chăm vào dung nhan xinh đẹp hơi mang vẻ khảm trương của nàng, Dương Tuyết Thiên nổi lên ý muốn trêu đùa “Con lo lắng?”

Nghe vậy, Nguyệt Nha Nhi xấu hổ cười “Này.... con lo lắng thay cho cha con thôi, sur thúc ngài tuần mỹ như vậy, còn xinh đẹp hơn so với nữ nhân, con sợ cha con mị lực không lớn bằng ngài, mẹ con sẽ hối hận vì chọn lựa trước kia.....”

Thật sự không biết nên trả lời như thế nào, không thể làm gì khác hơn là bịa đại một câu. Cha ơi! ngài cũng đừng trách Nha Nhi nâng cao chí khí của người khác mà diệt uy phong của ngài a!

Nguyệt sur huynh mang vẻ khí khái nam tử dương cương đầu phải cái loại khí chất âm nhu như ông có thể so với, với lại dung mạo tuấn dật kia của sur huynh cũng là thiên hạ hiếm thấy, nàng có phải hay không quá xem nhẹ cha mình?

Buồn cười lắc đầu, Dương Tuyết Thiên không hề đùa nàng nữa, lạnh nhạt nói: “Con đừng suy nghĩ nhiều quá, sur thúc ta chỉ là quá nhớ hai vị thân nhân, muốn nhìn bọn họ một cái xem hết thầy có mạnh khỏe hay không, dù sao hơn mười năm không có tin tức, cũng rất là tương niệm”.

Có đơn giản như vậy sao? Nguyệt Nha Nhi mặc dù đáy lòng còn nghi ngờ nhưng cũng không tiện hỏi nhiều quá, duy nhất có thể làm là cấp tốc thả bỏ câu báo tin cho thân cha biết, làm cho thế hệ trước tự mình giải quyết, bằng không cứ lấp lửng như vậy cũng không phải là biện pháp.

Đã có chủ ý, liền không làm cho chuyện này phức tạp nữa, hiện tại còn muốn giải quyết một việc khác nha..... Haiz, đêm nay đúng là thật bận rộn, làm nữ nhi và tỷ tỷ người ta thật đúng là không dễ đâu!

Yên lặng cảm thán chính mình số khổ, nhưng về mặt nàng lại cực kỳ phấn chấn, cười nhẹ nhàng nói: “Ta cũng ăn no rồi, mọi người chậm rãi ăn đi, ta đi nhìn Tĩnh Hồn một chút”. Dứt lời, người đã khẩn cấp bước đi.

Hiện trường còn lại ba nam nhân hai mặt nhìn nhau, sau đó đồng thời lắc đầu thờ dài.....

Haiz... Người của Nguyệt gia này a, chuyện này luôn là đặc biệt nhiều.....

Một đường mang theo ý cười tò mò bước vào ‘Thủy Nguyệt Các’, ở trong phòng khách thấy hẳn, gót chân yêu kiều đi thẳng trước cửa phòng “Tĩnh Hồn, đệ ở bên trong sao?” Gõ cửa, tiếng nói thanh thúy tăng lên.

“.....” Bên trong nửa ngày cũng không có tiếng trả lời.

“Nguyệt Tinh Hồn, tỳ biết đệ ở bên trong, còn không mau chút ra mở cửa!” Tựa hồ nhận định người chắc chắn ở trong phòng, thấy cả buổi không có tiếng đáp lại, Nguyệt Nha Nhi càng thêm dùng sức gõ cửa, trong giọng nói cũng mang vẻ uy hiếp. “Nếu không mở cửa, cẩn thận ta.....”

“Ba...” Tiếng trả lời là cửa phòng mở ra, chính là ở bên trong cửa cũng không có một bóng người, có thể thấy là do người ở bên trong vận khí để mở cửa.

Thấy nhưng không thể trách bước vào phòng, chỉ thấy ở trên giường có một con mèo hoa lớn đang ngồi, Nguyệt Nha Nhi đầu tiên là kinh ngạc tròn to mắt, sau đó mới không nể tình chút nào bắt đầu cười một cách điên cuồng.

“Tỳ, muốn cười có thể, bất quá thỉnh trước đem cửa phòng đóng kỹ!” Liếc trắng nàng một cái, Nguyệt Tinh Hồn tức giận nói. Nàng muốn cười chết hẳn cũng không phản đối, điều kiện tiên quyết là đừng để nữ nhân ác độc ở phòng kề bên nghe thấy.

“Ôi, thật có lỗi!” Cô nén cười đi đóng cửa phòng lại, đi vào bên giường đối với mặt hoa ở bên cạnh trái nhìn phải ngắm, Nguyệt Nha Nhi lại phốc xích cười ra tiếng. “Như thế nào muốn làm thành như vậy? làm gì tự ngược a?” Xem trên mặt, trên người kia trắng tấp đều là vết trảo lớn nhỏ, rõ ràng do chính hân tự mình làm ra.

“Tỳ nghĩ rằng đệ nguyện ý a! nếu không phải nữ nhân kia.....” Bên mắng bên nói còn kiêm luôn hoa tay múa chân đem quá trình chính mình rơi vào thảm trạng hôm nay nói ra.

Nguyệt Tinh Hồn tức giận đến mức sùi bọt mép, may mắn là chính mình thể chất đặc dị, chỉ bị ma ngửa hai cái canh giờ, độc tính sẽ tự biến mất, do không chịu nổi ma ngửa mà gãi trầy thành miệng vết thương cũng nhanh chóng đóng vảy, lại lần nữa phải cảm tạ lão cha đã vì hân mà đầu tư tiền vốn hùng hậu.

Khó trách khi dùng bữa tối nha đầu Diễm Ca kia nghe được nàng hỏi tới người, cảm thấy chột dạ chạy lấy người trước rồi! Nguyệt Nha Nhi bật cười, đối với đôi oan gia vui vẻ trúng mục tiêu nhất định này đúng là không có cách, lại nhìn thấy trên gương mặt tuần tú của hân có hơn mười cái vết sẹo dài ngắn, đã lành thành những vết hồng nhạt, thật sự là cảm thấy chướng mắt, vội vàng lấy ra thánh dược trị thương gia truyền của Nguyệt gia _ Thanh ngọc cao giúp hân thoa lên.....

“Ai nha, tỳ, tỳ thật lãng phí đó! Loại vết thương này chỉ cần qua hai ngày là sẽ tự tróc mồi khép lại, không để lại nửa điểm vết sẹo, làm gì phải lãng phí Thanh ngọc cao mà giang hồ nhân sĩ cầu còn không được?” Mặc dù bĩu môi lăm lăm oán trách, nhưng cũng không dám né tránh, ngoan ngoãn ngồi cho nàng bôi thuốc.

“Thứ tốt này chính mình bị thương sao lại không cần, chẳng lẽ tiết kiệm để cho người khác xài mới được sao?” Liếc xéo hân một cái, Nguyệt Nha Nhi cười mắng. “Nếu không có cha đặc biệt dụng tâm đối với đệ ngay từ khi còn bé, luyện ra được loại quái thai như đệ, chỉ vài canh giờ ngứa ngứa là miệng vết thương tự lành mà không cần được, ta nghĩ đệ đời này cũng chỉ có thể vác mặt hoa đi ra gặp người!” Nhìn cái mức độ của loại vậy kết này, có thể thấy được vài canh giờ trước vết gãi có bao nhiêu nghiêm trọng.

Nghe vậy, Nguyệt Tinh Hồn nhún nhún vai, tỏ vẻ từ chối cho ý kiến, dù sao luyện ra loại thể chất kỳ quái này đó cũng là thành quả bị nấu mười mấy năm chưa sót, quá trình cũng không thoải mái đâu!

Lại bôi tùm lùm thêm một chút, Nguyệt Nha Nhi thể này mới hài lòng cười híp mắt “Tốt lắm! qua thêm một canh giờ nữa, có thể trả lại nguyên bản bộ mặt cho đệ, không cần lại trốn đi không dám gặp người nữa!”

“Đệ không phải trốn đi không dám gặp người, đây gọi là tu thân dưỡng khí, tỳ, tỳ đừng nhầm lẫn!” Có người lập tức kháng nghị.

“Hào hảo hảo!” Rõ ràng sợ mất mặt mà còn cạy mạnh! Cười phụ họa với hân, Nguyệt Nha Nhi cũng không vạch trần, năm ngón tay xia trán hân “Sau khi tu thân dưỡng khí xong, chuẩn bị tìm người báo thù sao?”

“Tỳ, vẫn là tỳ hiểu đệ nhất!” Vươn tay ôm lấy đầu vai của nàng, Nguyệt Tinh Hồn cười đến âm hiểm dị thường (Ác quá! ^^)

Như thế nào? Tùy tiện nói thôi vậy mà cũng bị nàng nói trúng? Nguyệt Nha Nhi không khỏi cười mắng “Mau chút đánh mất ý niệm này trong đầu, tỳ không cho đệ xằng bậy biết không?”

“Tỳ, đệ sẽ bị độc chết nha! chẳng lẽ tỳ muốn hy sinh đệ?” Rất đáng thương cảm thấy bất công với chính mình mà tổn thương.

“Đưa ngốc! Phụ thân không phải đã nói, chỉ cần đệ có thể được lòng của giai nhân, chuyện tương lai này còn khó định luận (khó đưa ra kết quả cuối cùng). Đệ so với ta và tỳ phụ của đệ còn tốt hơn rồi! phụ thân còn không phải tính tỳ phụ đệ mệnh mang phật căn, cực kì có khả năng xuất gia làm hòa thượng sao, đệ xem đi..... cuối cùng không phải cũng bị tỳ tỳ của đệ quai đến làm tướng công hay sao, với lại.....”

Lấy hơi một cái, nàng ái muội nháy mắt nở nụ cười gian “Nha đầu Diễm Ca kia bộ dạng cũng là mất ngọc mày ngài, diễm lệ vô song, chẳng lẽ đệ không động tâm chút nào sao?” Đường đường là nhiệt huyết nam nhi, một vị tiểu mỹ nhân sống sờ sờ trước mắt, nào có đạo lý không sôi trào xúc động?

“Tỳ và mẹ cũng rất là xinh đẹp, đệ nhìn xem mỗi ngày đến chán, sao lại có thể đối với sắc đẹp của nữ nhân ác độc kia động tâm?” Hừ lạnh một tiếng, Nguyệt Tinh Hồn ngoài miệng thì nói cường ngạnh (mạnh mẽ), nhưng trong đầu lại không khỏi nhớ lại liên tục hai lần trong ngày hôm nay, tìm mình đập mạnh có chút dị thường, cho nên thần sắc có vẻ ửng hồng cùng bối rối.

Nguyệt Nha Nhi dù sao cũng là người từng trải, làm sao không hiểu tâm tư mê loạn vừa rồi của hân, không khỏi che miệng cười trộm, nhưng ở mặt ngoài thì lại làm ra một bộ dáng tiếc hận.

“Thật sự đáng tiếc! nếu không có hứng thú, thế từ nay về sau ít đi trêu chọc cô nương nhà người ta đi, tránh được thì tránh, miễn cho ngày sau để lại chết ở trên tay nàng.” Vén vén váy dài, Nguyệt Nha Nhi chậm rãi sai bước thong thả đi ra khỏi cửa phòng, trong miệng vẫn còn nhắc đi nhắc lại không ngớt “Kể từ đó, có thể thay đổi số mạng, đối tượng nhân duyên định mệnh của nàng có thể thay đổi thành người khác, đó chính là một kỳ nam tử chịu được nàng đầu độc và đó cũng là người bên gối... duy nhất của nàng”.

Nguyệt Nha Nhi là cố ý nói cho hắn nghe! Nguyệt Tinh Hồn trừng mắt, cho đến khi gương mặt mang theo ý cười trên cột của Nguyệt Nha Nhi biến mất ở ngoài cửa, hắn thế này mới đang người thành hình chữ đại nằm phịch ở trên nệm giường.

Đối tượng nhân duyên định mệnh sẽ thay đổi thành người khác.

Sẽ có một kỳ nam tử chịu được nàng đầu độc và trở thành người bên gối của nàng.

Tiếng cười nói thanh thúy vẫn quanh quẩn bên tai, không biết vì sao, một khi nghĩ đến có một nam tử xa lạ đứng ở bên người nữ nhân ác độc kia, nỗi lòng của Nguyệt Tinh Hồn liền phiền chán không thôi.

Haiz! Cuối cùng cũng đi ra.

Dưới hành lang âm u, Dương Diễm Ca nhìn thấy Nguyệt Nha Nhi hớn hờ đi ra ‘Thủy Nguyệt Các’, không khỏi âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nói thật ra, ở dưới mái hiên nhà người ta mà còn đối với đệ đệ của chủ nhân hạ độc, cho nên đáy lòng luôn luôn có chút băn khoăn. Bởi vậy vừa rồi nàng mới có thể tùy tiện lừa mấy đứa con, liền chốt dạ sớm rồi đi bàn ăn, không nghĩ tới mới đi dạo quanh một vòng trở về, thì thấy Nguyệt Nha Nhi đã sớm hơn nàng một bước đi vào ‘Thủy Nguyệt Các’. Nàng sợ đi vào đúng lúc sẽ đụng phải Nguyệt Nha Nhi, như thế thì khó nể xấu hổ lắm, cho nên nàng ở ngoài đợi một lúc lâu, cuối cùng cũng đợi được Nguyệt Nha Nhi đi ra.

Nhìn theo bóng Nguyệt Nha Nhi đi xa, Dương Diễm Ca thế này mới nhẹ nhõm thong thả đi vào ‘Thủy Nguyệt Các’, đứng trước cửa phòng đang muốn đẩy cửa bước vào, mắt hạnh không cẩn thận liếc sang cửa phòng không hề động tĩnh ở đối diện, điều này làm cho bước chân đang muốn bước vào cửa phòng của nàng dừng lại.

Kỳ quái! Theo lý thuyết bên trong phòng đối diện kia phải truyền ra tiếng rên rỉ khó chịu do bị ngứa hoặc là truyền ra tiếng kêu đau do gãy bị thương mới đúng, chứ không có khả năng im lặng như bây giờ nha! Có khi nào họ Nguyệt không ở bên trong không? Không có khả năng a! mới vừa rồi Nam phu nhân còn từ trong đó đi ra mà!

Nàng trăm mối nghi hoặc không cách nào lý giải được, lại không hề nể nỗi lòng hiếu kỳ, nàng liền phóng nhẹ cước bộ rón rén đi đến trước cửa phòng Nguyệt Tinh Hồn vênh tai lên nghe ngóng. Không có! Tiếng động gì cũng không có!

“Phi lễ chứ nghe, chưa từng nghe qua sao?” Bỗng dưng giọng nói mang âm điệu lười biếng của Nguyệt Tinh Hồn từ bên trong truyền ra, lập tức làm cho Dương Diễm Ca kinh hãi nhảy dựng lên, sắc mặt không tự chủ được đỏ bừng.

Thật xui nha! cuộc đời lần đầu tiên nghe lên lại bị bắt ngay tại trận > <)

Không quy củ? trong hai nhà Nguyệt, Nam chỉ có hắn ta mới là không có quy củ nhất thì có, hắn ta còn có mặt mũi dám nói người khác. Nam Tinh Tuyên nghe vậy cười lạnh, vẻ mặt thế nhưng chứa đầy châm chọc. Bất quá, nào giờ luôn lười đầu võ mồm với hắn, cho nên liền im lặng uống trà nóng một mình.

Biết rõ hai cậu cháu cùng tuổi này từ trước đến nay luôn dùng lời nói châm chọc lẫn nhau, nhưng thật ra cảm tình của hai người rất là thâm hậu, Nam Thần Hạo chỉ mỉm cười, im lặng ôn hòa, đầy nhu hòa châm trà cho mọi người. Nhưng mà lúc này, Nguyệt Nha Nhi đột nhiên nở nụ cười, một đôi mắt hạnh nhìn chăm chăm phía sau Nguyệt Tinh Hồn.

“Ha ha. tiểu oan gia của đệ cùng sư phụ của nàng đi đến đây!” Trong mắt giảo hoạt chứa đầy hào quang xem kịch vui.

Nghe vậy, Nguyệt Tinh Hồn chỉ cảm thấy từng trận ác hàn nổi lên trong người, sắc mặt chuyển sang xanh lét (Edit thik thêm mắm dặm muối, nên người đọc thông cảm nhiều hơn một chút>

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

“Haiz, Diễm nhi, sao con luôn bản như vậy?” Dương Tuyết Thiên_ người thứ nhất thoát khỏi bị hơi nước công kích thở dài nói.

Về phần những người khác đã sớm có chuẩn bị, mà chậm tay chậm chân như Nam Thần Hạo nhờ có ái ân cùng với con hổ trợ, cho nên mọi người mới may mắn tránh được nước ngọc lộ quỷ ngạ của Dương đại cô nương ban cho. (ai có xem phim Tây du ký thì biết, nước ngọc lộ quỷ ngạ trong là nước ở trong cái bình mà Quan âm cư sĩ hay cầm đó!)

“ Sư phụ, trọng điểm không phải ở chỗ này ngài có hiểu hay không!” Dương Diễm Ca đỏ mặt, thở hổn hển buồn bực trừng Dương Tuyết Thiên. Như thế nào tính tình bà mẹ này của sư phụ hơn mười năm rồi mà vẫn không thay đổi a!

“ Đúng rồi, trọng điểm là ở hồng loan tinh động, đúng không?” Dương Tuyết Thiên như là người trong mộng búng tỉnh vỗ tay cười khẽ.

Nặng nề mà gât đầu, gương mặt xinh đẹp trực tiếp chuyển hướng sang nhìn Nguyệt Nha Nhi đang cười đến sáng lạn, thận trọng cho thấy đây là chuyện lạ: “ Nha Nhi sư tỷ, tỷ nhất định là đoán sai rồi, cái gì mà hồng loan tinh động, đó là không có khả năng”.

“ Đúng vậy, đúng vậy, nhất định là đoán sai lầm rồi!” Hiếm khi Nguyệt Tinh Hồn cực lực đồng ý với ý kiến của nàng.

“ Không sai được” Nguyệt Nha Nhi vô cùng tự tin.

Mẹ lúc trước là dùng chiêu này quai đến thân cha, nay lại muốn dùng chiêu này quai em dâu, thật sự là không tiến bộ tí nào. Thờ ơ lạnh nhạt như Nam Tinh Tuyền cũng chỉ có thể tiếp tục nghe bọn họ triển đấu.

‘ Hồng loan tinh động’ Bốn chữ này thật làm người ta hoài niệm a! nhớ lại lúc trước mình là như thế nào cùng Nguyệt Nha Nhi kết duyên, Nam Thần Hạo lén lút cầm bàn tay vẫn non mềm như xưa của nàng, nhu tình chân thành chăm chú nhìn nàng.

Ấn ta biết chàng nhớ tới nhu tình ngày xưa, bất quá, đợi ta giải quyết chuyện bên này xong sẽ cùng chàng ôn chuyện. Nguyệt Nha Nhi trấn an vỗ vỗ bàn tay to của trưởng phu, lực chú ý lại chuyển về trên người của đôi tiểu bối trẻ tuổi.

“ Nhưng mà.....” Làm sư phụ người ta có điểm chần chờ, bởi vì còn có một vấn đề nhỏ bé nữa! “ Muốn đủ tư cách làm tướng công của Diễm nhi, cũng rất khó nha!”

Có cái gì tư cách? Sao chính nàng cũng không biết vậy? Dương Diễm Ca không hiểu ra sao nhìn về mặt thành thật của Dương Tuyết Thiên, khó hiểu ông lại đùa trò gì nữa!

“ Nào! Có điều kiện gì cứ nói ra không sao cả!” Nguyệt Nha Nhi chỉ kém không đi vỗ ngực đệ đệ nói ‘ Nguyệt gia sản xuất, cam đoan tốt đẹp!’.

“ Tỷ, đệ cầu xin tỷ không cần hơn nữa!” Lấy tay che mặt, Nguyệt Tinh Hồn quả thực muốn mua khối đậu hủ đâm mình chết luôn cho rồi. Sao nàng không nói thẳng luôn là tướng công tương lai của Dương đại cô nương chính là hần luôn đi > <)

“ Ta nghĩ khả năng này không lớn.” Cực kỳ nhỏ giọng yếu ớt nói thêm một câu.

“ Thế hiện tại.....”

“ Kế thứ ba mươi sáu trong Tôn Tử binh pháp là gì?”

“ Tẩu vi thượng sách!”

Tiếng còn chưa dứt, trên nóc nhà của Định Viễn vương phủ ngay lập tức thấy được hai cái bóng người nhanh như là tia chớp bay vút trốn ra ngoài.....

“ Họ Nguyệt, người còn muốn chạy đi đâu?” Cái gọi là “ Bảo đắc hòa thượng” (ý nói là kiên nhẫn chờ đợi), cả đêm canh giữ ở “ Thủy Nguyệt Các” cuối cùng cũng cho Nam Tinh Tuyền đợi được kẻ cả một ngày lẫn lộn ở bên ngoài, mãi cho đến nửa đêm mới trở về _ Nguyệt Tinh Hồn.

“ Hắc, hắc..... Tuyền tiểu tử, chuyện gì cũng từ từ, đừng động thủ động cước, rất là khó coi!” Mới vừa bước vào cửa phòng, đã bị người ta thụ vào ngực, cái tư vị này cũng không dễ chịu đâu!

Khó coi? Như thế này hần sẽ càng khó coi thêm cho biết! cánh tay khỏe khoắn dùng sức lắc (siết) cổ hần ta một cái, khuôn mặt luôn luôn bình tĩnh của Nam Tinh Tuyền giờ đây có vẻ hung ác dị thường.

“ Nói! Cô nương này là chuyện gì xảy ra?” Cánh tay xoay tròn, dám đem cổ Nguyệt Tinh Hồn chuyển tới một góc độ làm người ta xem thế là đủ rồi, yêu cầu hần ta cho một lời giải thích.

“ Đau.. đau nha.... Hắc hắc..... Liên Nhi cô nương, cô tới!” Nhìn thấy Mạc Liên Nhi đứng yên ở một bên, trên khuôn mặt đầy vẻ bất an, Nguyệt Tinh Hồn một bên hô đau, một bên vừa xấu hổ nở nụ cười.

“ Ta không phải muốn cho người chào hỏi, nói rõ ràng cho ta!” Tự dung bị họa oan Nam Tinh Tuyền đẩy mình lừa gạt. Vốn dĩ nghe nó bộc báo lại, hần đã cảm thấy kỳ quái rồi, muốn đi ra ngoài làm rõ cái cũng tốt, không nghĩ tới từ miệng vị cô nương nhu nhược này nghe được cái tên “ Nguyệt Tinh Hồn” này, hỏi rõ hết thấy mọi việc xong, thì lập tức lừa gạt ngập trời, muốn tìm tiểu cừu dám đem phiền toái quảng cho người khác để tính sổ. Ai ngờ tên tiểu nhân này lại khôn khéo chạy trốn trước, để cho con hóa trong người hần đến tận bây giờ mới có cơ hội bùng nổ.

“ Ái..... Người, người mau buông ân công ra, ta liền liều mạng với người!”

Vốn dĩ Mạc Liên Nhi còn đang lo sợ khó bảo toàn được bản thân, vừa thấy đến ân công bị nam nhân nghiêm túc, đáng sợ _ kẻ từ sáng đến giờ chưa cho nàng hòa nhã sắc (ý nói mặt a hầm hầm với chị) sắp bóp chết, nàng sợ tới mức hốc mắt ngẩn lẹ, lấy phong thái phấn đấu quên mình bảo vệ chủ nhân nhằm về phía trước, giờ lên phần quyền đánh vào trên người Nam Tinh Tuyền.

“Làm cái gì?” Nam Tĩnh Tuyền thấp rửa, mặc dù không đem loại công kích không đến nơi đến chốn này của nàng để vào mắt, thế nhưng lại sợ trong lúc cùng Nguyệt Tinh Hồn lôi kéo đầu đá sẽ không cẩn thận làm bị thương đến nàng, cho nên đành phải buông ra kiếm chế thối lui sang một bên, làm cho Nguyệt Tinh Hồn có thể gãy ra, thờ nhẹ một hơi.

“Ân nhân, ngài không sao chứ?” Khuôn mặt tuyết trắng giàn dựa nước mắt trong suốt, Mạc Liên Nhi nóng vội kinh hoàng hỏi thăm sức khỏe của ân nhân.

“Khụ khụ. Không có việc gì. Nha! cô, cô khóc cái gì à?” Ho khan vài tiếng, còn chưa kịp cảm động vì bản thân đã chạy trốn khỏi miệng cọp, không chết vì hít thở không được thì lại thấy nàng khóc thành như vậy, Nguyệt Tinh Hồn không khỏi oa oa kêu to, thật sự chưa từng có kinh nghiệm an ủi cô nương gia, hần nhất thời hoảng tay hoảng chân, đem người đẩy sang bên người Nam Tĩnh Tuyền.

“Tuyền tiểu tử, nàng là người của người, người phụ trách thu phục!”

“Cái gì mà người của ta? Chính mình đem về thì chính mình chịu trách nhiệm!” Giận đến tái mặt, nói cho cùng là không tiếp thu gánh nặng mặc danh kỳ diệu đưa tới.

Mặc kệ! dù sao hần cũng quyết định phải đem vị cô nương đáng thương này giao cho Tuyền tiểu tử! Nguyệt Tinh Hồn không để ý đến sắc mặt xanh lét của Nam Tĩnh Tuyền, đang muốn nói thêm một chút thì.

“Đã trễ thế này, còn chưa ngủ à?” Cũng giống như người nào đó đi bên ra ngoài chơi đến bây giờ mới về, Dương Diễm Ca đang muốn trở về phòng nghỉ ngơi.

Vì thấy đèn đuốc trong phòng hần sáng trưng, nàng tò mò nên mới chạy đến xem sao, định coi nếu hần còn chưa ngủ thì lại khẩu chiến ba trăm hiệp, không nghĩ tới mới vừa thò đầu vào, cảnh tượng bên trong trong nháy mắt làm cho da đầu nàng run lên, cười hắc hắc không ngừng.

“Ách các vị thỉnh tiếp tục, coi như ta chưa từng tới qua, gấp lại sau!”

“Đội đã!” Nguyệt Tinh Hồn chân tay nhanh nhẹn, trực tiếp nhảy qua bắt nàng kéo vào. Hay nói giỡn! người khởi xướng chính là nàng sao có thể để cho nàng trốn thoát được!

“Còn không buông tay, nam nữ thụ thụ bất thân a!” Nàng một lòng muốn trốn, đáng tiếc bàn tay to gắt gao nắm lấy cổ tay tuyết trắng, ngay cả nửa cơ hội chạy trốn cũng không cho nàng.

“A! nữ ân nhân, ngài cũng ở đây!” Nhìn thấy Dương Diễm Ca, này giờ trong lòng Mạc Liên Nhi vẫn luôn bồn chồn nay rốt cuộc cũng bắt đầu có chút an tâm.

Nàng biết vị nữ ân nhân này sẽ không bỏ mặc nàng không để ý, dù sao lúc nàng bán mình chôn chạp, nàng ấy chính là người đầu tiên có lòng tốt đứng ra, dù cho lúc ấy trên người của nàng ấy không có bạc, cũng bắt vị nam ân nhân lấy tiền ra hỗ trợ.

Thì ra chuyện này Dương Diễm Ca cũng có phần! nghe được ba chữ ‘Nữ ân nhân’, trong lòng Nam Tĩnh Tuyền liền hiểu được, trong đôi mắt đen lóe sáng, trầm giọng quát hỏi: “Hai người các người mau nói cho rõ ràng, tính nhẩn nại của ta có hạn!”

Mất thấy không trốn được, Dương Diễm Ca cũng không thêm tránh nữa, trực tiếp đổ hết lên đầu Nguyệt Tinh Hồn: “Họ Nguyệt, không phải người nói Liên Nhi cô nương là quả đầy tháng người tặng cho cháu ngoại trai sao?”

“Quả đầy tháng?” Con người đen thâm thúy nguy hiểm híp lại.

Nữ nhân này thật sự là hay ho, đem mọi chuyện phủi hết làm như không liên quan gì đến chính mình. Trong lòng Nguyệt Tinh Hồn chán nản không thôi, trên mặt vẫn tỏ vẻ rất là vô tội, tươi cười thành khẩn.

“Này thôi. Tuyền tiểu tử, người cũng biết tiểu cữu chưa kịp đưa quả đầy tháng cho người, đây chính là ta riêng bù lại cho người.” Liếc trộm dò xét một cái, phát hiện sắc mặt Nam Tĩnh Tuyền vô cùng khó coi đến mức có khả năng sẽ động thủ giết người, vội vàng tránh xa hần ra.

“Cái gì cũng không cần quá nhiều lời, biết tiểu cữu thương người là tốt rồi, đừng quá cảm động!”

Cảm động cái rắm! một ngụm lời thô tục sém chút cũng nói ra khỏi miệng, Nam Tĩnh Tuyền lạnh lùng hừ nói: “Ta cự tuyệt!”

“Người cự tuyệt?” Nguyệt Tinh Hồn oa oa kêu to, phi thường bất mãn nói rõ ra: “Liên Nhi cô nương người ta lẻ loi một mình không chỗ để đi, Định Viễn vương phủ của người nhà lớn nghiệp lớn, thêm một mồm ăn cũng không như thế nào! Tỷ phụ rõ ràng là người có lòng dạ từ bi, như thế nào lại dạy dỗ ra đứa con lãnh huyết vô tình không có lòng thương người như người chứ...” Quở trách một trận xong, bỗng dưng hần hét lớn một tiếng “Liên Nhi cô nương, cô hãy nghe cho kỹ.....”

“Dạ.” Đột nhiên bị gọi tên, Mạc Liên Nhi bị sự lớn giọng của hần dọa hết hồn.

“Cô hãy làm theo lời nói của ta, đi theo bên người Tuyền tiểu tử, coi hần là chủ tử hầu hạ là được rồi, đừng bị mặt cương thi của hần dọa chạy!” Bàn tay to vung lên, cho thấy liên định án như vậy, không nói thêm gì nữa!

“Ngươi...”

“Ngươi gì mà ngươi?” Không cho Nam Tĩnh Tuyền có cơ hội mở miệng, Nguyệt Tinh Hồn đập cái bàn kêu gào: “Tâm ý của tiểu cữu ngươi ngoan ngoan nhận là được rồi, chẳng lẽ còn muốn ta phải đi tìm tỷ phụ nói chuyện này sao?”

Tiểu nhân! Biết rõ lấy cái loại đầy lòng từ bi như cha hắn, ngay cả con chó, con mèo còn thu nhận, huống chi là cái vị tên Liên Nhi cô nương này, cho nên tên tiểu nhân này liền thẳng đả Hoàng Long (chắc nghĩa là thừa thắng xông lên hay là thuận lý thành chương hay sao ấy!), công kích lấy nhược điểm của hắn.

“Tỉ tỉ!” Nam Tĩnh Tuyền tức giận đến nói không ra lời, cuối cùng chỉ có thể để lại một câu như vậy để đại biểu ngôn từ bi phẫn, rồi liền bỏ lại mọi người chạy lấy người.

Thấy hắn sai bước đặng đặng sát khí đi ra ngoài, Mạc Liên Nhi có chút không biết làm sao, không biết mình tiếp theo nên làm như thế nào mới tốt.

“A.... Liên Nhi cô nương, cô còn đứng đó làm gì? về sau hắn chính là chủ tử mới của cô, mau đi cùng hắn a!” Biết chính mình giáo hoạt đã ăn được Nam Tĩnh Tuyền một quân, trong lòng Nguyệt Tinh Hồn vô cùng mừng rỡ.

Gật gật gật đầu, Mạc Liên Nhi chỉ biết mình phải vâng lời của hai vị ân nhân, mới có thể báo đáp được ân đức của bọn họ, thế là không chút do dự đuổi theo, thế rằng phải hầu hạ vị công tử mặt cương thi kia thật tốt, không có nửa câu oán hận.

“Ha ha..... Uy phong thật là lớn a!” Mắt thấy hai người đã rời đi, vấn đề khó đã được giải quyết, Dương Diễm Ca lúc này mới có tâm tình trêu chọc người.

“Cô thật biết trốn tránh a!” Trợn to mắt nhìn nàng, Nguyệt Tinh Hồn tức giận nói. Hai chữ tỉ tỉ mới vừa rời của Tuyền tiểu tử hắn là nên đưa cho nữ nhân này mới hợp lý nhất, rõ ràng mọi phiền toái đều là do nàng đưa đến, thế nhưng cuối cùng nàng lại làm như không có việc gì đứng ở bên cạnh nhìn người ta thu dọn cục diện rồi rầm.

Dương Diễm Ca hắc hắc cười gượng, không dám tại chuyện này có điều tranh luận cùng hắn, nếu mà tìm rõ căn nguyên (ngọn nguồn), nàng sẽ có vẻ chột dạ a!

“Không làm phiền ngươi nghỉ ngơi, ta trở về phòng đây!” Ngoan ngoan cầm miệng, rụt cổ lại chuẩn bị về phòng.

Hiếm khi nàng nhân nhượng như thế, không được câu đáp trả tàn nhẫn như mong muốn, Nguyệt Tinh Hồn đột nhiên có vẻ không quen lắm, tim đập mạnh và loạn nhịp nhìn theo bóng dáng đang lui xa của nàng, bất chợt có một chuyện hiện lên ở trong óc, làm cho hắn không khỏi lại rống to “Cô đứng lại đó cho ta!”

“Làm, làm gì?” Lần này đến phiên Dương Diễm Ca bị dọa.

“Bây giờ là giờ gì rồi, Dương đại cô nương, cô đã đi chỗ nào, trễ như vậy mới trở về?” Đêm dài vắng lặng, bọn đạo chích hoành hành, bộ nàng không sợ gặp phải kẻ xấu sao?

“Quái lạ! ngươi khi nào thì quan tâm ta như vậy?” Đối với lời nói có ẩn chứa sự thân thiết của hắn, không hiểu sao trong lòng Dương Diễm Ca lại mừng thầm, thái độ lại tỏ vẻ không hiểu ra sao.

Đúng vậy! hắn quan tâm nàng làm chi chứ? Nguyệt Tinh Hồn sừng sốt một chút, không hiểu sao chính mình lại giống như trạng phu chất vấn thê tử từ đi đâu nửa đêm mới về nhà?

“Ai quan tâm cô! Bồn thiếu gia ta là lo lắng thay cho kẻ bất cóc!” Có chút thẹn quá hóa giận nên cô ý nói ngược lại.

Lo lắng thay cho kẻ bất cóc? Nhất thời không hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của hắn, mặt Dương Diễm Ca có chút đại ra.

Giống như phát hiện ra nghi hoặc của nàng, tiếng nói lạnh lạnh mang theo vẻ hài hước vang lên trong không khí “Ta là lo lắng kẻ xấu còn chưa có ra tay làm điều ác, đã bị hung bà nương ăn vào trong bụng trước, thế chẳng phải là thật oan ức sao?”

“Ngươi, ngươi, ngươi đáng giận!” Ngây ngốc sừng sốt một hồi lâu, suy nghĩ của nàng mới chuyển lại đây, thế này mới phát hiện chính mình bị người ta đùa bỡn, tức giận đến mặt hồng cổ trướng, xông lên trước nhắm vào ngực hắn đánh một chưởng.

“Ha ha....” Nguyệt Tinh Hồn cười to, sớm đoán được hành động của nàng, lấy tính chế động, ở nháy mắt bị nàng công kích, thân mình đã lùi đến sau lưng của nàng, cánh tay cường tráng duỗi ra, vững vàng đem người kiềm chế ở trong ngực của chính mình.

“Ngươi, ngươi làm gì? còn không mau buông ra!” Bị vây ở trong vòm ngực ấm áp không thể động đậy, rõ ràng cảm nhận được cơ bắp rắn chắc ở dưới lớp quần áo của hắn cùng với mùi xạ hương của nam tính xộc vào trong mũi, Dương Diễm Ca vừa thẹn vừa sợ, hai má phẫn nóng đến cơ hồ sắp bị thiếu cháy, đến ngay cả bên tai cũng hồng toát bộ.

Nha! nữ nhân ác độc này còn rất thơm nữa! Lần đầu tiên cùng thân thể xinh đẹp của nàng tiếp xúc gần như vậy, Nguyệt Tinh Hồn ngay lập tức liền phát hiện trên người nàng tỏa ra một mùi thơm tự nhiên, làm cho hắn nhịn không được tò mò.

“Uy, cô xúc phạm gì thế, như thế nào lại thơm như vậy đâu?” Nói xong, nhin không được sự dụ hoặc lại đem chóp mũi vùi vào trong hõm cổ trắng như

tuyệt của nàng, hít vào một hơi thật sâu..... Aiii! Thật là dễ ngủi nha!(Ăn đậu hủ trắng trơn quá!)

“Ngươi... Ngươi sắc lang!” Cảm nhận cảm giác ngựa ngựa ở sau gáy truyền đến, nàng bắt đầu nổi giận, mặt hồng lập bắp cảnh cáo “Ngươi.... Ngươi đừng làm vậy....”

“Ta nào có làm vậy, chỉ là mượn ngủi một chút thôi...” Nữ nhân này làm chi lại kéo kiệt như vậy chứ? Không hiểu được sự ngượng ngùng của cô nương gia, Nguyệt Tinh Hồn thầm oán, tâm không tình lòng không nguyện ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một vật thể khéo léo đáng yêu_ tai nhỏ đỏ bừng toàn bộ, kia trắng nõn lại hồng thắm, bộ dáng ngượng ngùng không chịu nổi, phi thường dẫn người phạm tội.

Ôi..... Thật tươi rồi, thật mê người, thật muốn cắn một ngụm nha! Kim lòng không nổi nuốt nước miếng một cái, hận không thể tiến lên liếm một ngụm, nếm thử xem tư vị ra sao....

“Này.... Ngươi, ngươi như thế nào..... Làm sao có thể.....” Cho đến khi ngoài ý muốn cảm nhận được cảm giác ngựa ngựa trên tai, mềm mại ướt át, thân mình Dương Diễm Ca không khỏi cứng đờ, đầu cũng không dám nhún nhích dù chỉ một chút.

Hắn... hắn rốt cuộc đã làm chuyện hạ lưu gì với nàng?

Mãi cho đến khi nghe được tiếng kêu kinh hãi của nàng, Nguyệt Tinh Hồn lúc này mới giống như thoát từ trong mộng tỉnh lại, hơn nữa cũng đã khôi phục được thần trí, thế này mới phát hiện chính mình đã đem mơ màng ở trong đây lòng làm thành hành động thực tế.

Xong rồi! hắn khinh bạc cô nương nhà người ta! Đây là ý tưởng thứ nhất xuất hiện ở trong đầu, trên gương mặt tuần tú cũng chật vật ửng hồng, nhưng sau đó lại nghĩ dù sao cũng đã xảy ra (ta chém, cái câu này đọc chả hiểu gì cả!), hắn nhún vai, nghĩ rằng nếu đã làm rồi, thì nên làm cho rõ [Không làm thì thôi, đã làm thì làm tới cùng] (a này quá vô sỉ, bó tay@), đã ăn đậu hủ thì ăn cho tới đi! Sau này dù bị nàng tức giận mắng là đáng đồ tử hay đại sắc lang gì đó thì cũng cho danh phù kỳ thực, cũng cam lòng một chút.

Hoàn hồn xem lỗ tai xinh đẹp hồng nhuận ề ề, quả nhiên vẫn thật mê người, hơn nữa còn có má phấn hồng cùng với môi anh đào mơ hồ phát run, đúng là dụ người đi hải mã! Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy ngực nổi lên một trận kích động, cả người nóng lên, mặc kệ thân mình nàng vì bị kinh hãi mà nhũn ra, hai tay khép chặt, đem nàng chuyển mình lại đây, đột nhiên cúi đầu hung hăng phủ lên môi đỏ mọng hồng nhuận ướt át của nàng, rồi tiến vào đôi môi mềm mại mang hơi thở mùi đàn hương ấm áp, hấp thu hương vị ngọt ngào mặt tắn.....

Oanh! Đầu óc Dương Diễm Ca nhất thời trống rỗng, chỉ cảm thấy máu toàn thân giống như đông lại, thân thể như nhũn ra, nếu không phải có hắn chống đỡ, đã sớm ngã ngổ trên mặt đất.

Kịch liệt hôn nồng nhiệt, mắt hôn trên miên kích động giữa hai người, hơi thở lửa nóng tràn ngập trong không khí, mãi cho đến khi trải qua một đoạn thời gian nín thở làm làm cho người ta ghen hống nhìn trần trời xong, Nguyệt Tinh Hồn thế này mới thở hồng hộc, trên mặt còn chưa lui kích tình, có vẻ còn chưa đủ thỏa mãn nhưng vẫn buông nàng ra.

Thiếu cánh tay cường tráng của hắn chống đỡ, hai chân nàng như nhũn ra, rốt cuộc cũng bất chấp mặt mũi trực tiếp ngồi phịch xuống tại chỗ.

“Cô không sao chứ?” Nguyệt Tinh Hồn nhìn thấy choáng váng, vội vàng ngồi xổm xuống bên cạnh nàng xem xem nàng có khỏe không.

“Ngươi.... ngươi.....” Trong đôi mắt đầy mơ màng rốt cuộc cũng chậm rãi khôi phục lại thần trí, nàng nhìn chằm chằm vào gương mặt tuần dật bỗng nhiên phóng đại ở trước mắt, một cổ xấu hổ nảy lên ở trong lòng, nhưng lại ‘Oa’ một tiếng khóc rống lên.

A! như thế nào khóc? Cái này nên làm cái gì bây giờ? Nào giờ nàng ở trước mặt hắn nếu không phải là lạnh lùng trào phúng thì chính là sắc mặt hung hăng, thế nhưng chưa từng có bao giờ ề ề oái hoặc là rơi một giọt nước mắt nào, lúc này đây đột nhiên nước mắt lại rơi như mưa, khóc giống như bị khi dễ thâm trầm, đúng là làm cho Nguyệt Tinh Hồn gấp đến độ loay hoay, không biết nên làm như thế nào cho phải?

“Uy.... Đừng khóc..... Làm ơn, cầu xin cô đó!” Nhẹ nhàng lắc cánh tay của nàng, cũng biết chính là mình chọc người ta khóc, cho nên tay chân hắn có vẻ luống cuống, nói chuyện cũng cẩn thận vô cùng.

“Oa.....” Thiên hạ đang cuồng khóc nghe thấy vậy thế nhưng nước mắt vẫn tiếp tục rơi là chẳng.

“Đừng, đừng như vậy!” Giật nhẹ quần áo nàng, Nguyệt Tinh Hồn giống như đứa bé làm sai chuyện, lúng ta lúng túng cười trừ “Đêm đã khuya như vậy, cô lại tiếp tục khóc như thế, sẽ đánh thức người trong phủ, mọi người chạy tới thấy cô khóc giống như cái lệ oa nhi(đứa bé khóc nhè) thế, chẳng phải sẽ làm cho người ta chê cười sao?”

Vốn dĩ Dương Diễm Ca đang khóc đến nỗi nước mắt giàn dụa, sau khi nghe vậy lại càng bức bối hơn, hận đến nỗi một bên quyền đâm chân đá, một bên oa oa khóc kêu to: “Đêm dài không có người, nên ngươi có thể chiếm tiện nghi của ta sao? ngươi này tiểu nhân, hải hoa tặc, đáng đồ tử, cầm thú.....”

“Oa, đừng đánh.....” Ăn đậu ô m đầu thâm thiết kêu lên cầu xin tha thứ, nhưng lại không dám né ra, đành phải để mặc cho nàng phấn quyền tú chân mà phát tiết tức giận. Dù sao cũng là do hắn gây tai họa, nên nào dám nói hai lời.

“Tiện phôi, dâm đồ, súc sinh, mặt người dạ thú, mặt người dạ thú.....” Mỗi một câu mắng liền hung hăng đá một cái.

Còn nữa a? như thế nào từ ngữ mắng người của nàng lại nhiều như vậy? Nguyệt Tinh Hồn kêu thầm không thôi, âm thầm cười khổ.

“Hồn trưởng, vương bát đần.....” Cuối cùng mắng đến nghèo từ, cách đánh đá để phát tiết cũng dần dừng lại, Dương Diễm Ca khóc đến hai mắt sưng phù, môi hồng nhuận, còn khóc thút thít, có thể thấy lúc trước khóc là có bao nhiêu thảm.

“Uy, hết giận đi?” Lại thôi thôi nằng, có vẻ chột dạ áy náy.

“Còn không có!” Chùi nước mắt còn chưa khô, húng hắng nhéo hấn một cái, đau đến hấn nhe răng trợn mắt, rất là thê thảm. “Đó là người ta.... Người ta..... không nói! Dù sao người vĩnh viễn cũng không có cách nào bồi thường cho ta!” Nói chưa dứt, hốc mắt đã ửng đỏ, tựa hồ như muốn bắt đầu thêm một cơn mưa to giàn giụa khác.

“Cô nải nải của ta, Dương đại cô nương, xem như tiểu nhân cầu xin cô, đừng khóc nữa!” Thừa dịp trời còn chưa mưa, mau chóng ngăn chặn cơn mưa này. Nguyệt Tinh Hồn đứng là thật sợ nằng, hơn nữa nằng vừa khóc, hấn liền tâm hoảng ý loạn, lục thần vô vương (ý nói là vô kế khả thi, ko suy nghĩ đc gì), không biết nên làm như thế nào cho phải, chỉ cầu cho nằng mau chóng ngừng nước mắt, muốn hấn làm gì cũng đều được. “Người ta sao nào, cô mau nói thật ra a?” Nếu nằng nói ra cái trò gì, có thể tìm đến để đền cho nằng, hấn nhất định đền.

Người này là tên ngốc sao? xấu hổ giận quẫn trừng hấn, Dương Diễm Ca cáu giận lại bắt đầu thút tha thút thít khóc lên. “Nụ hôn đầu tiên của người ta! Ô..... người đền được hay sao? người đền như thế nào a?” Đáng giận, đó là phúc lợi dành cho phu quân tương lai của người ta, làm sao hấn có thể cướp đi!

A! cái này đúng là không thể đền được! Xấu hổ sờ sờ cái mũi, tuy rằng cũng muốn nói nụ hôn đầu tiên của hấn cũng là mất ở trên tay nằng đó, cho nên cả hai ai cũng không bị thiệt (a này mặt dày thấy sợ!). Nhưng mà cho dù có mượn gan hùm gan báo, Nguyệt Tinh Hồn cũng không có can đảm dám nói thật ra như thế.

Bất quá, nếu lão cha bốc quẻ linh nghiệm, thế hấn chính là tương phu tương lai của nằng, nụ hôn này sớm muộn gì cũng rơi vào tay hấn, nay hưởng phúc lợi trước cũng có sao đâu? Nguyệt Tinh Hồn thích ý nghĩ, mà đã quên rằng chính mình muốn tránh né chuyện trúng mục tiêu nhất định có khả năng bị nằng độc chết, còn mình thì tính tiền hạ thù vì cường ra tay độc đôi phương chết trước.

Bóp!

“..... Ô..... người còn cười! người cười cái gì a?” Ô..... Người này rất đáng giận! thế nhưng một mình cười đến vô tư như vậy! thấy hấn tự nhiên bật cười ha ha, Dương Diễm Ca dùng sức quăng cho hấn một cái tát.

Nha..... nữ nhân này trực tiếp ‘ tặng’ cho gương mặt tuần tú của hấn một cái tát! Năm ngón tay in hồng lên toàn bộ hai má, Nguyệt Tinh Hồn quả thực không thể tin được, nhưng mà thấy dung nhan xinh đẹp hoa lệ đài vũ của nằng, lửa giận vừa mới nổi lên liền tiêu xuống dưới, cuối cùng cũng chỉ có thể nhụt chí thay đổi sắc mặt.

“Vậy cô nói đi, muốn như thế nào mới bằng lòng người giận?” Haiz, ai bảo chiếm tiện nghi người ta trước, nay chỉ có thể ăn nói khép nép, đúng là quả báo, không thể oán giận thế nào được!

Bởi vì đã khóc được một thời gian, Dương Diễm Ca cũng dần dần ngừng khóc, suy nghĩ cũng dần dần rõ ràng, lúc trước có nhiều nghi vấn, thừa dịp hiếm khi hấn cúi đầu với nằng, phải đem hết nghi vấn hỏi cho rõ mới được.

“Ta có vấn đề hỏi người.” Mang theo giọng mũi ghen ngào, nằng bắt đầu chất vấn.

“Hiểu rồi! chỉ cần tiểu nhân biết, nhất định sẽ đem hết khả năng để trả lời cho tiểu thư biết”. Haiz, đủ hèn mọn rồi chứ!

“Người, người làm gì một bộ dáng ủy khuất hèn mọn thế?” Kháng nghị chỉ ngón tay, bắt mẫn hấn làm chi lại tỏ vẻ ti tiện.

Nha? như vậy cũng không được? vị đại tiểu thư này cũng thật khó hầu hạ! Nguyệt Tinh Hồn bất đắc dĩ, rõ ràng ngồi xếp bằng ngồi xuống trước mặt nằng, hai người mặt đối mặt, mặt to tròn mắt nhỏ.

“Xin hỏi Diễm Ca cô nương, tiểu nhân là nên bày ra dạng kiêu ngạo vênh mặt hást hàm sai khiến hay là nên bày ra dạng cung kính hạ lưu đây, xin mời cô chỉ điểm một chút, tiểu nhân mới có thể cung cấp dịch vụ tốt nhất cho cô”.

“Người, người lại có ý chọc ta!” Uy khuất vạch trần ác ý của hấn, hốc mắt lại chuyển hồng.

“Đừng khóc!” Nguyệt Tinh Hồn biến sắc, vội vàng cầu xin tha thứ, có thể thấy được nằng không có dấu hiệu chuyển biến tốt nào, dưới tình huống cấp bách không khỏi thốt ra lời uy hiếp “Lại khóc nữa ta sẽ hôn cô nha!”

“Á...” Kinh hô một tiếng, vội vàng ngừng lại nước mắt sắp òa ra, nằng theo tính phản xạ lấy hai tay che miệng, rất sợ hấn lại thực hành.

A..... Chiều này rất hữu hiệu, sớm biết thế đã sử dụng rồi! Nguyệt Tinh Hồn bóp cổ tay không thôi, thần sắc trên mặt cũng không dám tiết lộ nửa điểm nổi lòng. “Nói đi! Có chuyện gì muốn hỏi?”

Cảnh giác sợ hãi dò xét, xác định hấn không làm bậy nữa, nằng mới buông tay nhỏ bé ra, khuôn mặt thanh lệ mang vẻ tò mò vô cùng.

“Này..... Người nói cho ta biết, khi lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở Bạch Phát Sơn đó, người rõ ràng đã trúng độc [Hóa thân thanh long] của ta, vì sao cuối cùng lại không có việc gì? còn có, còn có, ngày hôm trước độc ngứa trên người người vì sao lại nhanh như vậy liền giải được, hơn nữa bộ dạng lại giống như không có việc gì?”

“Thì ra cô muốn hỏi chuyện này a!” Nguyệt Tinh Hồn búng tỉnh đại ngộ, nụ cười gian mang về thần bí hề hề, một năm một mười đem chuyện từ nhỏ chính mình bị thân cha ‘Lãng nhục’ như thế nào, mới có thể tạo thành thể chất đặc dị như hôm nay không giấu diếm chút nào toàn bộ nói ra.

Nhìn hần nước miếng tung bay, khua thay múa chân vui sướng kẻ lẻ, Dương Diễm Ca nghe đến há mồm líu lưỡi, thể này mới lý giải được vì sao độc được lúc trước hạ trên người hần, lại giống như hoàn toàn không có tác dụng. Nay cũng coi như hơi an ủi chính mình một chút, thì ra không phải tại mình chế tạo độc được quá kém, mà là hần cái loại người quái thai trời sinh này.

Theo hần miêu tả xong một giai đoạn, Dương Diễm Ca có cảm giác như là nghe người thuyết thư kể chuyện xưa nghe đến nghiện, vội vàng hỏi: “Sau đó thì sao? sau đó thì sao?”

“Sau đó?” Liếc xéo nàng một cái, phát hiện nàng chính là đang chống má chăm chú lắng nghe, Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy bộ dạng này của nàng quả thực là đáng yêu cực kỳ, đáy lòng rung động, có loại xúc động rất muốn ôm chặt nàng vào lòng mình. Bất quá, trải qua sự cản trở vượt rào mới vừa rồi, nay hần cũng không dám lại tùy tiện làm ra bất kỳ cử chỉ nào vượt qua nữa, đành phải hơi điều chỉnh tư thế, nhằm che giấu một bộ vị thân thể nào đó có chút không chịu không chịu lắm.

“Sau đó ta liền biến thành bộ dáng như hôm nay!” Cố gắng cười ha ha, hần cười đến thật căng thẳng.

“Nha!” Gật gật đầu, giống như nàng đã hiểu, nhưng mà đột nhiên lại vỗ trán, đưa ra nghi vấn “Nhưng mà Nguyệt sư bá vì sao từ nhỏ đã tôi luyện người như vậy? Mỗi ngày đều bị nấu trong nước được sôi sùng sục thế kia, không phải thật đáng thương hay sao?”

Còn không phải là vì cô? Nguyệt Tinh Hồn thiếu chút nữa đã bật thốt ra miệng, nhưng cũng may trước khi nói ra miệng đã kịp nuốt vào bụng, hắc hắc cười gượng một chút, cũng không giải thích gì thêm nữa.

Vấn đề kia cũng chỉ là thuận miệng hỏi thôi, có trả lời hay không Dương Diễm Ca cũng không để ý lắm, lúc này nàng chính là đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nên không chú ý đến thần sắc kỳ quái của hần.

Thấy nàng không hỏi nhiều nữa, Nguyệt Tinh Hồn cười lấy lòng nói: “Hỏi vấn đề xong rồi! hết giận nha?”

“Ai nói ta hết giận?” Lườm hần, nàng tự mình đứng dậy vươn vai một cái “Muốn ta hết giận, có thể! Bất quá người phải đáp ứng một cái điều kiện của ta!”

“Nào có như vậy!” Đứng dậy theo, thấp giọng bĩu môi, nhưng cũng chỉ có thể để mặc nàng nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, “Nói đi, ta nhận thức!”

Phá tan về lo lắng, như là sau cơn mưa trời lại sáng trong nháy mắt chiếu rọi lên gương mặt xinh đẹp còn loang lổ dấu vết của nước mắt.

“Ta muốn người làm người thử độc cho ta một cách vô điều kiện”. Ha ha..... với cái loại thể chất đặc dị như hần, không chấp tới lợi dụng để nghiên cứu chẳng phải là lãng phí hay sao!

Ôi! Không nghĩ tới nữ nhân này lại có thể đẹp tới như vậy! Nguyệt Tinh Hồn bị nụ cười rực rỡ của nàng làm điên đảo tâm hồn, chỉ cảm thấy ngực mình nóng lên, nhất thời bắt đầu miệng đắng lưỡi khô, hốt hoảng chỉ biết nàng ở bên tai hần nói cái gì đó, lại không có biện pháp nghe được cẩn thận, mãi cho đến khi....

“Được! không nói gì liền đại biểu là người đồng ý rồi!” Hai tay vỗ vỗ lên vai hần, chứng tỏ việc này đã chụp bàn định án, sẽ không đổi ý.

“Đợi, đợi đã! Ta có đáp ứng gì sao?” Bị cái vỗ vai này, làm cho hần hoàn hồn lại, chỉ kịp nghe được một câu cuối cùng của nàng, sợ tới mức hần vội vàng kêu to.

“Làm người thử độc của ta”. Cười tủm tỉm, tâm tình vô cùng tốt.

“Ta lúc nào thì đáp ứng rồi?” Sắc mặt hơi xanh lét, không nhớ rõ chính mình đáp ứng cái gì.

“Vừa mới đây”.

“Không có khả năng”.

“Đúng là như vậy”.

“Người gạt ta”.

“...”

“Uy, cô khóc cái gì..... đừng, đừng khóc nữa!”

“...”

“..... Ta, ta đồng ý!” Nghĩ đến chính là có người chống không lại sự tấn công của nước mắt, đành phải mặt mày xanh lét đáp ứng chuyện mà chính mình kiêng kỵ nhất. (Hồn ca, thật tội ~~~)

Chương 7

Nếu có người hỏi vì nhịn không được nhất thời xúc động, bắt một vị cô nương giỏi về dùng độc, chế độc trực tiếp hôn nồng nhiệt thì phải trả cái giá đắt như thế nào, nói vậy Nguyệt Tinh Hồn sẽ cho một cái đáp án phi thường bi tráng.

“Này... là cái gì?” Xem xét chén nhỏ đặt ở trên bàn có chứa chất lỏng gì đó có màu đỏ như máu, cho dù nó có tỏa ra mùi hương thơm ngát, Nguyệt Tinh Hồn vẫn nhịn không được mà nổi da gà. Nếu tình huống cho phép, hẳn có thể trốn được bao xa thì sẽ trốn bao xa, có thể nói hẳn sẽ trốn đến tận chân trời góc biển cũng không chừng.

“Đây là độc được mới chế, là hôm qua ta không ngủ cả một đêm mới nghiên cứu ra được nha!” Hai mắt Dương Diễm Ca sáng rỡ, chun mũi, đầy vẻ chờ mong nhìn hẳn một cách chăm chú.

Cô cũng không cần liều mạng như vậy a! Nguyệt Tinh Hồn bị ai thăm nghĩ.

“Nào, người mau chút thử xem đi!” Nhảy dựng lên thúc giục. “Người ta mất thật lớn công sức và tài hoa mới tạo ra được đây, ta còn đặt tên cho nó là ‘Xấu quái tam biến’ nữa nha!” (Xấu quái tam biến là ba lần biến xấu, xấu ko phải xấu thường mà là xấu 1 cách quái dị)

“Cô, cô cũng không biết đặt tên cho dễ nghe một chút sao?” Mẹ ơi! Nghe tên thôi là đã biết không phải thứ tốt lành gì rồi! Nguyệt Tinh Hồn không khỏi rùng mình ở trong lòng.

“Tên này thật phù hợp a!” Dương Diễm Ca hưng phấn miêu tả một cách tường tận “Người trúng độc này, đầu tiên sẽ nổi từng khối từng khối màu đen lấm tấm khắp toàn thân, sau đó sau đó không lâu, những khối lấm tấm đó sẽ lớn dần lên, sưng to, cuối cùng sẽ cảm thấy đau nhức, toàn thân cao thấp sẽ chảy mủ sinh gòi (muốn ối quá, chỉ này đúng là độc phụ mà!), rồi biến thành một quái nhân xấu xí ghê tởm. Bởi vì nó có tới ba loại biến hóa, hơn nữa càng biến càng xấu, cho nên gọi là xấu quái tam biến”.

“Cô có cần phải miêu tả tường tận như vậy không!” Tiếng nói khế rít từ trong kẽ răng ra, Nguyệt Tinh Hồn giờ phút này phi thường, phi thường hồi hận vì sao ngày hôm qua tự nhiên đáp ứng với nàng làm gì.

“Nào! Uống nhanh a!” Thôi thôi hẳn, về mặt khẩn trương cùng hưng phấn. Hiếm khi có cái loại quái thai như vậy cho nàng làm thí nghiệm, thật muốn mau chóng nhìn thấy sự biến hóa của hẳn sau khi uống thuốc xong.

Nữ nhân này..... rất muốn mở miệng mắng, nhưng mà sau khi thấy vẻ mặt đầy chờ mong của nàng, làm cho hẳn ừ ừ, nhụt chí. Quên đi! Đau dài không bằng đau ngắn, quyết tâm đem nó uống hết, chết sớm đầu thai sớm. Ai kêu hẳn đồng ý làm người thử độc cho người ta làm chi.

Có quyết định cùng với quyết tâm, hẳn một ngụm đem ‘Xấu quái tam biến’ nuốt xuống họng, Dương Diễm Ca nhìn thấy hoan hô một tiếng, kích động chờ đợi biến hóa tiếp theo, nhưng mà.....

Một khắc trôi qua..... Hai khắc trôi qua..... Mãi đến thật lâu sau, thật lâu sau sau.....

“Á... vì sao người không có việc gì!” Dương Diễm Ca phát điên nhào lên đem hẳn đẩy ngã, mất đi lý trí cả người ngồi trên người hẳn, hai tay nhỏ bé mãnh liệt đập hẳn, cuồng loạn gào thét “Người ta thức đêm đến tận sáng sớm, còn riêng bắt con chuột đến thí nghiệm trước, con chuột chỉ trong phút chốc đã sưng to chảy mủ, chứng tỏ độc được của ta công hiệu, vì hạ độc ở trên người quái thai như người, người ta còn đặc biệt tăng mạnh liều lượng được gấp đôi người bình thường, vì sao người lại không nể mặt, không có việc gì thế kia.....”

Nữ nhân này điên ư? Nhìn chằm chằm nàng tức giận đến quên đi nam nữ chi phòng, phần nộ ngồi ở trên người hẳn mà đập mà đánh, Nguyệt Tinh Hồn không biết nên khóc hay nên cười. Bất quá, tư thế này có phải hay không hơi ái muội chút? Hơn nữa nàng vừa đập vừa đánh, thân hình xinh đẹp dĩ nhiên là ở trên người hẳn mấp máy ma sát một chút, hẳn dù sao cũng là một nam nhân huyết khí dương cương, không chịu nổi dụ hoặc như vậy biết hay không!

Xem nàng vẫn còn tức giận đánh thùm thụp lên người mình, tựa hồ đã quên hẳn là một đại nam nhân, ngực Nguyệt Tinh Hồn nóng lên, trong đôi mắt đen ngược lại càng thêm thâm trầm u ám, không chịu nổi dục vọng sai sử, cánh tay dài duỗi ra, trực tiếp đem đầu xinh của nàng áp xuống, hôn thật sâu lên đôi môi đỏ mọng mềm mại, xâm nhập như mưa rền gió dữ khuấy động hấp thụ mùi đàn hương từ miệng.....

Sợ tới mức nàng mở to mắt hạnh, Dương Diễm Ca ngu si nhìn gương mặt tuấn đạt trước mắt, đầy mắt thâm thúy chiếu rọi thân mình của chính mình, nàng phảng phất như bị lạc vào trong đáy mắt sâu như nước ấy, chỉ có thể ngây ngốc mặc cho hẳn bài bố.

Nha đầu kia ngày thường điêu ngoa giả dối, ngược lại sao gặp tình hình này lại choáng váng thế kia? Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy buồn cười, đơn giản xoay mình lại đặt nàng ở dưới thân, thừa dịp khi nàng còn kinh ngạc chưa phục hồi thần chí, trực tiếp mà đơn giản hạ mệnh lệnh “Ngoan, nhắm mắt lại”.

Một cái khẩu lệnh, một động tác, nàng quả nhiên thật sự ngo ngắc khép chặt mắt lại.

Gặp bộ dáng này của nàng, Nguyệt Tinh Hồn cười gian, lại cúi đầu phủ lên môi đỏ mọng, nhưng mà lần này hắn không hề cuồng bạo, hắn tinh tế trác hân, giống như nhấm nháp mỹ vị trân quý gì đó một cách rất trân trọng.

Tim đập cuồng loạn, Dương Diễm Ca lảng lảng, chỉ cảm thấy chính mình đang lúc mơ mơ màng màng giống như nghe được cái gì mệnh lệnh nhắm mắt lại, sau đó còn có một con bướm đang bay lượn ở trên môi đỏ mọng, làm cho nàng nhìn không được cảm thấy ngơ ngẩn, cười khẽ...

Nha! đợi đã! Trời lạnh thế này làm gì có con bướm?

Phút chốc! nàng mở to mắt ra, đã thấy một tên tiểu nhân không phẩm đang đè trên người nàng muốn làm gì thì làm chiếm đoạt tiện nghi của nàng, cái này thì thần trí đã hoàn toàn bay trở về, sợ đến mức nàng dùng sức hai tay đẩy hắn ra.

“Á... Người làm sao có thể lại chiếm tiện nghi của ta!” Mặt đỏ tới mang tai xoay người ngồi dậy, nguyệt nguyệt không chịu nổi cao giọng quát tháo.

Nguyệt Tinh Hồn vốn dĩ còn đang say mê trong ôn nhu hôn, bị lực đẩy mạnh bất ngờ này, đầu đụng phải chân bàn ở phía sau, bị đụng trúng khiến cho đầu choáng mắt hoa, ai ai kêu đau.

“Người, người, người xứng đáng!” Dung nhan xinh đẹp nhiễm hồng, thấy hắn xoa xoa đầu kêu đau, đáy lòng Dương Diễm Ca tuy có chút lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn thờ phỉ phỉ mắng.

“Người mưu sát chồng à!” Cũng là câu nói giống trước, một lần trước bật thốt lên liền cảm thấy nói sai, nhưng mà lần này lại có vẻ vài phần thật sự cùng thâm oán.

“Người lại nói hươu nói vượn!” Dương Diễm Ca hân hân, thế nhưng thần sắc đỏ bừng kia lại mang theo vài phần nguyệt nguyệt, có vẻ e lệ không thôi hỏi: “Người.. người làm chi lại hôn.....”

Nói đến một nửa, giống như nhớ tới cái gì, nàng đột nhiên hoảng sợ che miệng, chia chia Nguyệt Tinh Hồn rồi lại chia vào chính mình. Thần sắc e lệ rút đi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

“Làm sao vậy?” Nhìn nàng kinh hách mở to mắt, Nguyệt Tinh Hồn khó hiểu nàng làm chi mang biểu tình như thấy quỷ thế kia.

“Người... Người vừa mới hôn ta?” Phi thường khó khăn, tối nghĩa đặt câu hỏi (là câu hỏi trong trường hợp xấu nhất)

“Hắc hắc...” Biết nàng đột nhiên lại bảo nôi, Nguyệt Tinh Hồn này tiểu nhân ăn nhiều đậu hủ của người ta, nên chỉ có thể cười gượng không thôi, cũng không dám trả lời phải hoặc không phải.

“Nói cách khác..... Ta ăn nước miếng của người?” Ông trời ơi! Van cầu ngài, làm cho hắn nói không có đi!

“Ha ha..... Không sao cả! ta không ngại, hơn nữa, ta cũng ăn nước miếng của cô à!” Dựa theo nguyên tắc công bằng, có qua có lại thôi!

“Oa...” Một tiếng thét chói tai, chỉ thấy nàng đột nhiên xông lên, không đầu không đuôi nhào vô đánh hắn một cách dã man, ngoài miệng lại chửi bậy loạn thất bát tao lên “Người làm sao có thể hôn ta, người vừa mới uống xong ‘ Xấu quái tam biến’, miệng có độc, nước miếng cũng có độc, làm sao có thể để cho ta nuốt nước miếng của người chứ.... Á! Không lãng phí thời gian nữa, ta phải mau mau đi chế giải dược mới được!” Sau một trận mãnh đánh mãnh đá xong, bỏ lại Nguyệt Tinh Hồn chạy trời chết, nàng bảo tấp chạy về phòng của chính mình.

Cuối cùng, chỉ nghe một tiếng đóng cửa ‘ Phanh’ thật lớn, tất cả lại trở về với yên tĩnh...

Thật cẩn thận buông cánh tay đang bảo vệ đầu xuống, Nguyệt Tinh Hồn mờ mịt nhìn chăm chăm quanh mình, một hồi lâu sau, hắn rút cuộc mới có thể lý giải hàm nghĩa trong ngôn từ chửi bới của nàng...

“Ha ha ha.....” Một trận cuồng loạn cười vang vọng khắp ‘ Thủy Nguyệt Các’, vang vọng đến tận trời.

“Người im miệng.....” Tiếng quát phẫn hận nùng nịu từ trong phòng của nàng phát ra, có thể thấy được nàng vô cùng khó chịu vì tiếng cười của hắn.

Ha ha..... này tính là cái gì? hại người không thành đổi thành hại mình sao? Nguyệt Tinh Hồn cười mãi không thôi, âm thầm vận khí, phát giác trong cơ thể quả thật có độc tính, bất quá gây trở ngại không lớn, đối với hắn cũng không có ảnh hưởng lớn gì, trong chốc lát sẽ bị thân thể hấp thu giải quyết hết, nếu lại trở về phòng nuốt viên linh đan diệu dược của cha, độc tính sẽ được thanh trừ sạch sẽ, không để lại nửa điểm di chứng.

Kỳ thực, độc dược do nàng nghiên cứu chế tạo ra rất lợi hại, chính là gặp phải loại thể chất đặc dị bất độc bất xâm như hắn, ít nhiều cũng bị giảm sút. Ha ha.... Lại lần nữa cảm tạ lão cha từ nhỏ đã ‘ làm nhục’...

Ân..... kỳ thực nếu uống một lần độc có thể đổi lấy một hồi mát hôn hôn nồng nhiệt, thế cũng không tệ nhì! Với lại nữ nhân ác độc kia hôn lên tư vị đúng là thật tốt, nếu có thể nhấm nháp cả đời cũng tốt, dù sao còn rất hợp khẩu vị.

Nguyệt Tinh Hồn bắt đầu ngây ngốc cười khẽ, lần đầu tiên cảm thấy đem nàng quai ở bên người, làm thân ái nương tử cả đời cũng là một chủ ý không tệ chút nào!

Phía sau hậu viện của Định Viễn vương phủ có một vườn rau nhỏ, là do hứng thú riêng của Nam Thần Hạo mà tạo ra và cũng là nơi hắn thường xuyên lui

tới mỗi khi có thời gian rảnh rỗi.

Trên mảnh đất trồng đủ loại hoa quả theo mùa, mà nay đúng lúc là ngày tốt để hẳn chuẩn bị thu hoạch rau quả vụ đông. Sau khi ăn cơm trưa xong, chỉ thấy hẳn dưới ánh nắng ấm áp của mặt trời, một mình chạy đông chạy tây ở luống rau, trên mặt lại mang theo tươi cười thỏa mãn. Điều kỳ quái chính là, mỗi khi hẳn nhổ một gốc rau từ trong đất lên, miệng sẽ nhỏ giọng thì thầm tự nói một thời gian, không biết là đang niệm cái gì.

“Tỷ phu, đệ thật sự không hiểu!” Nguyệt Tinh Hồn ngồi xổm bên vườn rau đã quan sát được một thời gian, xem bộ dáng của Nguyệt Tinh Hồn thì cũng biết hẳn không có một chút ý định ra tay giúp việc. (ý nói vô giúp Hạo ca thu hoạch rau đó!)

“Làm sao vậy?” Dùng tay rửa bùn bám vào trong rau xong, Nam Thần Hạo ngâm một câu Phật hiệu cuối cùng xong, tốt bụng cười hỏi.

“Như thế nào mỗi khi huynh nhổ một gốc rau lên, liền muốn niệm một hồi ‘Hướng sinh rủa’(là kinh tụng để siêu thoát cho người chết)?” Nguyệt Tinh Hồn phiên cái xem thường, quả thực là sắp té xỉu, cứ theo thao tác này của tỷ phu, chỉ một vườn rau nhỏ này thôi, tỷ phu có khả năng tới tận trời sáng mới có biện pháp thu hoạch xong.

Nam Thần Hạo nghe vậy cười cười, gương mặt lộ vẻ từ bi. “Tất cả mọi vật đều có linh tính, tuy rằng ta ăn chay, nhưng mà chút rau quả này cũng có sinh mệnh, là chúng ta bóp chết quyền lợi sinh tồn của chúng, mới có thể cho bản thân no bụng sống sót, theo một phương thức khác mà nói, ta cũng được coi là sát sinh, cho nên khi ta nhổ lên một gốc cây, ta liền niệm một hồi ‘Hướng sinh rủa’. Kỳ thực sở dĩ có ý tưởng này cũng là do hai mươi năm trước trong một lần cãi nhau với ái thiếp, Nam Thần Hạo mới ngộ ra điều này.

Haiz! Hết thuốc chữa rồi! Tỷ phu này của hẳn đúng là càng tu càng có Phật tính, hy vọng sẽ không có một ngày như thế, tỷ phu của hẳn đột nhiên ngộ đạo, bỏ rơi lão tỷ, bản thân thật sự chạy đi xuất gia làm hòa thượng, nếu thế lão tỷ của hẳn khẳng định sẽ khóc chết mất.

“Ha ha..... kia tỷ phu, huynh niệm niệm đi, hy vọng đám rau quả này sẽ nhận được thành ý của huynh, vui vẻ mà đi đến Tây phương cực lạc tu thành chính quả, đệ không quá rầy huynh nữa.” Đứng dậy vươn vai, hẳn hí mắt trêu chọc.

Nghe lời nói rõ ràng có ý trêu đùa này, Nam Thần Hạo cũng không giận, dù sao người của Nguyệt gia bọn họ đều là cái dạng này, tìm không thấy được nửa điểm tuệ căn từ trong xương tủy, ái thiếp Nguyệt Nha Nhi của hẳn chính là một ví dụ tốt nhất, miễn cưỡng cũng không được.

“Đúng rồi! như thế nào hai, ba ngày nay cũng không thấy Diễm Ca cô nương?” Thấy hẳn lười biếng thông thả bước đi, Nam Thần Hạo chuyển sang đề tài khác hỏi.

“Nàng nha.....” Nguyệt Tinh Hồn đột nhiên nở nụ cười. Từ ba ngày trước, sau khi bị hẳn cho ăn nước miếng nên trúng phải độc do bản thân nàng chế tạo ra, ước chừng nàng đã muốn nhốt mình ở trong phòng suốt ba ngày rồi, mặc cho ai đi gọi cũng không chịu ra, ngay cả sư phụ Dương Tuyết Thiên của nàng đến cũng vô dụng, không biết có phải sùng phò đầu nhức hay không, nên không còn mặt mũi nào đi ra gặp người?

Nói đi nói lại, đều cũng là do tự làm bậy, không thể sống a! Nha đầu kia thật là dám làm, ngay cả giải độc còn chưa chế ra, đã muốn mượn hẳn thử độc, may là trụ cột của hẳn hùng hậu, không đem chút xui độc kia để vào mắt, nếu không hiện tại người núp ở trong phòng không dám đi ra gặp người sẽ là hẳn rồi!

“Nàng như thế nào?” Nam Thần Hạo kỳ quái truy vấn, không hiểu sao Nguyệt Tinh Hồn lại cười đến quỷ dị như vậy.

“Không có gì” Tự mình cười cho qua, không muốn nói nhiều cho người khác biết chuyện hai người thân thiết cùng với quá trình phát sinh chuyện buồn cười kia. Bất quá có một chuyện, hẳn vẫn muốn hỏi tỷ phu để hiểu chút mới được “Tỷ phu thành thân với tỷ tỷ, những năm gần đây, huynh sống hạnh phúc sao?”

“Đây là đương nhiên!” Tựa hồ có chút kinh ngạc vì sao hẳn lại hỏi như vậy, bất quá Nam Thần Hạo vẫn gật đầu trả lời không chút do dự.

“Chẳng lẽ lúc trước tỷ tỷ vì quẻ bói mà tìm đến huynh, huynh chưa từng nghĩ tới muốn kháng cự, không muốn bị vận mệnh đùa giỡn sao?”

Cậu em vợ này của hẳn là đang nói về chính bản thân hẳn ta sao? Nam Thần Hạo cười khề, hơi thâm ý hỏi lại: “Đệ muốn kháng cự sao?”

“Đệ.....” Hơi chần chờ, Nguyệt Tinh Hồn tựa hồ không rõ tâm ý của chính mình lắm, “Đệ không biết! Chẳng lẽ tại vì do quẻ bói của lão cha, liền chắc chắn nhân duyên định mệnh của đệ là nàng sao? Lỡ như người xuất hiện là một vị cô nương mà đệ không thích, đệ đây cũng phải thuận theo vận mệnh an bài sao?”

“Vậy đệ thích Diễm Ca cô nương sao?”

“Ách..... nàng cũng không tệ lắm!” Có chút ngượng ngùng xoa xoa cái mũi, ngượng ngùng nói ra cảm giác chân chính của bản thân mình.

Cũng không tệ lắm chính là đại biểu thích? Cười ôn hòa, Nam Thần Hạo dùng tiếng nói có thể làm cho người ta tâm bình khí hòa cười nói “Đệ đã thích, thế còn để ý cái gì quẻ tượng hay vận mệnh, đó đều đã không phải là trọng điểm, không phải sao? với lại, chuyện tình cảm này quả thực rất khó nói, giống như ta cùng tỷ tỷ của đệ năm đó, cuối cùng là do quẻ tượng cho biết, mới khiến cho nàng đến tìm ta kết thành đôi, rồi có này quả (quả trong nhân quả nha bà con) là một đoạn nhân duyên tốt đẹp, vẫn là do đoạn nhân duyên này của bọn ta là nhân, mới có thể để cho nhạc phụ đoán ra quẻ tượng là quả, thúc đẩy nàng tới tìm ta để lấy trọn này nhân đâu? Đệ nói xem, này nhân quả, nhân quả, rốt cuộc cái nào là nhân, cái nào là quả đây?” (Phù, ta cũng đuối khúc này lắm, nói chung là theo đạo lý nhân quả, Hạo ca nói chiến sâu xa quá, ta đuối! Nói chung là bói ra hai người này có nhân duyên là nhân, hai người yêu nhau là quả mà cũng có thể là hai người yêu nhau là nhân, cho nên quả là mới bói ra được hai người có nhân duyên, vì vậy cũng ko biết đâu là nhân đâu là quả mà nói cho được.

“Tỷ phu, huynh đang dùng khẩu lệnh với đệ à!” Một đồng lớn nhân nhân quả quả này nọ, nghe đến hán đầu đầu choáng váng. Quả nhiên là người tu phật, lời nói ra không phải người thường có thể lý giải được.

“Về sau đệ sẽ hiểu được. Hiện tại đệ chỉ cần làm rõ một việc, đó chính là vị cô nương trong lòng của đệ nếu cùng với vị cô nương trong định mệnh là cùng một người, nếu không có tồn tại vấn đề chán ghét hoặc yêu thích ở đây, như vậy quẻ tượng đối với đệ mà nói lại có ảnh hưởng gì đâu?” Nhu hòa cười khê, dùng ngôn ngữ đơn giản nhất khuyên răn hân.

Ý là xem nó như là cái rắm thôi! Nguyệt Tinh Hồn cuối cùng cũng hiểu được, bất quá hân còn có cái vấn đề nữa “Nhưng mà quẻ tượng nói nữ nhân ác độc kia có khả năng sẽ mưu sát chồng nha!” Hân cũng không muốn còn trẻ mà phải chết bỏ mạng a! ><

“Khả năng mà thôi, không phải sao? năm đó quẻ tượng cũng nói ta mệnh mang phật căn, vô cùng có khả năng sẽ xuất gia a, thế nhưng sau đó ta vẫn cùng Nha Nhi thành thân. Cho nên nói, việc tương lai rất là khó nói trước, phải dựa theo tâm ý cùng lựa chọn của đương sự, chỉ cần trong đầu có một ý niệm chuyển biến, liền có khả năng tương lai sẽ bất đồng.” Dừng một chút, nhìn về mặt hân đang chuyển tâm nghe, Nam Thần Hạo nổi ác lên, cũng học theo thân nhân bắt đầu trêu chọc người khác: “Chỉ cần đệ quải được trái tim của Diễm Ca cô nương, năng sẽ không nữ độc hại đệ a!”

“Tỷ phu, huynh bị tỷ tỷ dạy hư a!” Lườm hân một cái, Nguyệt Tinh Hồn không thể không đi cảm khái tiềm lực đồng hóa ảnh hưởng. Nhìn xem! Ngay cả một người tu phật, tính tình luôn đứng đắn ôn hòa mà cũng bị trầm luân.

Nam Thần Hạo cười khê, thầm nghĩ ái thì dạy hư hân, này chỉ là một trong số đó mà thôi!

“Tỷ phu, không quấy rầy huynh vừa nhổ rau vừa niệm ‘Hương sinh nữ’, đệ đi trước”. Cái kết trong lòng được coi bỏ, Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy cả người nhẹ nhõm hân, phát phát tay, chuẩn bị trở về ‘Thủy Nguyệt Các’, đi tìm tiểu nương tử tương lai của hân, nhìn một cái xem năng vì sao phải tránh ở trong phòng nhiều ngày như vậy?

Nói thật, có một chút tường niệm niệm vui sướng khi đầu võ mồm với năng! càng muốn nhất là, nhìn ba ngày, hân cực kỳ hoài niệm tư vị ngọt ngào từ cái miệng anh đào nhỏ nhắn a!

“Ầm ỹ đã chết! người tránh ra! Đừng đến phiền ta!” Trong cửa phòng phát ra một chuỗi âm thanh nũng nịu.

“Không đi! Cô đã nhốt mình ở trong đó ba ngày, rốt cuộc cô có giải được của cái gì ‘Xấu quái tam biến’ không?” Nguyệt Tinh Hồn nhân nhạ dựa ngoài cửa, mặc cho năng trăm ngàn lần mắng chính mình cũng không chịu bỏ đi.

“Giải, giải! người rốt cuộc đi hay không đi?” Tiếng nói trong trẻo càng có vẻ không kiên nhẫn hơn.

“Cô không ra cửa, ta sẽ không đi!” Quái lạ! nữ nhân này rốt cuộc đang làm cái gì ở bên trong thế này?

Chỉ nghe ở trong cửa phòng đột nhiên im ắng dọa người một hồi lâu, sau đó với con giận đang đè nén, năng trăm giận nói: “Tùy người! Cho dù người đứng ở bên ngoài chết già đi nữa, ta cũng không quản!” Dứt lời, trong phòng liền bắt đầu im lặng, rốt cuộc không nghe được tiếng động gì nữa, coi như là thật hạ quyết tâm không thêm để ý đến người rảnh rỗi ở bên ngoài.

Đứng tới chết già? Chẳng lẽ năng tính nhốt chính bản thân mình ở bên trong cả đời sao? Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy buồn cười vô cùng, lại đợi thêm một lúc, phát hiện năng thật sự lại không có động tĩnh, thế này cũng không kiên nhẫn gì nữa, nắm chặt nắm đấm “Bang bang phanh” đập mạnh cửa phòng, uy hiếp đe dọa nói:

“Nếu không mở cửa, ta muốn phá cửa mà vào nha!” Ha ha. này đối với hân mà nói quả thực dễ như trở bàn tay.

“Người dám!” Tiếng quát cao vút bén nhọn mang theo một tia bối rối cùng hoảng sợ.

Nha! có vấn đề nha! nha đầu kia đang sợ cái gì? lúc này, đến ngay cả trời sinh Nguyệt Tinh Hồn tính tình thích nháo, cả lơ phát phơ cũng thấy được sự việc có điều không thích hợp, trong lòng căng thẳng, trên tay càng thêm dùng sức đập cửa phòng.

“Cô rốt cuộc đang hồ nháo cái gì, nếu không mở cửa ra, ta sẽ xông vào ngay!”

“Không được!”

Chỉ nghe trong phòng ngoài việc nổi lên một trận bối rối va chạm, còn có tiếng bình sứ vỡ vụn, Nguyệt Tinh Hồn rốt cuộc kiềm chế không được, giơ chân ra sức đá, tiếng cánh cửa vỡ vụn thành hai khối hướng bên cạnh bay ra.

Cùng thời gian này, bóng người ở trong phòng dường như đã chịu kinh hách thật lớn, khi hân còn chưa kịp thấy gì, đã muốn phi thân trốn vào trên giường, dùng chân găm thật dày trùm lại chính mình, cả người đều được trùm kín mít, ngay cả một khe hở cũng không chừa, dường như rất sợ người ta nhìn thấy.

“Người, người làm sao có thể xông vào khuê phòng của cô nương gia, còn không mau đi ra ngoài!” Cuộn tròn lại trong chăn truyền đến tiếng quát kinh sợ mơ hồ của năng.

“Xông thì cũng đã xông vào rồi, cô còn có thể như thế nào?” Thấy bộ dáng co đầu rút cổ của năng, Nguyệt Tinh Hồn buồn cười không thôi, còn thật đáng đánh đòn cổ tình nói khích năng “Có bản lĩnh thì đi ra đuổi ta a!” Chắc! thật sự nghĩ không ra năng giấu mình trong chăn làm gì, cho dù bây giờ là

trời lạnh đi chẳng nữa, bộ nàng không sợ ngộp chết sao?

“Ngươi, ngươi không biết xấu hổ..... bản, bản cô nương không chấp nhặt với ngươi..... nếu bản thân là quân tử thì mau chút đi.....” Nghĩ cậy mạnh, nhưng nói năng lại lấp ba lấp bắp, hiển nhiên không có nửa điểm uy phong.

“Thiếu gia ta, nào giờ cũng không phải là quân tử!” Cuồng tiếu một tiếng, rốt cuộc không thể nhìn bộ dáng như rùa rút đầu này của nàng, quyết tâm muốn xem coi nàng rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, bản tay to kéo một cái, dùng sức đem chân găm xóc lên.....

“Á.....”

“Á.....”

Hai tiếng thét chói tai kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu không hèn mà cùng lúc vang lên, nếu để cho người không biết ở bên ngoài nghe thấy, chỉ sợ có thể nghĩ lầm là đã xảy ra huyết án diệt môn gì nữa chứ!

Ngây ngốc, ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào gương mặt có vẻ dọa người ở trước mắt này, cảm giác kinh hãi lúc trước qua đi, một cổ ý cười khó nén được tựa như là những cơn sóng đập vào hấn, Nguyệt Tinh Hồn lập tức không chút khách khí ôm bụng cười một cách điên cuồng.

“Ha ha ha.... Cô Cô ... ha ha” Diên cuồng cười to, muốn chảy cả nước mắt, làm cho hấn không hề keo kiệt chút nào cố gắng nhìn ra giọt nam nhi lệ đầu tiên kể từ lúc cất tiếng khóc chào đời xong cũng không bao giờ khóc nữa cho đến nay.

“Oa.....” Bị nhìn thấy bộ dáng đáng sợ hiện tại của mình, nhưng lại bị hấn nhìn thấy, làm cho Dương Diễm Ca đã kinh sợ lại càng ỷ khuất giết lấy chân găm từ trong tay hấn, nhanh chóng đem chính mình trùm kín lại, trốn ở trong chăn bông lên tiếng khóc lớn “Ngươi đi ra ngoài..... Đều đã bảo ngươi không cần tiến vào, ngươi còn tiến vào.... Đi ra ngoài... oa.....”

Từ ba ngày trước không cẩn thận trúng phải độc ‘ Xấu quái tam biến ’ do chính mình chế tạo, vì độc tính lan tỏa quá nhanh, toàn thân cao thấp bao gồm cả khuôn mặt không lâu sau liền nổi lên từng đốm sùng đen, có chút chỗ còn sinh ra đầu nhử nhỏ, mặc dù khăn cấp chế giải được ăn vào, hóa giải hết độc tính trong cơ thể, làm cho thân thể không hề chuyển biến xấu nữa, nhưng bên ngoài thân thể đã tạo thành những vết sẹo xấu xí nên cần phải thêm một chút thời gian để phục hồi như cũ.

Cô nương gia người nào không thích xinh đẹp, mắt thấy bộ dạng khủng bố này của chính mình, Dương Diễm Ca đương nhiên không dám đi ra ngoài gặp người, vì thế đem mình nhốt tại trong phòng, chỉ có lúc nha hoàn đưa cơm ba bữa tới đặt trước cửa phòng, nàng mới có thể thừa dịp lúc bốn bề vắng lặng, lặng lẽ mở ra một khe hở để lấy thức ăn. (Tội quá, tự làm tự chịu).

Nhưng hôm nay, trong lúc chính mình còn chưa kịp phục hồi như cũ, vết sẹo trên mặt, đốm đen sùng to trên người còn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng lại bị tận đáy lòng đề ý nhất một tên nam nhân không phẩm_ Nguyệt Tinh Hồn tận mắt nhìn thấy, làm sao nàng có thể không kinh sợ, quần bách cho được? nếu là người bên ngoài còn chưa tính, nhưng cũng không biết vì sao, nàng chính là không muốn để cho hấn thấy bộ dạng quỷ quái dọa người của mình, nhưng hôm nay nhưng hôm nay.....

Nghĩ đến đây, Dương Diễm Ca khóc càng thêm bi thảm, hơn nữa sau khi nghe thấy hấn cất tiếng cười nhạo, như là một mũi tên hung hăng xuyên vào tim, càng làm cho nàng càng thêm khổ sở muốn chết cho xong.....

“Oa..... đều là ngươi làm hại..... ngươi còn chê cười người ta... đi ra ngoài...” Tiếng kêu khóc đứt quãng phát ra, không khó để biết chủ nhân của âm thanh này có bao nhiêu để ý.

Thảm! Hoàng Hà lại vỡ òa, lại chọc nàng khóc! Cuối cùng cũng không ngốc đến nỗi không biết tiếng cười càn rỡ của mình có bao nhiêu đã thương người, Nguyệt Tinh Hồn cố gắng nhìn một bụng cười, xấu hổ ngồi ở bên cạnh mép giường, vỗ vỗ chăn bông bị cuốn thành một đoàn, dịu giọng an ủi “Đừng khóc! Kỳ thực cũng không nghiêm trọng lắm đâu.....”

“Ngươi gạt người!” Dương Diễm Ca ngắt lời đánh gãy hấn, vừa khóc vừa lớn tiếng kháng nghị “ Ngươi vừa mới rõ ràng cười thành như vậy, oa.....”

Ách, Nguyệt Tinh Hồn nhất thời á khẩu không trả lời được, cười gượng vài tiếng, lại kéo nhẹ chăn bông. “Đừng che! Không sợ ngộp chết sao?”

“Ô.... Không sợ...” Ngộp chết còn đỡ hơn bị hấn cười chết, thế này còn có tôn nghiêm hơn.

“Không kéo chăn xuống, ta như thế nào xem cô?” Nữ nhân này thật cố chấp nha!

“Ô... không cho ngươi xem!” Làm chi lãng phí chính mình để cho hấn chê cười chứ!

“Nhìn một cái có gì đâu! Dù sao mới vừa rồi cũng xem qua rồi! huống hồ cô không cho ta nhìn kỹ, ta như thế nào mới có thể giúp cô?” Thật sự là, lúc này còn giữ mặt mũi cái gì a!

“Ngươi không có bản lĩnh giúp ta... ô” Chê cười trâu không có bản lĩnh cất cổ.

“Uy...” Nữ nhân này thực khinh người nha! Nguyệt Tinh Hồn trừng mắt nhìn một đoàn chăn găm phủ lên kia, ưỡn ngực kêu to “ Ít nhất lão cha của ta cũng được xưng là ‘ Thần toán y tiên’, một thần y thuật gia của ông, ta thế nhưng cũng là được truyền thụ hết, không dọa người đâu!”

Trầm mặc, Dương Diễm Ca có mấy phần tâm động, thế này mới ghen ngào yêu cầu cam đoan “ Nhưng mà ngươi xem sẽ cười người ta!”

“Tuyệt đối không cười”. Già vờ giả vịt nhấc tay lên thề.

Được đến cam đoan, nàng thế này mới chậm rãi kéo chăn găm xuống, lộ ra gương mặt đầy đốm đen, hơi sưng cùng với một ít vết sẹo, đôi mắt hạnh đỏ bừng rung rức nước mắt, bộ dạng rất là đáng thương.

Thấy tình huống này của nàng, Nguyệt Tinh Hồn nhin cười, nhìn trái nhìn phải, còn kéo ống tay áo nàng lên, xem coi trừ bỏ khuôn mặt, những bộ vị khác trên thân thể có nghiêm trọng không.

Chỉ thấy cánh tay dưới lớp tay áo, tình hình còn nghiêm trọng hơn khuôn mặt gấp mấy phần, có thể thấy được ở những chỗ không nhìn thấy khác hẳn cũng giống nhau. Hắn lập tức nhấn lại mày kiếm hỏi “Không phải đã ăn giải được vào sao?” Haiz, nữ nhân này sao lại đem chính mình biến thành bộ dáng này? thực là khiến người ta vừa bức mình vừa buồn cười mà!

“Độc tính.... Chạy quá nhanh.....” Nàng khóc thút thít giải thích.

Cái này gọi là tự làm tự chịu! Rất muốn cười mắng nàng như vậy, thế nhưng thấy bộ dáng thê thảm này của nàng, liền mắng không ra miệng được.

“Có xước thuốc không?”

Lắc đầu, ủy khuất chỉ trích “Mới định bôi thuốc, người liền xông vào, trong lúc người ta kinh ngạc liền đánh vỡ chai được....”

Thuận theo tầm mắt của nàng nhìn lại, ở phía trước quả nhiên rải rác mảnh vỡ của bình sứ cùng với một mớ thuốc bột, nghĩ lại tiếng vỡ vụn vừa rồi nghe được chắc là cái này đi!

“Còn không có bôi thuốc cũng tốt....” Như vậy thì chút nữa cũng sẽ không cần lại đem thuốc bột rắc trên miệng vết thương tẩy trừ sạch sẽ. Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy có chủ ý, liền đứng dậy muốn đi ra ngoài.

“Người đi đến chỗ nào thế?” Không phải nói muốn giúp nàng sao, như thế nào liền tùy tiện liếc mắt nhìn hai ba cái thì xong rồi? cố ý đùa giỡn nàng a!

Nghe ra trong giọng nói của nàng lộ vẻ nghi ngờ, Nguyệt Tinh Hồn quay đầu cười cười, trầm giọng an ủi “Cô trước tiên ở nơi này đợi ta lát nữa, ta lập tức quay lại!” Dứt lời, người liền bước ra khỏi cửa phòng.

Nhìn theo bóng lưng hắn rời đi, đột nhiên trong lúc đó, Dương Diễm Ca cảm thấy bóng dáng của hắn tạo cho người ta có một loại cảm giác có thể tin cậy và an toàn

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

“Người, người làm cái gì vậy?” Xem xét khói trắng nghi ngút bốc lên trước mắt, còn có một đám lửa nhỏ đốt ở dưới thùng tắm lớn, Dương Diễm Ca giật mình ngây ngốc hỏi.

Từ sau khi hắn rời khỏi đây, nàng đợi ở trong phòng này được một thời gian, đợi cho đến khi buồn ngủ đến mí mắt đều sắp sụp xuống, mới thấy hắn ở trong thời tiết rét lạnh thế mà lại đổ đầy mồ hôi vội vàng chạy về, nói còn không kịp nói một câu, liền kéo nàng chạy về hướng phòng tắm của ‘Thủy Nguyệt Các’, sau đó đập vào mắt chính là cảnh tượng như bây giờ đây.

“Giúp chữa khỏi phù thũng đau nhức trên người cô a!” Đổ mồ hôi, hắn bận rộn ngồi xuống thổi lửa, làm cho lửa cháy to chút.

“Dựa vào một thùng nước trong thế này?” Vô cùng hoài nghi.

“Đương nhiên không phải thế này!” Lườm nàng một cái, Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy đã bị vũ nhục “Ta ảo thuật còn chưa có xong đâu, đừng kết luận nhanh như vậy được không?” Nói xong, hắn đứng dậy dò xét nước nóng trong thùng, rồi sau đó mới vừa lòng gật gật đầu “Tốt lắm! mức nóng này hẳn là có thể chống đỡ được!”

Đợi đã! Hắn nói lời này là có ý gì? Dương Diễm Ca có loại dự cảm không lành, cẩn thận đặt câu hỏi “Người sẽ không phải là muốn ta đi xuống bị nấu đi?”

“Cuối cùng cũng thông suốt!” Khen ngợi cười dò xét, rất có mùi vị trẻ con dễ dạy.

“Ta muốn trở về phòng!” Cái này Dương Diễm Ca phi thường xác định là hắn đùa bỡn nàng, lập tức xoay mình chạy lấy người.

Hắn nghĩ đến hắn bị nấu từ nhỏ đến lớn, người khác cũng sẽ có thể chống lại loại ‘Ngược đãi’ kiểu này sao? Nếu nàng khờ khạo nhảy vô nước, không

phải lập tức sẽ có thêm một món đồ ăn nữa sao, đồ ăn sẽ được gọi là: Thủy nấu Diễm Ca.

Nếu vì nhanh chóng chữa khỏi vết thương trên người mà cái giá phải trả là một cái mạng nhỏ, thế thì nàng tình nguyện trước chịu xấu xí thêm mười hai hay mười ngày, từ từ chờ vẩy của miệng vết thương khỏi hẳn, tuy rằng chậm một chút, nhưng ít ra còn có cái mạng a!

“Đội, đội đã! Đi nhanh như vậy làm gì?” Vợ vàng giữ chặt nàng, Nguyệt Tinh Hồn cười to “Sẽ không nóng phỏng cô đâu. Ta không nấu cho nước sôi sùng sục, độ ấm này cô thừa nhận được, không tin bản thân cô thử xem đi!”

Ở dưới sự luân phiên thúc giục của hắn, Dương Diễm Ca không tình nguyện lấy tay dò xét vào trong nước nóng, quả nhiên là trong phạm vi nàng có thể chịu được, bất quá cơ hồ cũng đến điểm giới hạn. Tại độ ấm cao như vậy mà ngâm toàn thân vào, thật đúng là rất vất vả, phải có lực nhẫn nại thật lớn mới được.

Thấy nàng tựa hồ cũng đã đồng ý rồi, Nguyệt Tinh Hồn không biết từ đâu lấy ra một thanh chủy thủ, trong lúc nàng còn chưa làm rõ ràng lắm hắn muốn làm gì, chỉ thấy chủy thủ với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai nhanh chóng hóa thành một vết sáng lạnh lẽo xẹt qua cổ tay cường tráng.....

“Á... Ngươi, ngươi làm gì làm bị thương chính mình?” Dương Diễm Ca thét chói tai, vợ vàng bất lấy cánh tay đang chảy ra dòng máu đỏ thẫm của hắn.

“Đừng lo!” Nhẹ nhàng đẩy nàng ra, Nguyệt Tinh Hồn nâng cánh tay để cho máu của mình chảy từng giọt từng giọt vào trong thùng tắm, chỉ thấy thùng nước vốn dĩ trong vắt nháy mắt đã nhiễm hồng một mảnh.

Chưa được bao lâu, chỉ thấy cổ tay vốn dĩ bị rạch ra một đạo vết thương, tốc độ máu chảy ra chậm dần cuối cùng cũng dừng hẳn, sau đó kỳ tích là, miệng vết thương thế nhưng dần dần co rút rồi khép lại, chỉ còn lại một vết vết thương màu đỏ rất nhỏ, giống như công khai biểu thị với người khác rằng, nơi này mới vừa rồi quả thực có một miệng vết thương.

“Đây chính là bí phương độc nhất vô nhị của ta nha, có thể khiến cho thương thế của cô một ngày liền khỏi hẳn, hoàn toàn không để lại một vết sẹo nào”. Nguyệt Tinh Hồn trong nháy mắt hi hi cười nói.

Hắn từ nhỏ đã bị cha dùng trăm ngàn loại linh dược quý hiếm để nấu luyện, những dược liệu trân quý này đã trải qua sự hấp thu của cơ thể, toàn bộ đều ngưng tụ ở trong máu của hắn. Nay các loại kỳ hoa trân dược tích lũy hơn hai mươi năm cũng không phải là nói chơi đâu, một giọt máu thôi cũng có thể cứu sống tính mạng của một người gần kề cái chết, có thể thấy được loại thần hiệu này là thần kỳ cỡ nào.

“Ngươi... ngươi...” Nhất thời bị kinh sợ, Dương Diễm Ca lại lúng ta lúng túng không thể nói thành câu.

“Còn ngốc đó làm gì? mau thoát y xuống nước a!” Xem nàng động cũng không động, Nguyệt Tinh Hồn cười thúc giục.

“Thoát, thoát y?” Sợ tới mức vừa mới phục hồi tinh thần lại, nàng vợ vàng lấy tay che ngực, một bộ dáng thê chết không theo.

Di! Làm gì khăn trương thành như vậy? Kỳ quái ngấm ngấm nàng, Nguyệt Tinh Hồn thế này mới nhớ tới trọng điểm gì đó đã bị mình quên sau đầu, cười đến xấu hổ “Ngại quá... ta đã quên cô là... Chỉ còn áo đơn cũng được!”

Nghe vậy, nàng âm thầm thở ra, có chút ngượng ngừng xoay lưng lại chậm rãi cởi bỏ áo khoác, cho đến khi chỉ còn lại một kiện áo đơn tuyết trắng, mới chậm rãi tiến vào trong thùng nước nóng, để cho chính mình ngâm trong nước nóng hòa với máu tươi của hắn.

“Nóng quá!” Mới tiến vào trong nước, đôi mi thanh tú của nàng lập tức nhắm lại, có điểm khó chịu nhờ giọng oán giận.

Nóng? Nữ nhân này rốt cuộc có biết như thế nào mới gọi là nóng hay không? Nguyệt Tinh Hồn lắc đầu giáo huấn “Dương đại cô nương, này đã muốn tính là tốt lắm rồi, nếu cô ngâm qua được thủy của ta, cô mới có thể chân chính kiên nhẫn đến cái gì mới kêu là nóng!”

“Cũng không phải mỗi người đều giống ngươi trời sinh quái dị!” Chu môi ồ ồ phản bác.

“Ha ha.... Quái dị cũng không phải ai muốn cũng được!” Cái này hắn lại càng đắc ý, thuận tay đưa cho nàng một cái khăn lau. “Nhún nước lau lau mặt, không ngừng chà lau, để cho những vết sưng vết sẹo trên mặt cũng có thể hấp thu được dược tính. Bởi vì cô không có cách nào đem mặt vùi vào trong nước lâu lắm, đành phải dùng loại phương pháp này”. Cẩn thận dặn dò xong, hắn lại ngồi xổm xuống cẩn thận coi độ cháy của lửa, không làm cho ngọn lửa cháy quá lớn, để cho nước nóng quá sẽ làm phỏng nàng.

Im lặng cầm lấy khăn dính nước, đã thấy trên chiếc khăn trắng tinh đã nhiễm màu hồng của máu loãng, nghĩ đến hắn vì nàng mà tự rạch tay làm bị thương bản thân mình, trong lòng không hiểu sao lại có điểm cảm động muốn khóc.

Thì ra hắn đối với nàng rất tốt, tuy ngày thường hắn thích chọc tức nàng, nhưng chỉ khi nào thực sự xảy ra chuyện, hắn khẳng định sẽ vì nàng gánh vác, còn có thể an ủi nàng nữa!

“Uy! Ngươi làm chi đối với ta tốt như vậy?” Mang một chút ghen ngạo, nàng hơi đỏ mặt, ngực như nai con chạy loạn.

“Bởi vì ta không muốn Định Viễn vương phủ nháo ra lũ lụt a!” Kỳ thực là do không muốn hơn mười ngày sau này muốn tìm nàng đầu võ mồm còn phải bị ngăn trở bởi một cái chân dây cạp, rồi cũng không thấy được gương mặt thờ phỉ phi đáng yêu của nàng.

“Ngươi...” Người này thật thích chọc giận nàng nha! Dương Diễm Ca đang muốn nổi sùng lên, thế nhưng nghĩ lại một chút lại cảm thấy buồn cười, con tức nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, còn bú bình hắt nước vào hắn_kề đang chuyên tâm coi lửa.

“Oa, làm cái gì?” Quay đầu lại một thân ẩm ướt, Nguyệt Tinh Hồn như quỷ rống kêu nhảy dựng lên.

“Xứng đáng!” Tiếng cười như chuông bạc vang lên từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng, Dương Diễm Ca lại tác quái tiếp tục hắt nước vào người hắn.

Kỳ quái! Nữ nhân này sao không nổi trận lôi đình như mong muốn nhỉ? Đối với phản ứng của nàng có chút gì đó nhìn không thấu (ta chém), đang lúc phân tâm hết sức thì bị hắt đầy nước vào người.

“Tốt! cô lấy oán trả ơn!” Nguyệt Tinh Hồn cũng ác lên, ra vẻ hung ác đến gần bên thùng tắm, vung tay lên, toàn bộ bọt nước đều bắn tung tóe lên trên mặt nàng.

“Oa... người dám hắt ta...”

“Hắt cô lại như thế nào...”

“Muốn chết...”

“Đến đây nào...”

Đang trong lúc cười đùa kêu náo, hai người dường như đã quên nước ấm hòa với máu này là muốn dùng để trị thương, mãi đến thật lâu sau chơi một mới dừng tay nghỉ ngơi, trong thùng nước tắm cũng chỉ còn không đến một nửa, còn chưa được đến lưng của Dương Diễm Ca.

“Ấn... nước không có nha!” Cúi đầu nhìn xuống nước, Dương Diễm Ca hồng mặt bật cười.

“Lại thêm nước a!” Lười biếng trả lời.

“Ấn... thế thêm nước mới vào còn có được tính sao?” Ngờ ngẫm có điểm chờ mong.

“Cô có đề nghị gì?” Sắc mặt bắt đầu chuyển sang xanh mét.

“Muốn hay không lại cắt cổ tay giống hồi nãy nữa?” Thật muốn thương thức thêm một lần nữa cái loại biểu diễn thần kỳ này, miệng vết thương chỉ thời gian ngắn liền có thể khép lại.

“Dương Diễm Ca...”

“Thương thương thương!” Ba tiếng chiêm đồng vang lên, lập tức hấp dẫn tầm mắt của mọi người, chỉ thấy ở một góc đường sáng sủa, một vị đại hán trung niên trên mặt có mấy phần phong sương cùng với hai người nam nữ trẻ tuổi hết to triển khai trận trận, vừa thấy là đã biết đây chính là giang hồ mại võ.

“Xin chào các vị hương thân phụ lão, hôm nay chúng tôi thật may mắn đi đến nơi này, nhờ vào các vị không chê...” Mắt thấy quần chúng vây xem thật đông, đại hán trung niên cao giọng ôm quyền, mở miệng lại toát ra một đoạn lời thoại giải thích. “.... Như thế này, liền từ hai đứa con của tại hạ sẽ vì các vị mà biểu diễn võ thuật, thỉnh các vị hương thân có tiền ra tiền, không có tiền cũng xin quý vị góp chút sức dùm...”

Nói liên miên dài dòng một đồng lớn xong, đại hán liền lui về phía sau, một đôi nam nữ trẻ tuổi, tướng mạo đoan chính nhảy đi ra, hướng đám đông đang vây xem ôm quyền, tiếp theo hai người lại biểu diễn rất nhiều màn đặc sắc, làm cho quần chúng vây xem vỗ tay không ngớt.

Các hạng mục biểu diễn mới được một đoạn, cô nương dung mạo đoan trang thanh nhã, dáng người xinh đẹp còn không kịp thờ một chút, ở trong một mảnh tiếng trầm trồ khen ngợi, vội vàng cầm lấy mâm đồng thu bạc từ đám người vây xem.

“Các vị hương thân phụ lão, này chưa gọi là gì cả! tiếp theo thế này mới được kêu là thần công vô địch, liền từ hai cha con ta biểu diễn cho các vị xem tiết mục khó gấp: đập đá trên ngực...” Đại hán trung niên lại đi về phía trước, đã sớm chuẩn bị sẵn một cái ghế dài để nằm xuống, tiếp theo người con trẻ tuổi liền chuyển một tảng đá lớn đè lên ngực của đại hán trung niên, trong tiếng kinh hô của mọi người, nam tử trẻ tuổi giơ cây búa thật lớn lên, dùng hết sức của bản thân đập mạnh xuống...

“Oa...” Ở trong tiếng thét chói tai của các vị phụ nhân và trẻ con nhát gan, tiếng tảng đá lớn vỡ vụn vang lên, hán tử trung niên vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu, đứng dậy nhận được tiếng hoan hô nhiệt liệt của mọi người.

“Nào nào nào! đây [quy lộc hắc mộc cao], là bí phương độc nhất vô nhị của chúng tôi, nó có khả năng trị nội thương ngoại thương, càng có khả năng trị bất kỳ nghi nan tạp chứng gì, chỉ cần có nó, đảm bảo thân thể của các vị hương thân sẽ được mạnh khỏe an khang, không bệnh không đau...” Biểu diễn xong đập đá trên ngực làm mọi người kinh ngạc xong, trung niên hán tử liền đem ra một cái bình đen kịt ra, bắt đầu bán thuốc dán.

Bởi vì màn diễn xuất kinh người này của ông, làm cho mọi người không khỏi tin và vài phần, trong lúc nhất thời cũng không ít người kêu to muốn mua, làm cho cả nhà ba người làm xiếc mừng như điên.

Chen chúc trong đám đông, Dương Diễm Ca cầm một gói bánh hoa mai cao, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng cạp trái bắp trên tay (tướng ăn đẹp dễ sợ). Giờ phút này bộ dáng nàng không còn khủng bố giống ngày hôm qua nữa, tất cả các đốm đen, sưng tấy, vết sẹo đã biến mất hoàn toàn, trả về vẻ xinh đẹp vốn có của nàng.

“Họ Nguyệt, người có nghĩ đến chuyện này chưa?” Thôi thôi nam nhân ở bên cạnh, nàng lại cạp một miếng bắp. Ân, ăn ngon!

“Đương đại cô nương, cô có gì dạy bảo?” Cẩn hạt đưa, Nguyệt Tinh Hồn nhàn nhã hỏi lại.

Haiz! Chính nàng nhàn rồi muốn đi chơi, làm gì tha người ta xuống nước chứ? Hôm qua hấn mất máu hai lần a, thân thể vẫn còn khí hư thể nhược, phải tĩnh dưỡng nhiều hơn mới phục hồi được tinh thần a! làm gì cứng rắn đá hấn xuống giường đây? Thật là nhớ chiếc giường to mềm mại quá đi! Thật muốn nằm lên đó nha!

Trong tay cầm trái bắp chỉ về hướng đám đông đang mua thuốc dán, đột nhiên nàng cười gian nói: “Nhìn đi! Sinh ý thật tốt. Kỳ thực máu trên người người mới đúng là linh đan diệu dược mỗi người cầu mà không được, có nghĩ đến hay không đem máu luyện đan kiếm tiền? Nếu định thế, ta đặt hàng với người trước”.

“Là một chủ ý không tệ, có thể lo lắng!” Chà xát cằm, hấn gạt đầu ra về đứng đắn nói: “Nếu ngày nào đó ta khôn cùng đến độ không có cơm ăn thì có thể thử xem”.

Nha! hấn thực sự cho đó là thật sao? Dương Diễm Ca trừng mắt, đang định nói thêm gì đó, thì lại bị một trận xôn xao vang lên từ đám người ở phía trước dòi đi sự chú ý.....

“Tránh ra, tránh ra! Không thấy thiếu gia nhà của ta đến đây sao?” Vài tên hộ vệ đại hán quát to, thô lỗ đẩy đám đông ra mở một cái đường.

Dương Diễm Ca thật tò mò là ai mà kiêu ngạo như vậy, đợi cho đến khi nhìn kỹ lại, đấy chẳng phải là Chu Thiếu Lâm đang cười đến thật ghê tởm nghênh ngang đi tới, theo sau còn có bọn thị vệ giường nanh múa vuốt?

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp! gần đây sao lại cùng với lưu manh này có nghiệt duyên sâu như thế? Không tới mấy ngày sẽ gặp lại hấn ta một lần! bĩu môi đỏ mọng, nàng nhỏ giọng lầm bầm: “Sao lại là tên lưu manh này?”

Bàn tay to đột nhiên ngừng cẩn hạt đưa lại, Nguyệt Tinh Hồn ai thán thờ dài sửa đứng nàng “Đừng gọi người ta là lưu manh, sẽ vũ nhục lưu manh”. Quan trọng nhất là, lưu manh là từ mà Tuyền tiêu từ chuyên môn dùng đến để mắng hấn, một khi nàng kêu như vậy, chẳng phải đem hấn đồng hóa cùng đẳng cấp với tên đó sao? hấn tự nhận chính mình tu hành không đủ, còn không thể đạt đến cảnh giới của Chu Thiếu Lâm.

Mất thấy Chu Thiếu Lâm triển khai xua đuổi quần chúng ở phía trước, đang đùa giỡn cô nương làm xiếc, Dương Diễm Ca không kiên nhẫn “Mặc kệ hấn ta kêu là cái gì, ta đã muốn nhìn không nổi nữa!”

Ặc! lại muốn bênh vực kẻ yếu? đôi mắt tinh ranh đảo qua, hấn nhún vai cười nói: “Thế còn chờ gì nữa?”

“Chờ người a!”

“Chờ ta?” Nữ nhân này lại muốn hăm hại hấn cái gì đây?

“Đương nhiên”. Gật đầu thật mạnh một cái, phi thường khẳng định “Ta không nghĩ giáo huấn cái loại người tệ hại này mà làm dơ bản tay mình, cho nên phần vinh hạnh này dĩ nhiên là nhường cho người rồi!”

“Thật cảm ơn cô đã nhường a!” Không muốn bản tay mình, cho nên hy sinh hấn, chẳng lẽ hấn trời sinh là mệnh tiện sao? Nguyệt Tinh Hồn nghiêng răng nghiêng lợi giả cười.

“Không khách khí!” Hào phóng nhận lời cảm ơn, nhìn về trước một cái, vội vàng thúc giục sai sử: “Nhanh chút đi a! nanh vuốt của lưu manh kia đã thương cha con người ta, còn cứng rắn lôi kéo cô nương kia đi!”

“Dạ dạ dạ!” Haiz, đã kêu nàng không cần mắng chửi người ta là lưu manh, sao trí nhớ lại không tốt như vậy chứ? Nguyệt Tinh Hồn âm thầm bĩu môi, vẫn là bất đắc dĩ tiến lên chuẩn bị làm ‘dơ’ tay mình.

Lúc này tất cả mọi người vây xem vừa nhìn thấy Chu Thiếu Lâm _ tiểu bá vương của Kinh Thành đến gây sự là đã sớm tránh đi chỗ khác, góc đường to như vậy trừ bỏ một nhà làm xiếc ba người cùng với đám người Chu Thiếu Lâm ra, đã không còn một bóng người, toàn bộ mọi người đều chạy đi trốn, dù sao thêm một chuyện chi bằng ít một chuyện, trêu chọc đến phủ Tể tướng cũng không phải dễ ăn đâu.

Nhưng thấy Nguyệt Tinh Hồn vô thanh vô tức (ko tiếng động) đi đến phía sau của Chu Thiếu Lâm vẫn đang lôi kéo cô nương làm xiếc, Nguyệt Tinh Hồn vô cùng lễ phép mà mềm nhẹ vỗ vỗ đầu vai của hấn ta.

“Đồ ngu! Vỗ ta làm gì, còn không mau giúp ta đem người áp giải về phủ”. Chu Thiếu Lâm cũng không thèm nhìn lại, trực tiếp mở miệng đối với người ở phía sau mắng chửi.

“Không cần! cha, đại ca.....” Cô nương bán nghệ kinh hoàng khóc kêu, tro mắt nhìn thân cha cùng với huynh trưởng của mình bị hơn mười đại hán đánh cho hộc máu.

Bàn tay to lại vỗ nhẹ đầu vai của hấn ta.

“Làm cái gì, không phải đã bảo người.....” Chu Thiếu Lâm tức điên lên quay đầu lại, thì thấy một gã nam tử trẻ tuổi hơi quen mặt đang nhìn mình cười nham nhở, nhe hàm răng trắng bóc ra không hiểu sao lại làm cho hấn ta cảm thấy vô cùng kinh hãi. “Người là ai?”

“Không nhớ rõ ra?” Thì ra hẳn làm cho người ta không ấn tượng như vậy a! thật là ai oán thở dài, Nguyệt Tinh Hồn trực tiếp đưa tay chỉ về hướng người dễ dàng làm cho hẳn ta có ấn tượng khắc sâu “Vị cô nương kia, chắc là người còn nhớ đi?”

Thuận theo phương hướng nhìn lại, nhìn thấy người đang từ phía sau đi tới, một vị cô nương vô cùng tuyệt mỹ đang cười đến thật sáng lạn, Chu Thiếu Lâm bị dọa sém chút tè ra quần. “Người, người, Nàng ...” Mẹ ơi! Như thế nào lại dễ cho hẳn ta gặp phải nữ la sát này? một tháng gần đây là tháng xui của Chu Thiếu Lâm hẳn sao?

“Người còn nhớ rõ a? tốt lắm! tốt lắm!” Hải lòng gật đầu, thật không thể không kính nể đảm uy của nữ nhân kia lợi hại. Nhìn đi! Chu Thiếu Lâm này vừa mới gặp nàng mặt đã xanh lè ra rồi, còn hận không thể biến mất vô tung ngay tại đây. “Thế có thể hay không phiền toái người giờ tay đánh khẽ, buông tha cả nhà người ta không?” Phi thường, phi thường khiêm tốn yêu cầu.

Lúc này, Chu Thiếu Lâm nào dám ăn gan hùm mặt gấu, hơn nữa thấy nàng từng bước đang đến gần, phát run bỏ lại một câu “Thiếu, thiếu gia ta... ta hôm nay không có hứng thú. ... Đi!” Lời vừa dứt, bất chấp bọn thủ hạ ngạc nhiên, một mình cụp cái đuôi chạy trước.

Chu Thiếu Lâm thật sự là ở trong tay nàng ăn qua đau khổ, biết nàng là người lợi hại trong giang hồ, cho dù có thêm mười mấy người thị vệ nữa thì cũng chưa chắc đánh lại người ta, tục ngữ nói kẻ thất thời mới là trang tuần kiệt, lúc này còn không chạy đi nhanh, chẳng lẽ ở lại muốn cho người ta đánh sao?

Đám thị vệ kinh ngạc há hốc mồm thấy thiếu gia nhà mình đột nhiên đột nhiên mặc danh kỳ diệu chạy lấy người, vì không hiểu cho nên bọn họ cũng bỏ người xuống đuổi theo, dù sao chức trách của bọn họ là bảo vệ an toàn cho thiếu gia, thiếu gia đều đi rồi, nào có đạo lý bọn họ không theo bên cạnh bảo vệ.

Trong chớp mắt, hơn mười người hung thần ác sát cũng bỏ đi sạch sẽ.

“Sao người không đem người ra sức đánh một một chút?” Đi đến bên cạnh hẳn, Dương Diễm Ca tỉnh quái hỏi.

Nữ nhân này thật thị huyết nha! Nguyệt Tinh Hồn nghiêng người nhìn nàng một cái, lắc tay ra về thanh cao “Thiếu gia ta không muốn làm bẩn tay của mình”. Quan trọng nhất là, chỉ cần nêu lên uy danh của nàng cũng đủ dọa người rồi, làm gì phải tốn sức ra tay chứ!

Bắt chước lời người khác! Không có ý nghĩa! Dương Diễm Ca mới nghĩ ra lời đề châm chọc, bỗng dừng ...

“Cha, đại ca...” Cô nương làm xiếc suy sụp ngồi trước hai vị thân nhân, hai mắt đầm lệ kêu khóc.

“Chúng ta không có việc gì....” Lau vết máu bên miệng, hán tử trung niên nâng con trai dậy, an ủi nữ nhi xong, một đôi ánh mắt hiền từ chuyển tới trên người Nguyệt Tinh Hồn, chấp tay nói lời cảm tạ “Đa tạ vị công tử này tương trợ”.

“Ta, ta cũng không có làm gì a!” Rất sợ lại rơi vào phiền toái giống như lần trước, Nguyệt Tinh Hồn lần này thế nhưng thông minh, lắc đầu tỏ vẻ mình cái gì cũng không biết. Trên thực tế, quả thực hẳn cái cũng chưa làm, chẳng qua là nói vài câu vạ vĩnh mà thôi.

Hán tử trung niên cũng không phải là kẻ ngốc, tuy rằng mới vừa rồi bị đánh, thế nhưng hết thấy tình huống ông đều xem ở trong mắt “Công tử thi ân không cầu báo, cả nhà chúng ta cũng không phải hạng người vong ân bội nghĩa, ít nhất cho chúng ta chiêu đãi công tử một chút, để tỏ lòng biết ơn a!” Ân... Vị công tử này tuần dật uy phong, diện mạo hiền ngang, thâm nghĩ chắc là gia thế không tệ, không biết đã cưới vợ chưa?

Cảm nhận được đối phương đem chính mình toàn thân cao thấp nhìn quét một lần, không hiểu sao, Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy sợ run một trận...

“Đúng vậy! vị công tử này, huynh nhất định phải cho chúng ta tỏ vẻ một chút lòng biết ơn, muội tử của ta thiếu chút nữa rơi vào tay của đám đồ kia, nếu không phải huynh, nay chúng ta cũng không biết thế thảm tới mức nào”. Người con trẻ cực lực cười mỉa.

“Đúng vậy! công tử, tiểu nữ tử có thể nói là do ngài cứu trở về, thỉnh không cần cự tuyệt hảo ý chiêu đãi của chúng ta” Cô nương trẻ tuổi nhìn thấy ân nhân cứu mạng tuần dật như thế, con tim không khỏi rung động, đôi mắt ngập nước không khỏi lưu chuyển mấy phần hảo cảm và tình ý, lập tức đỏ mặt mềm giọng muốn nhờ.

Hiện tại là tính huống gì? Họ Nguyệt câu dẫn cô nương nhà người ta sao? từ đầu đến cuối bị bỏ qua một bên, Dương Diễm Ca khi nhìn thấy cô nương làm xiếc hai má ửng hồng cùng với ánh mắt tràn đầy hảo cảm ái muội, trong lòng lập tức sợ run một chút, không hiểu sao cảm thấy rất không phải là tư vị.

“Tốt rồi phải không? Ta phải đi!” Bất mãn bị bỏ qua một bên, đưa tay đẩy hẳn, trong khẩu khí có chút phiền chán khả nghi.

Kỳ quái liếc nhìn nàng một cái, Nguyệt Tinh Hồn ngược lại đối với một nhà ba người mỉm cười có lẽ “Ngại quá, chúng ta có việc phải đi trước một bước.....”

“Thế cũng đành chịu”. Trung niên nam tử khó nén thất vọng. “Thế cũng không thể không biết xấu hổ làm chậm trễ công tử”.

“Công tử, ít nhất cũng thỉnh báo cho biết đại danh, để cho người một nhà chúng ta biết được”. Vị cô nương tuổi trẻ vội vàng hỏi.

“Tại hạ Nguyệt Tinh Hồn”. Chỉ cho biết tên hẳn là không có gì đáng ngại! Nguyệt Tinh Hồn thân nhiên hào phóng cho biết, thật tự nhiên lại giương lên một chút tươi cười thân thiết hòa ái, lập tức làm cho trong lòng của cô nương làm xiếc như có nai con chạy loạn, hai má ửng hồng như say rượu.

Cười cười cười! sao hấn không cười chết luôn đi, định quải trọn một lòng hoài xuân cô gái của cô nương nhà người ta sao. Quả nhiên quạ đen thiên hạ đều là hắc, nam nhân nào cũng đều là cùng một cái dạng, thấy nữ nhân liền giả mù sa mưa, tự cho là phong lưu tiêu sái nơi nơi loạn cười, như thế nào chưa từng thấy hấn cười với nàng như vậy, còn nói chuyện lại ôn nhu như vậy?

Đáy lòng Dương Diễm Ca cay đắng, nhìn hấn bình thần cười quyền rũ, một con giận không tên bùng lên, cũng không quản còn người khác ở đây, giống như cho hả giận giờ chân lên dùng hết mười phần sức lực nhắm thẳng ngay chân của hấn đá một cước...

“Oa...” Cực kỳ bị thảm thể lương kêu đau, Nguyệt Tinh Hồn chỉ kém chút chảy xuống nam nhi lệ trần quý, đau ôm chân của mình nhảy nhảy lò cò, bị trảng kêu oan “Cô nữ nhân này... ta lại chỗ nào chọc giận cô, nhưng lại thừa dịp ta chưa chuẩn bị mà đánh lên”.

“Hừ!” Hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời liền quay đầu chạy lấy người.

Hắc! nữ nhân này đang bức bối cái gì, giận cái gì a? Hết thấy trên mặt nàng đều cho thấy, là nàng còn gì bất mãn sao? Tự dung bị đá Nguyệt Tinh Hồn mặc dù cảm thấy chính mình thật sự xui xẻo, thấy nàng thờ phỉ phỉ đi xa, vẫn là thực không chịu thua kém muốn đi lên đuổi theo.

“Nguyệt công tử!”

“Có việc?” Mới vừa cất bước, lại bị giọng nữ phía sau làm cho ngừng lại bước chân.

“Vị cô nương kia là người nào của Nguyệt công tử?” Thấy mặt hấn đầy vẻ lo lắng, cô nương làm xiếc trái tim như treo giữa không trung lớn mật hỏi, chỉ mong đáp án không phải như mình nghĩ.

Haiz, nàng chân ngắn, tại sao đi nhanh như vậy? Thấy Dương Diễm Ca đi càng lúc càng xa, hoàn toàn không có dấu hiệu ngừng lại, Nguyệt Tinh Hồn thế này thì nóng nảy, cảm thấy không yên lòng bỏ xuống một câu “Là nương tử chưa quá môn của ta!” Lời còn chưa dứt, người đã vội vàng đuổi theo, trong miệng còn không quên gọi to “Dương đại cô nương, Diễm Ca, Diễm nhi... Đợi ta với a!”

Haiz, thì ra đã có hôn phối, đáng tiếc a! tai nghe dần dần đi xa, loáng thoáng còn nghe vài tiếng đối thoại, hấn từ trung niên thất vọng không thôi.

Thì ra... cô nương làm xiếc ừ ừ, một gốc tình si vừa mới nảy mầm đã bị chém đi.

“Hắc! cô rốt cuộc sử cái gì tính tình?” Một đường theo sát ở phía sau nàng, Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy chính mình thật oan uổng, căn bản muốn làm không rõ làm nàng đang bức cái gì? rõ ràng trước mặt hấn còn đang hoàn hảo không có gì, ngay sau đó lại đối xử lạnh lùng, đúng là tiêu chuẩn trở mặt như lật sách, thật là khó hiểu hạp!

“Ta không muốn người hầu hạ, người đi a! đi hầu hạ người khác a!” Dương Diễm Ca giận dữ không thôi, cảm giận đẩy hấn ra quát mắng.

A! từ lúc nào hấn đã đem lời ở tận đáy lòng nói ra? Nguyệt Tinh Hồn đến khi nghe được lời quát khê của nàng, thế này mới phát giác chính mình lỡ miệng nói ra, không khỏi cười lạnh “Hầu hạ Dương đại cô nương ngài, là vinh hạnh của tiểu nhân, tiểu nhân nào dám nói hai lời!”

Âm điệu cùng với biểu tình khoa trương, thiếu chút nữa làm cho đang bức mình không thôi Dương Diễm Ca đương trường cười ra tiếng, thế nhưng đối diện với bạc môi mỉm cười quý quái đối trá của hấn lại làm cho nàng nhớ lại mới vừa rồi hấn đối với cô nương khác cũng tươi cười thân thiết ôn hòa, lửa giận lại nổi lên trong bụng.

“Cười cười cười! người thích cười thì đi cười với cô nương làm xiếc kia! Bỏ cô nương cũng không hiếm lạ người tới hầu hạ bồi cười”. Một tay đem mặt cười đang tới gần của hấn đẩy ra, trong giọng nói của nàng chứa đầy ghen tuông nồng đậm.

Ha ha... hấn không phải ngửi được mùi giấm chua đó chứ? Cuối cùng cũng hiểu được tại sao nàng biến sắc, dùng trở mặt mà chống đỡ tâm tư biến đổi, Nguyệt Tinh Hồn không khỏi mừng như điên, đưa lên trước mặt cười gian hề hề “Cô... ghen sao?”

“Ai, ai ghen tị... người đừng tự tin như thế!” Ngữ điệu lấp lách cùng với phản nhan ứng hồng, làm cho lời nói biện minh này của nàng không có một chút sức thuyết phục nào.

Ha! Thì ra là ghen tị thiệt! không hiểu sao như có một mùi hương ngây ngất, trong nháy mắt làm cho hấn vui vẻ không thôi. “Thừa nhận ghen tuông cũng không sao! ta sẽ không để ý a” Ha ha... trên thực tế, hấn cao hứng còn không kịp nữa là!

“Lỗ tai người điếc hả! nói không có chính là không có, nghe không hiểu tiếng người sao?” Muốn chết! nàng tuyệt đối không thừa nhận từ... ghen, thật muốn nói thêm, nhưng đáy lòng lại có chút chua, có chút chát, có chút không thoải mái, có chút muốn nhét hấn vào trong tay áo, để cho hấn không thể si ngốc cười với cô nương khác.... Nay tuyệt đối là không phải ghen!

“Ha ha... chua a... chua a...” Mặc kệ nàng giải thích như thế nào, Nguyệt Tinh Hồn tự mình đắc ý rung đùi tựa như học trò nghèo ngâm nga sách, còn cười gian hề hề vút cho nàng một cái ánh mắt biểu lộ ‘Hết thấy ta đây đều rõ’.

“Đã nói với người là không phải...” Từ xấu hổ chuyển sang giận dữ, liền lĩnh xông lên đuổi đánh hấn.

“Ha ha... thật chua, thật chua, bắt quá ta thích a!” Dạng rộng cánh tay ra ôm lấy thân hình kiều nhỏ nhào tới của nàng, trực tiếp kiềm nàng ở trước ngực, một chút cũng không thêm để ý bây giờ đang là ban ngày ban mặt, mà còn là ở trên đường cái, trực tiếp ôm một cách vui vẻ thoải mái.

Hấn thích? Lời này là có ý gì đây? Tim đập thình thịch, gương mặt Dương Diễm Ca đỏ ửng, nhỏ giọng xấu hổ kêu: “Còn, còn không mau buông tay! Có

người nhìn kia!”

Ý là không có người nhìn thấy là có thể muốn làm gì thì làm sao? Nguyệt Tinh Hồn cười gian không thôi, cũng chịu nghe lời thả người, còn đùa dai cúi đầu ở bên tai nàng cười nói ra nghi vấn của chính mình, lập tức rước lấy nàng xấu hổ quần quát, lại bắt đầu một trận đuổi đánh....

Trong lúc hai người cãi nhau ầm ỹ, không biết lúc nào đã đuổi tới Thiên Hương Lầu_ nơi lần đầu tiên hai người gặp nhau ở Kinh Thành.

“Ngừng!” Nhìn ba chữ to trên tấm biển, hấn giơ tay lên kêu ngừng, cái mũi linh mẫn ngửi ngửi, khoe miệng dính chất lỏng nước miếng trong suốt khả nghi, không đầu không đuôi hỏi : “ Có người được hay không?”

Cũng may Dương Diễm Ca với hấn là cùng một loại người, đối với vấn đề đột nhiên tung ra này lập tức có thể lý giải. “ Có! Thơm quá! Ta đã đói bụng!” Hai tay nhỏ bé ấn bụng, vô cùng nhanh chóng trả lời một cách chính xác.

Haiz! Quả nhiên là mệnh định trời sinh, ăn ý tốt vô cùng, ngay cả bồi dưỡng cũng không cần (ý nói là ko cần thời gian để bồi dưỡng tình cảm với ăn ý đó!)

“ Ăn một bữa cơm Hoàng đế* thật lớn, đi!” Kéo người, dẫn đầu hùng hổ tiến vào.

* Có thể hiểu là đi ăn một bữa cơm ngon như hoàng đế ăn hoặc là ăn mà ko phải trả tiền.

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

“ Ha ha ha... thật là khéo a! Tuyền tiểu tử ngươi là đoán ra tiểu cữu sẽ đến chỗ này của ngươi, nên riêng chuẩn bị một bàn thức ăn ngon mở tiệc chiêu đãi ta, này là để tỏ lòng biết ơn về quà đây tháng sao?” Tiếng cười càn rỡ dai dẳng không dứt, chảy nước miếng thêm thường nhìn một bàn đầy món ngon mỹ thực.

Ba! Đũa trúc trong bàn tay nổi đầy gân xanh đã lừng lẫy xả thân.

Thật, thật vô tội nha! Dương Diễm Ca đồng tình nhìn ‘ đùa thì’ không toàn thân liếc mắt một cái, chỉ cảm thấy trên người kẻ nào đó tỏa ra sát khí làm cho cả người nàng phát lạnh, hấn không thể nhanh chút chạy lấy người.

Haiz! Chẳng qua là muốn tiến vào dùng bữa cơm, lại như thế nào cũng không dự đoán được kẻ bị bọn họ thiết kế, người bị hại, thật không khéo đã ở bên trong, hơn nữa vật chứng hấn hại hấn trùng hợp cũng đi theo bên người hấn.

Gặp được tình huống này, người bình thường phản ứng đầu tiên khẳng định là quay đầu chạy lấy người, như thế nào lại không biết sống chết còn ráng đưa lên cửa, nào biết còn có cái quái thai thích chơi nổi, cười đến làm cho người ta rất muốn xông lên đập cho một trận, như thế nào còn có thể vạch áo cho người xem lưng!

“ Diễm Ca tiểu thư, Tinh Hồn thiếu gia, hai người cũng đến chỗ này?” Nhìn thấy hai người, đôi mắt long lanh của Mạc Liên Nhi thoáng chốc sáng lên, đợi sau khi hai người ngồi xuống, vội vàng rót trà nóng dâng lên “ Bên ngoài trời lạnh, uống chút trà nóng cho ấm người”.

Xem Mạc Liên Nhi vì mọi người châm trà gấp thức ăn, lại liếc nhìn gương mặt lạnh kia, Nguyệt Tinh Hồn hí mắt cười nói: “ Ta nói Liên Nhi cô nương, những ngày này Tuyền tiểu tử đối với cô có tốt không? Vẫn là trung gương mặt thối với cô sao?”

Nghe vậy, Mạc Liên Nhi khó xử trộm dò xét gương mặt càng thêm cương nghị của Nam Tinh Tuyền, thật sự lo lắng không biết nên nói cái gì mới tốt. Mấy ngày nay hấn xem nàng như là người vô hình, rõ ràng là muốn cho nàng nan kham, hại nàng chỉ có thể mặt dày nhắm mắt theo đuôi, mọi chuyện đều cẩn thận hầu hạ, miễn cưỡng xem mình như là người ngu dốt, không đem mặt lạnh, trào phúng của hấn đặt ở trong lòng, chỉ mong tận tâm làm tốt việc ân nhân giao cho nàng, đem hấn làm chủ tử hầu hạ.

Xem vẻ mặt kia của nàng, trong lòng Nguyệt Tinh Hồn biết rõ ràng. Dù sao với tính tình thối kia của Tuyền tiểu tử, dùng đầu gối nghĩ cũng biết hấn có bao nhiêu khó ở chung.

“ Haiz! Vất vả cho cô!” Rung đùi đắc ý thờ dài, biểu tình lại cười hi hi.

“ Ân, có thể tưởng tượng” Gật đầu phụ họa, Dương Diễm Ca sâu sắc đồng tình.

Đôi độc phu độc phụ mệnh định này là như thế nào? Dùng hấn để chơi kẻ hát người họa sao? Nam Tinh Tuyền không muốn để người ta lấy cớ, nói hấn ngược đãi một vị cô nương gia, lập tức phát ra câu nói đầu tiên kể từ mấy ngày qua với Mạc Liên Nhi. “ Ngồi xuống! để tránh người ta nói ta không có tình người”. Khẩu khí đầy mệnh lệnh.

Ách... là đang nói chuyện với nàng sao? Mạc Liên Nhi đứng phía sau hần trên mặt đầy vẻ ngạc nhiên, ngây ngốc không biết nên làm thế nào cho phải.

“Muốn người ngồi xuống, còn đứng đó làm gì?” Như thế nào, ngay cả nói cũng nghe không được sao?

Thật hung dữ! không biết có người nào bị hù chết hay chưa? Mạc Liên Nhi vẫn đứng đó, dù sợ cũng không khuất phục mệnh lệnh của hần, kiên trì đè nén khiếp sợ, lắc đầu cự tuyệt “Liên, Liên Nhi đứng hầu hạ thiếu gia” Hần là chủ, nàng là tớ, không lý nào lại có thể cùng ngồi với nhau.

“Người dám chống lại ta?” Híp mắt mềm nhẹ hỏi, nhưng gân xanh trên trán lại dao động dữ dội.

“Liên Nhi không dám!” Nói thì nói như vậy, lại vẫn như cũ không chịu ngồi xuống.

“Người...”

“Tốt lắm! tốt lắm!” Nguyệt Tinh Hồn vội vàng tham gia, cười thân thiện nói “Liên Nhi cô nương, cô cứ ngồi xuống đi! Chứ ngồi ăn bữa cơm mà phía sau có người nhìn chằm chằm như thế, đúng là không được tự nhiên cho lắm!”

“Cũng không sao mà! Nào, đến bên này ngồi đi!” Dương Diễm Ca trực tiếp kéo người sang bên này ngồi, nàng thế nhưng thật chịu không nổi không khí trầm thấp như vừa rồi, đúng là không khí khủng bố mà!

“Diễm Ca tiểu thư, Tinh Hồn thiếu gia, vậy Liên Nhi cũng sẽ không khách khí!” Ôn nhu nở nụ cười với hai người, đối với lời nói của hai vị ân nhân, nàng như thế nào có thể cự tuyệt cho được.

Nhìn nàng vui vẻ ngồi xuống, sắc mặt xanh mét của Nam Tinh Tuyền càng thêm khó coi, nếu không phải ngày thường tu dưỡng rất tốt, lời thô tục suýt chút nữa cũng mắng ra miệng. Nàng là như thế nào? lời nói của hần không nghe, họ Nguyệt tùy tiện nói một câu, nàng liền làm theo như thần dụ (ý là xem lời Hồn ca như là thần thánh nói ấy mà), cũng không đem hần để vào mắt quá đi!

Thình lình nổi lên một cơn buồn bực khiến hần khó có thể chịu được...

“Nào nào nào, này là cá hoa vàng hấp hương vị đậm đà, mau nếm thử xem!” Mặc kệ sắc mặt khó coi âm trầm của người nào đó, Nguyệt Tinh Hồn khoát tay gấp hai miếng thịt bò đưa vào chén của hai vị cô nương, tỏ vẻ công bằng.

“May mà người không làm nước bắn tung tóe vào mặt ta, bằng không ta cho người đẹp mặt”. Tựa như kiểu tựa như giận liếc hần một cái, lòng Dương Diễm Ca đầy ngọt ngào nuốt miếng thịt bò vào.

“Ta nào dám a!” Vô cùng chân chó cười.

“Tinh Hồn thiếu gia, cảm ơn ngài!” Mím cười, Mạc Liên Nhi rất là cảm động. Đã lâu rồi, trừ hai vị ân nhân ra không ai đối xử với nàng tốt như vậy.

“Không cần khách khí, mau ăn a!” Cười thân thiện nhận lời cảm tạ, muốn nàng cố gắng ăn thêm cơm.

Kỳ quái, nàng cười nhu tình như nước đến thế làm gì? còn nữa, tiểu cữu không phải đã có một vị nữ nhân ác độc mệnh định rồi hay sao? lúc này thế nhưng không tuân thủ phụ tắc, dám trực tiếp ở trước mặt nương tử tương lai câu dẫn cô nương khác?

Lạnh lùng nhìn hành động của hai người, không biết vì sao, Nam Tinh Tuyền nhưng lại cảm thấy khó chịu dị thường, hận không thể xóa đi khuôn mặt tươi cười khiến người ta chán ghét của Nguyệt Tinh Hồn.

Thật sự, thật sự là khiến người ta chán ghét mà...

“Uy, Tuyền tiểu tử, người ám toán tiểu cữu ta a!” Ánh mắt gian tà rất là tinh ranh, nhanh chóng tiếp được đũa trúc phóng tới, Nguyệt Tinh Hồn bắt mồm oa oa kêu “Ăn cơm cũng không yên với người sao?”

“Cười đến ghê tởm, làm hỏng khẩu vị của ta!” Xuy một tiếng hừ lạnh.

“Ha ha... khụ khụ... Khụ...” Dương Diễm Ca nghe vậy cười to, lại đã quên trong miệng còn đang nhai đồ ăn, suýt chút nữa đã bị sặc chết.

Không dư thừa đồng tình tâm với kẻ phản bội kia (kẻ phản bội ở đây là nói Diễm Ca tý đó, thấy a bị chửi mà chị còn cười ^^), Nguyệt Tinh Hồn trừng mắt giận dữ: “Tuyền tiểu tử, đem lời nói nói cho rõ ràng coi, gương mặt tuần tú này của tiểu cữu mê đảo phụ nữ trẻ em khắp thiên hạ, thời điểm nào cười rộ lên mà thấy ghê tởm hả?”

Nam Tinh Tuyền phiền chán không thôi, không tâm tình ở lại nhìn hần ta xiếc khí, không để ý sự kinh ngạc của mọi người, đứng dậy chạy lấy người.

“Không phải nói muốn đi theo hầu hạ bên người ta sao? còn đứng ngây đó làm gì?” Đi được hai bước, phát hiện Mạc Liên Nhi không đuổi kịp, lập tức quay đầu trào phúng.

“A! nha!” Lần đầu tiên hần đứng lại chờ nàng nha! trước kia hần đều xem nàng là gánh nặng, hận không thể dứt bỏ nàng, hôm nay cũng thật khác thường.

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra? Mạc Liên Nhi nghĩ mãi không thông, bị mất lạnh của hần trừng, cũng vô tâm nghĩ nữa, vội vàng đi theo hần.

Nha? nói như thế nào đã chạy lấy người rồi, hoàn toàn không đem tiểu cữu như hấn để vào mắt a? nhìn theo ác chủ cùng với nô bộc bị khi dễ hai người rời đi, Nguyệt Tinh Hồn không hiểu sao chính mình lại bị Nam Tinh Tuyền nhục nhã, oan ức nhất là còn không biết rõ ràng lắm Nam Tinh Tuyền vì sao lại muốn chống đối với hấn!

“Ta là tiểu cữu của hấn nha! vì sao phải ủy khuất như vậy chịu là người xuống nước với hấn trước!” Vô cùng hối hận thầm oán.

“Ừ...”

“Cô cũng cảm thấy đúng như vậy phải không?” Lâm vào trong ai oán vô cùng.

“Tự tư...”

Kỳ quái, nàng làm chi không nói lời nào, chỉ tùy tiện phát ra hai tiếng, thật sự không giống tác phong của nàng nha. Nguyệt Tinh Hồn sâu sắc cảm thấy không thích hợp nên quay đầu lại nhìn nàng...

“Á.. cô chưa một chút cho ta a!” Sắc mặt đại biến sợ hãi rống, muốn nàng khấu hạ lưu tình.

Híp mắt nắc một cái, chậm rãi phun ra một cái xương gà được cạo sạch sẽ, Dương Diễm Ca hớn hờ cười: “Xin cứ tự nhiên!”

Xem xét đầy bàn đồ ăn giờ chỉ còn com thừa canh cạn, Nguyệt Tinh Hồn khóc không ra nước mắt. Khó trách mới vừa rồi nàng lại vô thanh vô tức(ko tiếng động), khó trách vừa rồi hỏi nàng nàng chỉ ậm ừ trả lời, thì ra là vì cái miệng nhỏ nhắn đang bận ăn mỹ thực!

“Thình dưng a! không cần khách khí!” Đem xương cốt còn thừa ở trên bàn đẩy đến trước mặt hấn, Dương Diễm Ca cười đến rất xấu xa, thật thành khẩn mời hấn hưởng dụng.

“Coi ta là ăn mày sao?” Thờ ỳ ỳ đẩy trở về.

“No rồi, ta phải đi!” Ha ha... ăn no liền buồn ngủ a, mau chóng về nhà ngủ một giấc mới được!

“Hắc, ta còn chưa ăn a!” Chính mình ăn no liền không để ý tới người khác a! nữ nhân không đạo nghĩa!

Khoát tay, Dương Diễm Ca một mình thông thả rời đi, không để ý tới nam nhân buồn bực ở phía sau, bởi vì cái bụng đói mà tức giận đến thối rầu trừng mắt.

Haiz... Chính hấn đều đã nói là muốn ăn com hoàng đế lớn, nhưng trong thời gian dùng bữa không chịu chú tâm, tự mình lầm bầm, này nọ bị người ta ăn sạch còn trách ai được đây!

Đáng đời!

“Đáng giận, đáng giận! thôi Nguyệt Tinh Hồn, hấn dẫn Nguyệt Tinh Hồn, đi tìm chết, đi tìm chết, đi tìm chết! ta chán ghét ngươi...” Vào lúc đêm khuya, ánh trăng lung linh chiếu vào bóng cây in trên mặt nước suối trong vắt, ở một vùng ngoại ô sơn dã, có một vị cô nương yêu kiều xinh đẹp đang cắm giận giẫm chân lên cỏ, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng không ngừng phun ra lời nguyền rủa.

Cái tên Nguyệt Tinh Hồn đáng giận kia, thế nhưng sau khi bước ra khỏi ‘Thiên Hương Lâu’ liền biến mất không thấy bóng người.

Lúc nàng đang trên đường trở về, cảm thấy kỳ quái sao ở phía sau không có tiếng cười đùa âm ỹ, nhìn lại mới phát hiện thì ra là hấn theo không kịp, lập tức quay đầu trở lại men theo đường đi tìm người.

Ai ngờ lại làm cho nàng nhìn thấy tên sắc phu không biết xấu hổ kia thông đồng với cô nương làm xiếc, mang về tưới cười ôn hòa gạt người đáng ghê tởm kia cùng với người ta đàm thoại việc nhà, đã vậy còn cùng nhau đi vào ‘Thiên Hương Lâu’, kêu một bàn rượu và thức ăn nhắm nháp, tán gẫu cười đến rất là khoái trá.

Lập tức làm cho nàng tức giận đến mức nhất phát xuất khiếu, nhị phát thăng thiên (ta bó tay ta ko hình dung nổi nghĩa của câu này, nhưng đại khái là chắc là chị này nổi cơn tam bành dữ lắm!), trong khi hấn vui vẻ hưởng thụ cô nương làm xiếc chân thành nhu tình gấp thức ăn, trên gương mặt xinh đẹp của nàng như đóng băng, như là quỷ mị (xuất quỷ nhập thần) xuất hiện ở trước mặt hấn, trong lúc hấn còn chưa kịp phản ứng gì cả, nàng không nói hai lời liền hung hăng tặng cho hấn một bạt tay, không để đến tiếng kêu đau cùng lời giải thích của hấn, nàng nhanh chóng xoay người, vận hết mười phần công lực bay vút đi, đáy lòng tràn ngập lửa giận cùng ghen tuông không ngừng ứa ra, nhanh chóng bao phủ khắp người nàng.

Một đường chạy như điên ra khỏi Kinh Thành mãi cho đến khi chạy đến một cánh rừng hoang dã nàng mới dừng chân lại, sau đó liền từ ban ngày đối với rừng núi không người không ngừng hét to, nguyền rủa đến tận đêm khuya...

Wow...

Bỗng dưng một tiếng ếch trong trẻo làm cho ở nơi chỉ có tiếng mắng phẫn hận này lại vang lên thêm một thanh âm khác.

Ồ! Thiên hạ quả thật là thiên kỳ bất hữu (ko có chuyện kỳ lạ nào ko thể xảy ra), tại loại trời đông giá rét này nhưng lại có con ếch ở đây, thật sự là không thể tin được! bất quá cũng nhờ có tiếng kêu của con ếch này, mới ngừng lại được tiếng mắng vô chừng mực của cô gái.

Vừa nghe tiếng ếch kêu, trong lòng Dương Diễm Ca hơi run sợ, cổ nén lửa giận đang dâng cao, âm thầm cảnh cáo chính mình không cần vì sắc phôi Nguyệt Tinh Hồn kia mà nhiễu loạn nổi lòng, làm hỏng rồi kế hoạch bắt ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ được mệnh danh là thiên hạ chí độc để luyện thành độc ‘ Xích luyện tiên tử’.

Nghe nói ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ là chí bảo mà người luyện độc suốt đời cũng khó cầu được, độc tính của nó cực mạnh có thể làm cho người trúng độc sau khoảng chừng một phần ba khắc, liền trực tiếp đi bá kiến Diêm Vương lão gia tâm sự.

Vì sao nàng có thể tìm được ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ rất khó tìm này? này cũng bởi vì vài ngày trước chuyện đem Mạc Liên Nhi đưa cho Nam Tinh Tuyền, vì trốn tránh bị mặt lạnh ác sát chất vấn, cho nên cả ngày nàng lang thang ở bên ngoài, nhất thời nhàm chán liền đi dạo chung quanh vùng ngoại ô, mà trong lúc vô ý phát hiện nơi này, mãi đến tận bóng đêm mù mịt, ánh trăng lên cao, đang muốn đẹp đường hồi phủ, ai ngờ lại nghe ở bên đó đột nhiên truyền đến tiếng ếch trong trẻo, làm cho nàng nổi lên lòng hiếu kỳ, không hiểu vì sao đang lúc mùa đông giá lạnh như vậy lại xuất hiện loài ếch?

Người có lòng tò mò nếu mà không được thỏa mãn sẽ không được tự nhiên, đương nhiên nàng cũng không ngoại lệ, lập tức đem tò mò hóa thành hành động, lặng lẽ theo tiếng kêu mà đi, mãi cho đến khi đi đến bên suối nước âm ướt, chỉ thấy một vật thể màu đỏ như ngọc to bằng nắm tay, như thực như ảo con ếch đập vào trong mắt. Chỉ thấy nó ngồi chồm hổm bên dòng suối, ngẩng đầu kêu oa oa, bộ dáng tĩnh lặng ngấm trăng rằm kia chuyên chú như là đang hấp thu nhậ nguyệt tinh hoa.

Hồng ngọc huyết con ếch!

Dương Diễm Ca chỉ kém không hét ra tiếng dọa chạy con ếch. Nàng từng nghe sư phụ nói về con ếch này, cũng biết đặc tính của nó.

Hồng ngọc huyết con ếch không giống như loài ếch bình thường chỉ hoạt động vào mùa hè, ngược lại nó thường hay lui tới ở ven dòng nước âm ướt, cho đến khi trời bước vào xuân mới biến mất vô tung. Hơn nữa, con ếch này trời sinh tính cảnh giác rất cao, chỉ cần hơi phát giác ra dấu vết con người, sẽ lập tức chuyển hẳn chỗ ở, cho nên nếu muốn bắt giữ nó, chỉ cần một lần không thành công, thì lần tiếp theo muốn bắt lại cũng không biết đi đến chỗ nào mà tìm.

Lúc đó Dương Diễm Ca không chuẩn bị vẹn toàn, cho nên không vội đi bắt nó, chính là nhẹ nhàng xoay người rồi đi, dự định lần tới chuẩn bị triển khai đại kế bắt ếch, nào biết sau đó lại liên tục xảy ra nhiều chuyện mà đành phải đem việc này gác lại, nay vừa đúng lúc trở về chỗ cũ, ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ cũng không ngưng ngừng chút nào không ngừng kêu oa oa, dù dễ dàng đi bắt nó, như vậy thì cũng đừng trách nàng không khách khí.

Âm thầm từ trong lòng lấy ra hộp hân ngọc được lấy từ chỗ sư phụ, nó cùng với hộp ngọc chứa Ngân điệp tuyết lan đều từ một khối ngọc tạo ra, cực kì nhẹ nhàng thông thả bước gần bên dòng suối âm ướt.

Quả nhiên, ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ kia giống như lần trước vậy, đứng ở chỗ tập trung ánh sáng của mặt trăng mà không ngừng oa kêu...

Sàn sạt!

Đập gãy cành khô nhẹ vang, làm cho ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ bên bờ suối giật mình, bốn chi của con ếch lập tức ra sức nhảy xuống khe suối rách trong veo...

“Trốn chỗ nào!” Nhanh tay lẹ mắt, hộp hân ngọc chụp xuống đầu, đem nó bao vây ở bên trong không còn chỗ nào để trốn.

Thật cẩn thận đem hộp hân ngọc cất vào, chỉ thấy ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ ở trong hộp bắt đầu bị đóng băng, động cũng không động, tựa như là tượng con ếch được khắc ra từ hồng ngọc.

“Ha ha... còn muốn trốn? hộp hân ngọc này là chuyên môn dùng để đối phó ngươi”. Vui sướng mà cười, đem hộp hân ngọc cất cẩn thận, thế này mới chuẩn bị đẹp đường trở về trong thành.

Bất quá, tối nay nàng tuyệt đối không muốn gặp sắc phôi Nguyệt Tinh Hồn kia, nếu trở về ‘ Thủy Nguyệt Các’, khẳng định sẽ gặp được hắn, đến lúc đó lại một bụng tức, khẳng định sẽ ngủ không ngon...

A! đúng rồi! hay là đêm nay đừng trở về vương phủ, tùy tiện tìm khách điểm ở, đợi ngày mai tinh thần tốt hơn, lại trở về tìm người để tính toán sổ sách tốt lắm!

Chủ ý đã định, thân hình xinh đẹp lập tức nhắm về phương hướng Kinh Thành bay vút mà đi...

“Thiếu gia, thiếu gia, ngài xem...”

“Xem gì?” Chu Thiếu Lâm nhìn không được nắng già thuộc hạ đi theo ở bên người “Ngươi đừng chậm trễ ta đi ‘ Bách hoa lâu’ tìm việc vui...” Ha! Đêm nay hắn ta tính cùng hoa khôi của ‘ Bách hoa lâu’ mất hôn một đêm, nên không muốn bị những việc khác làm phiền.

“Không phải, thiếu gia!” Già thuộc hạ tươi cười lấy lòng, bàn tay to đầy lông xù chỉ về phía cửa của một khách điểm nhỏ dưới ánh đèn mờ ảo “Ngài xem, vị cô nương đang chuẩn bị đi vào khách điểm kia nhìn có chút quen mắt?”

Thuận theo phương hướng nhìn lại, khi Chu Thiếu Lâm nhìn thấy vị cô nương tuyệt mỹ, đầu tiên là thần sắc đại biến, theo phản xạ tính lui về sau tìm chỗ nấp, mãi đến khi người bước vào trong khách điểm rồi, mới bình tĩnh lại cho tên thuộc một cú vào cái ót, tức giận thấp giọng mắng.

“Người không muốn sống chẳng? Nhìn thấy nữ la sát kia sao không nói cho ta biết sớm một chút, còn to gan chi trở như thế, không sợ bị phát hiện sao?” Đáng giận! đúng là nuôi không một đám vô dụng, thế nào cũng có một ngày bị bọn chúng hại chết!

Cho dù bị đau, làm lâu la của người ta vẫn phải nén giận mà nở nụ cười “Thiếu gia, tiểu nhân muốn nói là vị cô nương kia đẹp như vậy, thiếu gia ngài không tâm ngứa hay sao?” Y theo tính nết háo sắc của thiếu gia, như thế nào lại cam tâm buông tha cho mặt hàng tốt như vậy?

“Thế cũng phải còn mạng để mà tâm ngứa a!” Phun một ngụm, tức giận nói. Nói thực ra, tiểu mỹ nhân như vậy, ngay cả hoa khôi của ‘Bách Hoa Lâu’ đều phải kém nường một bậc, hần ta như thế nào lại không muốn dính vào chứ? Chỉ tiếc nữ nhân kia hung dữ vô cùng, sau vài lần ăn mệ, hần ta cũng không dám đi trêu vào nữa!

“Thiếu gia, tiểu nhân có một cách.” Vì cho chủ tử niềm vui, mặt đáng khinh lộ ra tươi cười ô ư ể đảm đảm, ngoắc tay muốn hần ta đưa lỗ tai lại gần đây.

Không hiểu thuộc hạ muốn giờ trò gì, Chu Thiếu Lâm cũng nghiêng tai lắng nghe. Sau một trận xầm xì, chỉ thấy hai mắt hần ta tròn to, dần dần lộ ra nụ cười gian đầy hưng phấn.

“Người thật hay!” Đợi tiếng nói vừa dứt, Chu Thiếu Lâm cười vui sướng, một chưởng vỗ về phía thuộc hạ, tán thưởng không thôi. “Việc này nếu thành công, trở về nhà sẽ hảo hảo thưởng cho người!”

“Thế tiểu nhân trước hết đa tạ thiếu gia!” Cúi đầu cúi người lĩnh tạ, đương nhiên vui vô cùng.

“Thế này nọ đâu?” Ngón tay chà sát, cấp bách muốn bắt đầu thực hành.

“Ở chỗ này đây!” Vỗ vỗ túi trong bên hông của mình.

“Thế còn chờ gì nữa! đi a!” Chu Thiếu Lâm cười gian một tiếng, dẫn đầu chạy lấy người.

Chỉ thấy dưới bóng đêm, hai bóng đen lén lút đi vào cửa khách điểm, lén lút đảo mắt nhìn ngó xung quanh, xác định vị cô nương tuyệt mỹ đã đi vào đại sảnh, thế này mới nghênh ngang bước đi vào, hướng chưởng quầy muốn một cái phòng ở trong khách điểm.

Giờ Sửu, đúng là đêm khuya thanh vắng, mọi thanh âm đều tĩnh lặng, là thời khắc vạn vật ngủ say, trên ngã tư đường không một bóng người, ngay cả ăn mày, kẻ lang thang cũng tìm chỗ ẩn ẩn để say giấc.

Thông, trên ngã tư đường yên tĩnh nhanh chóng hiện lên một đạo bóng đen, băng qua ngõ ngách khắp phố, bộ dáng nhìn chung quanh kia như là đang khẩn cấp tìm cái gì?

Mẹ nó! Khắp thiên hạ không có người nào càn rỡ hơn hần! đầu tiên là mặc danh kỳ diệu bị cháu ngoại trai đối địch, sau đó lại bị nương tử tương lai hiểu lầm, còn dâng tặng một cho một cái tát thật to, sau đó liền chạy không thấy bóng người, làm cho hần muốn giải thích cũng không tìm thấy người để mà nói, mà đã trễ thế này, còn phải khắp ngõ ngách lớn nhỏ xung quanh tìm người, rất sợ nường xảy ra cái gì ngoài ý muốn. ...

Oán thán không thôi, Nguyệt Tinh Hồn âm thầm cười khổ, nào có biết đâu Dương Diễm Ca là thùng dấm chua lớn như vậy.

Haiz... Hần quả thực là có bước ra ‘Thiên Hương Lâu’, đúng lúc gặp gia đình làm xiếc kia, trùng hợp thay là gia đình người ta cũng muốn dùng cơm, mà bụng hần lại đang đói, lại thấy nường không để ý tới hần tự một mình đi rồi, nghĩ đến chính mình một người dùng bữa cũng rất không thú vị, liền không nghĩ gì nhiều mời người ta đi vào dùng cơm một chút.

Ai ngờ lại bị nường bắt ngờ quay lại tìm người bắt gặp được, nhưng lại ngay lúc cô nương làm xiếc đang ân cần thay hần gấp thức ăn, nường lập tức liền nổi trận lôi đình, tặng cho hần một cái tát thật to rồi quay đầu chạy lấy người, để lại hần xấu hổ không thôi đối với đám khách nhân bị dọa ngốc ở trong lầu lâu ngày ngó cười.

Haiz... thật sự là hắc sát vào đầu, vận rủi không ngừng a! cô nương làm xiếc người ta vì hần gấp thức ăn rót rượu, hần cũng ngại cự tuyệt mà! Đương nhiên chỉ có thể cười chấp nhận thôi! Sao nữ nhân này ngay cả loại dấm chua này mà cũng ăn thế không biết?

Lại thở dài, Nguyệt Tinh Hồn biết trong lòng nghĩ nhiều cũng vô dụng, hiện nay quan trọng nhất là phải mau chóng tìm cho ra nường, đều đã trễ thế này, một vị cô nương gia ở bên ngoài sẽ gặp nhiều nguy hiểm... ách... đương nhiên cũng có thể là người khác rất nguy hiểm... coi nường thật mạnh mẽ, tính tình lại rất dã man.

Nhưng vô luận như thế nào, hần vẫn là không yên lòng về nường, thế nào cũng phải mau chóng tìm được người mới được.

Tìm khắp các phố xá lớn nhỏ của mọi ngã tư đường trong Kinh Thành, vẫn không thấy bóng dáng của nường, Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy nóng nảy, âm thầm bội phục nường sao có khả năng đem chính mình ẩn giấu từ ban ngày cho đến buổi tối, để cho hần tìm không được người!

Chỉ là khắp Kinh Thành này không biết hần đã tìm đến mấy lần, từ trong hoàng cung uyển tới hang ổ bí mật của con chó con mèo đều bị hần lật ra tới đây, nhưng không thấy người chính là không thấy người, chẳng lẽ nường đi ra khỏi thành rồi?

Nguyệt Tinh Hồn bỗng dừng ngừng lại thân hình, tự hỏi đến khả năng này...

“Phi! Nếu không phải họ Chu đầu thai khéo, thiếu gia, đáng để ta hầu hạ như vậy sao? Khó mê là do lão tử cung cấp, chủ ý cũng là do lão tử ra, không

thể tưởng tượng được nữ nhân hung hăng kia ngay cả tướng ngũ cũng xinh đẹp, họ Chu kia ngay cả chút ngon ngọt cũng không cho ta nếm, thế nhưng đuổi lão tử trở về Tướng phủ rồi! lão tử vốn đang hy vọng xa vời chờ hần hưởng dụng xong rồi còn để lại cho ta khoái hoạt, khoái hoạt, dù sao cô nương tuyệt sắc như vậy vẫn là hiếm có...”

Trong gió lạnh, tiếng nói đậm tà thâm rửa bay theo gió, lúi vào trong mỗ đôi tai linh mẫn nào đó...

Hả? lại là kẻ hái hoa tặc nào tiến hành hoạt động tà ác? Nguyệt Tinh Hồn nheo lại mắt, thuận theo phương hướng phát ra tiếng rửa thâm kia nhìn lại, chỉ thấy một bóng đen đang rút cổ chống đỡ gió lạnh, từ phương xa nhìn lại gần, tiếng rửa thâm trong miệng cũng càng thêm rõ ràng.

“... A, cũng coi như hung bà nương kia đáng đời, đánh gãy cánh tay của họ Chu kia, còn liên tục phá hoại chuyện tốt của hần, hiện nay họ Chu kia lấy nằng gấn nợ mất hồn, vui vẻ cũng không bị thiệt...”

Hung bà nương? Họ Chu? Đánh gãy cánh tay? Như thế nào đây đó hình dung đều rất quen thuộc, hiển nhiên là nói đến mỗ ác độc nữ nhân làm cho hần tìm khắp cả đêm đây mà? Nguyệt Tinh Hồn càng nghe càng kinh hãi, thân hình chợt lóe, vô cùng quý mị trong chớp mắt đã xuất hiện trước mặt bóng đen đang than thở kia.

“Oa, quý kia...” Tiếng gầm gú kinh hãi cắt qua bóng đêm trong chớp mắt bị một bàn tay to bóp chặt cổ họng, rốt cuộc phát không ra tiếng nào.

“Nói! Người nói họ Chu, có phải là Chu Thiếu Lâm hay không?” Khuôn mặt tuần tú trước giờ luôn mang vẻ tươi cười nhưng giờ lại bao phủ lên vẻ âm trầm đáng sợ không nói nên lời.

“Ô.. ô...” Vì thiếu dưỡng khí gương mặt tái nhợt như người chết, cái đầu to không ngừng gật đầu, miệng chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

Đáng giận! điềm xấu dự cảm đã trở thành sự thật! Nguyệt Tinh Hồn cảm thấy lòng trầm xuống. “Ở nơi nào?” Mẹ nó! Tốt nhất cầu nguyện cho hần tới kịp lúc, bằng không hai người này sẽ vô cùng hối hận vì đã sinh ra trên cuộc đời này.

Cánh tay lỏng xù khó khăn ra dấu nghiêng về phía sau, chỉ thẳng vào một gian khách điểm nhỏ.

“Nằm xuống cho ta!” Được đến đáp án muốn biết, khí giận lập tức tung ra một quyền, quả nhiên có người ngoan ngoãn lâm vào hôn mê.

Bỏ người lại, trong lòng Nguyệt Tinh Hồn nổi lên một nỗi sợ hãi khôn cùng, phát ra khinh công với tốc độ nhanh nhất trong cuộc đời lao về phía khách điểm nhỏ...

“Hắc hắc... tiểu mỹ nhân, cuối cùng nàng cũng rơi vào trong tay ta a!” Khô sở chờ ở bên ngoài, cho đến khói mê ở bên trong tán đi, Chu Thiếu Lâm thể này mới mất lộ ra dâm quang lúi người đi vào trong phòng, lập tức đi đến bên giường, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ tú lệ trong mê man của Dương Diễm Ca, nhìn không được đắc ý háo sắc cười.

“Ha ha... Đừng trách thiếu gia ta không thương nàng, để đầu đêm của nàng trải qua trong lúc hôn mê. Bất quá nàng yên tâm, đợi nàng thành người của ta rồi, ngày sau thiếu gia ta sẽ cho nàng hưởng hết khoái hoạt của dục tiên dục tử, hàng đêm gọi ta là hảo ca ca, cả đời không rời đi ta.” Sắc dục huân tâm cười to, trong đầu Chu Thiếu Lâm lúc này đều là hình ảnh sống sắc sinh hương, hung ác đem vật áo trước ngực nàng xé rách, lộ ra chiếc yếm màu lam có thêu hoa văn tinh xảo ở bên trong.

Chỉ thấy màu sắc chiếc yếm kia càng làm nổi bật lên màu da tuyết trắng nõn nà, hơn nữa trước ngực rất tròn che giấu núi đồi như ẩn như hiện, mê người đến cực điểm, thật làm cho Chu Thiếu Lâm mất đầy dục hỏa, sắc tâm đột nhiên bùng cháy, gấp gáp đem nàng đặt ở dưới thân, móng vuốt sói không chút nào thương hương tiếc ngọc hưởng trên thân thể nữ tính ôn nhu mềm mại của nàng mà chạy...

Phanh!

Tiếng nổ chợt vang lên, khi Chu Thiếu Lâm còn chưa rõ ràng lắm có chuyện gì xảy ra, chỉ cảm thấy sau gáy căng thẳng, lập tức cả người bị ngã nhào xuống dưới...

“Muốn làm gì, làm cái gì?” Ăn đau rống giận, chập vật đứng dậy chửi ầm lên “Là thằng nhãi con nhà ai dám phá hỏng chuyện tốt của thiếu gia ta... Ái! Là người?” Bỗng nhiên, thần sắc hần ta xanh mét, giống như nhét mấy trăm cái trứng gà mà nghẹn một họng tức giận mắng bên miệng.

“Đương nhiên là ta!” Nguyệt Tinh Hồn thâm trầm, tiếng nói lạnh lùng âm trầm tuyệt nhiên làm cho Chu Thiếu Lâm nghe không khỏi rùng mình.

“Người... người đừng làm bậy... cha ta là Tể tướng đương triều...” Vô cùng hèn mọn nâng lão cha ra để dọa lui kẻ địch.

“Ta thật sợ đó...” Ngay hiêm gọi lên một chút tươi cười, phút chốc, trên mặt hần lãnh lẽo, giống như Tu là từ địa ngục, cả người phát ra một cỗ sát khí lạnh lùng thật dọa người, chân to đá một cước, đem hần ta bay về phía sau rồi dội lại nặng nề té trên mặt đất.

“Người... người...” Chu Thiếu Lâm chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng toàn thân của mình dường như sắp bay ra đây, cả buổi cũng đứng không dậy nổi, đối mặt với sát khí giết người càng lúc càng gần của hần, hoảng sợ tới mức hần ta liên tục lui về phía cửa, thậm chí chính mình hôm nay chắc sẽ chôn vùi ở nơi này.

“Người đi a! trốn a!” Nắm hần ta lên, mang một chút âm trầm ngoan độc tươi cười, đối với khuôn mặt hoảng sợ của hần ta ban cho một quyền thật nặng.

“Ái...” Nghe một tiếng kêu thảm thiết ngán ngùi, vô cùng không hay ho cũng lâm vào hôn mê.

“Như vậy liền hôn mê? Thật vô dụng!” Chấn ghét đem người quăng ra trước khu vườn nhỏ ngoài cửa phòng, Nguyệt Tinh Hồn thể này mới tức giận chưa tiêu ‘Phanh’ một tiếng, hung hăng đóng cửa phòng lại.

Đi vào bên giường, nhìn Dương Diễm Ca quần áo hỗn độn lại vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, tâm thần buộc chặt (căng thẳng) mới được buông lỏng, làm cho hắn không khỏi nhũn ra ngồi phịch xuống.

May mắn, may mắn hắn đến kịp, bằng không... Nghĩ đến đây, cả người Nguyệt Tinh Hồn phát run, không dám nghĩ tiếp nữa.

Mới vừa rồi hắn chạy vội vào trong khách điểm, nhờ vào khứu giác linh nẫn men theo mùi vị mê hương còn lưu lại trong không khí mà một đường tìm được nơi này, một cước đá văng ra cửa phòng, thấy tiện phôi kia đặt ở trên người nàng, làm cho cả người hắn thoáng rét run, chỉ sợ chính mình đã tới chậm, lập tức lửa giận điên cuồng đem tiện phôi kia hung hăng kéo ngã xuống đất, còn sót lại một chút lý trí nhìn xem thiên hạ trên giường trừ bỏ vạt áo trước ngực bị xé rách ra, tất cả quần áo khác đều yên ổn mặc ở trên người, thể này mới tỉnh táo lại một chút, cũng làm cho tiện phôi Chu Thiếu Lâm kia thoát khỏi cái chết.

Cười khổ vỗ trán, ngẩng đầu nhìn thấy nàng vẫn ngủ an ổn như cũ, hai má ửng hồng khỏe mạnh, Nguyệt Tinh Hồn chậm rãi ngồi vào bên mép giường, ngón trỏ xẹt qua môi anh đào hồng nhuận, trong đôi mắt đen láy không tự giác lộ ra vài phần nhu tình, thì thào thầm nói.

“Làm thế nào mới tốt đây? Cho đến lúc vừa rồi, thiếu gia ta mới phát hiện ta giống như thật sự vô cùng yêu cô, thế cô cũng yêu ta sao? cô hẳn là cũng thích ta đi? Bằng không như thế nào lại ghen lung tung đâu...”

Thần nhiên nỉ non sau một lúc, cả đêm bồn ba tìm người, hơn nửa vừa rồi tâm thần buộc chặt, giờ đây sau khi hoàn toàn thả lỏng, một cơn mồi mết như sóng ập đến, làm cho hắn uể oải dị thường.

Nhìn thấy bên người giường nàng còn chỗ trống to như vậy, Nguyệt Tinh Hồn không nói hai lời liền yên ổn nằm xuống, cánh tay trắng kiện quàng qua, đem thân thể xinh đẹp mềm mại đặt trong vòm ngực rộng lớn của mình, tìm cái tư thế thoải mái liền ngủ thật say...

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

A... thật ấm áp nha! cực kỳ giống như lúc còn bé sơ phụ ngủ bên người nàng, tùy thời ủ ấm cho tay chân lạnh như băng cho nàng đúng là thoải mái như thế đó, đến ngay cả quy luật tiếng tim đập ‘Thình thịch’ cũng đều tương tự như thế...

Đội đã! Tim đập? chính nàng ngủ một mình, không thể nghe tiếng tim đập của người khác mới đúng? Buồn ngủ mông lung mơ mơ màng màng thoáng chốc ý thức liền thanh tỉnh lại, mắt hạnh mở to, liền thấy rõ ràng khuôn mặt tuần tú quen thuộc đập vào trong mắt.

“Oa...” Tiếng kêu kinh hoàng thảm thiết bén nhọn phá tan sự yên tĩnh lúc sáng sớm.

Phanh!

Nguyệt Tinh Hồn bị dọa đến té xuống dưới đất, vội vàng bối rối không ngừng hỏi: “Làm sao vậy? phát sinh hung án gì?”

“Ngươi, ngươi...” Kinh hách quá lớn, nhất thời nói không ra lời.

Miền cưỡng mở con mắt còn buồn ngủ ra nhìn thấy trên giường không ngừng lui về một góc, mặt Dương Diễm Ca đầy vẻ kinh hoàng, hắn đánh một cái ngáp chào hỏi.

“A... cô tỉnh?” Tiếng nói vừa dứt, thân mình mạnh mẽ trở mình một cái, lại nằm trên giường chuẩn bị đi mộng Chu công.

Phanh!

“Oa ái... ngươi, ngươi này ác độc nữ nhân, làm gì đá ta xuống giường?” Một lần nữa rớt xuống đất, Nguyệt Tinh Hồn thể này thì toàn bộ sáu ngũ đều chạy đi hết, xoa xoa mông bị đau oán giận không thôi.

Haiz.. nữ nhân này rốt cuộc có biết hay không đem qua hắn có bao nhiêu mệt a? Thế nhưng sáng sớm tỉnh mơ đã vô cớ phát cáu, làm cho hắn không thể yên ổn mà!

“Ngươi, ngươi như thế nào ở trên giường ta?” Giận chỉ hắn, Dương Diễm Ca quả thực không thể thừa nhận cảm giác vừa tỉnh lại, tất cả mọi chuyện đều rối loạn làm cho nàng quá mức chấn ngạc. (chấn động+ngạc nhiên)

Ở trên giường nằng? Nguyệt Tinh Hồn đưa mắt thoáng nhìn, tầm mắt đột nhiên dừng ở trước ngực nằng liền di không ra, khoe môi nở nụ cười ái muội.

“Liên quan đến chuyện này, Dương đại cô nương, cô muốn thảo luận như thế nào đây?”

“Vì sao muốn như thế này, hiện tại ngươi liền nói rõ cho ta...” Nhìn thấy hắc cười càng thêm quỷ dị, hơn nữa cặp mắt gian tà kia làm chi nhìn chăm chăm vào... Dương Diễm Ca cảnh giác, thuận theo tầm mắt cúi đầu thì thấy...

“Ái... sắc phôi, ngươi hồn trưởng!” Hoa dung thất sắc, lấy tốc độ sét đánh nhanh chóng đoạt lấy chăn bông, đem cánh xuân của chính mình bao lại kỹ càng, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp như hoa của Dương Diễm Ca muốn điều khóc đi ra. “Ngươi... ngươi đối với ta làm cái gì?”

A! thật đáng tiếc! cánh xuân đẹp mắt đã không còn. Nhịn xuống thở dài bên miệng, Nguyệt Tinh Hồn ngồi trở lại bên mép giường, bàn tay to hất tóc đen tán loạn qua một bên, tay kia thì đem lỗ tai nhỏ non mềm của nằng kéo lại đây, nôi sùng lên dùng sức rống to.

“Làm cái gì? cứu trong sạch của cô, còn không mau quỳ xuống tạ ơn!” Vừa nghĩ thế, hắc liền nổi sùng lên. Nếu không phải nằng ghen bậy ghen bạ rồi hiểu lầm, một mình trốn đến chỗ này, lại thiếu chút nữa làm cho tiện phôi họ Chu kia chiếm tiện nghi! Hừ! trong sạch nương tử tương lai của hắc, nằng làm sao có thể không bảo vệ cho thật tốt chứ? Thật sự là quá mất chức!

Lỗ tai ần đau, lại bị tiếng hô kinh người của hắc làm sợ tới mức sùng sốt, liếc thấy mình phía dưới có mặc quần áo, tất cả kinh hoàng xấu hổ thoáng chốc quên sạch sành sanh, cái miệng nhỏ nhắn chỉ có thể phun ra ngôn từ lắp bắp không người nghe hiểu.

“Ngươi... ngươi... ta... kia...”

Thấy nằng ngẩn người khờ ngốc, Nguyệt Tinh Hồn không khỏi bật cười.

“Muốn hỏi ta đang nói cái gì, sao cô nghe không hiểu? còn có kia rốt cuộc là chuyện ra làm sao?” Ha ha... không thể không tán thưởng chính mình thế nhưng có thể đoán ra được nằng nói cái gì.

Dương Diễm Ca hoàn toàn mất đi năng lực ngôn ngữ, chỉ có thể gật đầu tỏ vẻ.

“Haiz! Tối hôm qua thế nào...” Xoa xoa cằm, Nguyệt Tinh Hồn chậm rãi đem chuyện đêm qua một năm một mười toàn bộ nói ra, thấy gương mặt xinh đẹp của Dương Diễm Ca chột trắng chột xanh, thân mình không khỏi run rẩy phát run, môi son trước giờ luôn hồng nhuận nay cũng tái nhợt không còn chút máu.

Nàng quả thực không dám tưởng tượng, nếu hắc đến chậm một bước, chính mình sẽ bị chà đạp như thế nào?

Sâu sắc phát hiện nằng đang toát ra sợ hãi từ tận đáy lòng, Nguyệt Tinh Hồn cũng cảm thấy đau lòng, hai tay dang ra đem thân thể mềm mại phát run của nằng ôm chặt vào lòng, ôn nhu vỗ về an ủi.

“Không có việc gì, đã muốn không có việc gì...”

Từng lời an ủi cùng với tiếng tim đập trầm ổn theo quy luật thấm nhập vào trong đáy lòng nằng, làm cho cảm xúc căng thẳng của nằng dần dần thả lỏng, khuôn mặt trắng bệch cũng nổi lên huyết sắc, thần chí chậm rãi hồi phục lại bình tĩnh...

Tốt! họ Nguyệt này nghĩ đến sự tình này cứ như vậy liền chấm dứt sao? mới không có đâu!

Phanh!(tội Hồn ca!)(vì những lúc a bị chị đá bức xúc quá nên thường xuyên sẽ thay đổi xưng hô nha bà con)

“Ngươi, ngươi, ngươi, lại đá ta xuống giường!” Còn đang đắm chìm trong giai nhân trong lòng nhu tình mật ý, không dự đoán được nằng lại trở mặt, Nguyệt Tinh Hồn bị té cho đầu choáng mắt hoa, không ngừng quý kêu kháng nghị.

“Ngươi đáng chết!” Phù lấy chăn bông, nằng nổi giận dùng dùng nhảy xuống giường đuổi theo đánh hắc “Ngươi đã chậm cứu người, hại ta bị chiếm tiện nghi cũng coi như xong, vì sao sau khi cứu người toàn vẹn xong, ngươi lại cùng ta ngủ chung một cái giường, ngươi nói cho ta biết a?”

Đáng giận! đáng giận! hoàng hoa khuê nữ cùng nam nhân đồng giường cộng chăn cả một đêm, truyền đi ra còn có thể nghe được sao? Danh tiết trong sạch này của nằng còn không phải bị hắc làm hỏng rồi sao?

“Ta, ta mệt mỏi thôi!” Ôm đầu bỏ chạy, vô cùng vô tội giải thích “Giường ngủ của cô còn trống một chỗ to, mượn ngủ một chút có sao đâu? Làm người đừng keo kiệt như vậy a!”

“Ngủ cái đầu ngươi!” Càng nghe càng tức giận, Dương Diễm Ca dậm chân giận dữ chỉ trích “Ngươi ta... Người ta nhưng là cô nương gia, ngươi, sao giống ngươi nói như vậy được!”

“Cùng lắm thì ta thú cô thôi!” Thốt lời này ra, Nguyệt Tinh Hồn thế này mới phát hiện cảm giác khá tốt khi nói ra những lời này.

“Ngươi, ngươi...” Dương Diễm Ca vừa then lại vừa quẫn, cũng có một cỗ mừng như điên nổi lên ở trong lòng, làm cho nằng nói không ra lời, cuối cùng mới xấu hổ, xấu hổ, mặt nổi lên hai rặng mây đỏ hỏi: “Thế... Vậy ngươi có phải hay không nên nói chút gì?” Sau đó không phải nên nói chút lời nói ngọt ngào mật mật, khiến người mặt đỏ tim đập sao?

Nguyệt Tinh Hồn nhất thời há hốc mồm, rất là không ngại học hỏi kẻ dưới hỏi “Nên gì?”

Oanh!

Lửa cháy rừng rực, đầy ngập ngượng ngừng hóa thành hồn dỗi.

“Cái gì đều không cần nói, người trở về tìm cô nương làm xiếc của người đi!” Ô!, chỉ biết hẳn không có cảm tình với nàng mà! Đối với cô nương khác còn ôn nhu hơn đối với nàng, nói không nên lời một câu yêu nàng, thế nàng còn gả cho hẳn làm gì?

Nếu chỉ vì đạo đức lễ giáo mà bắt buộc phải kết hôn với nàng, gả cho hẳn còn có thể hạnh phúc gì đáng nói?

Càng nghĩ càng thương tâm, trong mắt tràn ngập nước mắt, Dương Diễm Ca cố nén nước mắt, quật cường buộc hẳn cởi áo khoác cho nàng mặc vào xong, liền không để ý đến hẳn kêu gọi, chính mình mở cửa chạy đi rồi!

Ái! Bây giờ là tính huống gì đây? Không phải còn xấu hổ sao? như thế nào thoảng cái liền trời đất thay đổi, vô duyên vô cớ lại nhắc đến cô nương làm xiếc, sau đó mang đầy nước mắt, bỏ lại hẳn một mình?

Nữ nhân này thật đúng là nói mưa là mưa nói gió là gió, khiến người ta hiểu không nổi a!

Trong phòng, Nguyệt Tinh Hồn trong đầu chứa đầy nghi ngờ, vẫn đau khổ trầm tư suy nghĩ xem rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào?

“Ô... hôn dân Nguyệt Tinh Hồn, ta muốn độc chết người, cho người vĩnh viễn không có cách tâm tình với cô nương khác, ô...” Nếu nàng không có cách nào nghe lời tâm tình của hẳn, vậy thì cũng làm cho cô nương khác nghe không được.

“Haiz...” Nha đầu kia rốt cuộc muốn khóc đến bao giờ a? Dương Tuyết Thiên vô cùng bất đắc dĩ nhìn Dương Diễm Ca đem bình bình bột phấn, đồng chọn một chút, tây lấy một ít, thậm chí còn không biết từ chỗ nào chộp tới được ‘Hồng ngọc huyết con éch’ để bào chế độc được.

“Ô... đáng giận! độc chết người, độc chết người...”

“Haiz...” Thật sự là lời nói dối hết bài này đến bài khác. Nếu muốn độc chết hẳn, cần gì phải làm thêm việc chế tác giải độc? Đôi mắt đẹp của Dương Tuyết Thiên nhìn về phía độc được đã chế xong, lúc này lại đưa mắt nhìn về phía cô nương vừa khóc vừa điều phối giải độc, nhìn không được mà lắc đầu thờ dài.

“Sur phụ!” Mặt đầy nước mắt, quay đầu kháng nghị. “Người ta đã muốn đủ buồn rồi, ngài không cần ở chỗ này thờ dài mãi, tăng thêm phiền chán cho người ta!”

Một tiếng thờ dài định thốt ra, thu được nàng buồn bực phiền cái xem thường, Dương Tuyết Thiên vô cùng không có uy nghiêm của sur phụ, đem tiếng thờ dài nuốt trở về, khuôn mặt đầy vẻ u sầu.

“Diễm nhi, sur phụ muốn đi ngủ” Thức khuya sẽ ảnh hưởng đến sắc đẹp, ông trước giờ luôn tránh được thì sẽ tránh.

“Ngủ a!” Quái lạ! lại không có cần ông, sur phụ làm chi mang bộ dáng khóc không ra nước mắt thế kia?

“Con ở chỗ này khóc suốt suốt, sur phụ ngủ thế nào được?” Haiz! Từ sáng sớm tới giờ liền trốn ở trong phòng ông điều phối độc được, đuổi cũng đuổi không đi. “Trở về phòng con đi!”

“Mới không cần!” Dương Diễm Ca quả quyết cự tuyệt, một khi trở về ‘Thủy Nguyệt Các’ sẽ bị Nguyệt Tinh Hồn chặn lại, nàng tạm thời còn không muốn gặp hẳn.

Dương Tuyết Thiên không có cách nào khác với nàng, rõ ràng xuống giường xem nàng làm tới trình độ nào rồi!

“Đây là giải độc sao?” Cầm lấy một bình sứ nhỏ trên bàn đưa lên mũi ngửi, quả nhiên có một mùi hương mát lạnh.

“Ai nha! sur phụ, ngài đừng loạn chạm vào! Người ta còn có một vị được còn không có thêm vào!” Vội vàng đoạt lại bình sứ nhỏ trở về, còn không quên trừng ông liếc mắt một cái.

“Thật muốn độc chết Nguyệt Tinh Hồn sao?” Dương Tuyết Thiên cười hỏi.

Nói đến hẳn, con tức của Dương Diễm Ca lại nổi lên “Đúng vậy! sẽ độc chết hẳn!” Miệng nói như vậy, tay nhỏ bé lại không nhân rồi, còn đang bận làm giải độc.

Nặng nề nhìn bình được mới được chế xong một nửa, Dương Tuyết Thiên bỗng nhiên nở nụ cười... có lẽ, có lẽ thông qua sự trợ giúp của Nguyệt tiểu tử, có thể hoàn thành giấc mộng chôn sâu trong lòng ông suốt mười năm qua...

Thừa dịp nàng không chú ý, Dương Tuyết Thiên lại đưa tay vuốt ve miệng bình sứ hai cái, đầu ngón tay trắng nõn sau khi vuốt ve qua lại vài lần, ông chậm rãi rút tay về, mang nhu cười nhìn về phía ái đồ đang vui đầu điều chế được vật.

Không lâu sau, Dương Diễm Ca ôm chén ngọc đi vào bên cạnh bàn, thật cẩn thận đem chất lỏng màu hồng xanh đỏ vào trong bình sứ, cùng chất lỏng

bên trong hộp thành một thể.

“Giải được hoàn thành!” Dương Diễm Ca trên mặt còn hoen ố nước mắt, miệng lại nở nụ cười tươi như hoa.

“Diễm nhi, chúc mừng con!” Trong đôi mắt âm thầm lấp lánh, Dương Tuyết Thiên mỉm cười hỏi thăm “Vậy con có thể về phòng ngủ rồi sao?”

“Sur phụ, ngài lúc nào cũng như vậy, hề có thời gian là bận ngủ bù”. Làm sao mà không biết sur phụ cô quái, Dương Diễm Ca mặc dù cần nhàn một chút, nhưng cũng không làm khó ông nữa, dứt khoát đi ra ngoài.

Nhìn theo thân ảnh nàng biến mất, trên khuôn mặt tươi cười của Dương Tuyết Thiên lại thờ dài. ... Diễm nhi, đừng trách sur phụ, sur phụ cũng vì bất đắc dĩ thôi. ...

Cô quái! Cô quái! Chuyện này cho thấy rất là cô quái!

Xem xét Dương Diễm Ca chính là ngồi trong phòng khách vui đầu hưởng dụng điểm tâm, Nguyệt Tinh Hồn cảnh giác sợ hãi ngồi xuống bên cạnh nàng, vẻ mặt tươi cười.

“Dương đại cô nương!” Điểm tâm này không có thù với nàng đi? Đáng giá để nàng xuống tay độc như vậy sao, dùng sức nhét vào trong miệng?

Dương Diễm Ca đưa người sang một bên, không thèm liếc mắt nhìn hấn lấy một cái, liền trực tiếp đưa lưng về phía hấn.

Ặc! con tức lớn như vậy sao, từ sáng giận tới tối à? Nguyệt Tinh Hồn chưa từ bỏ ý định, vòng đến trước mặt nàng ngồi xuống.

“Dương...”

Ngay cả cơ hội để cho hấn nói xong cũng không cho, trực tiếp xoay người, lại đưa lưng về phía hấn,

Ngay cả dập dình những hai lần, Nguyệt Tinh Hồn xấu hổ sờ sờ cái mũi, lúc này dứt khoát từ phía sau lưng ra tay thọt lét nàng, không tin nàng có thể giả bộ câm điếc tiếp.

“Oa!” Dương Diễm Ca nhảy dựng lên, lập tức hằm hằm xoay người. “Ngươi...”

“Cuối cùng cũng chịu để ý ta!” Ha ha... một chiêu nhất dương chỉ này thật là thần kỳ...

Giận dữ liếc nhìn hấn một cái, nàng không nói một câu, trực tiếp cầm ấm trà lên, rót một ly trà thiết quan âm nồng nặc, nặng nề đặt xuống bàn trước mặt hấn.

“Ách... đây là làm gì?” Không phải còn tức sao, làm gì tốt như vậy rót trà cho hấn uống? trong đó nhất định có âm mưu!

“Không phải thấy ta uống trà ăn điểm tâm, ngươi cũng muốn uống, bằng không kêu ta làm cái gì?”

“Àn... có thể không uống hay không à?” Hừ chết ngươi! chỉ thấy nàng ăn mỗi điểm tâm, cũng không thấy nàng uống một giọt nước trà nào, dù người có ngốc thế nào đi chăng nữa cũng có thể đoán ra, trà kia khẳng định là có bỏ thêm ‘gia vị’, ai ngốc mới lấy uống à!

“Không uống thì thôi đi!” Giọng nói bốc hỏa, còn mang theo chút chua “Dù sao ta cũng không phải là cô nương làm xiếc, không tư cách thay Nguyệt thiếu gia ngài châm trà gấp thức ăn!” Vừa nói, tay nhỏ bé cũng không quên bóp nát điểm tâm trong tay.

Haiz... sao lại nhắc tới cô nương làm xiếc nữa? Nguyệt Tinh Hồn nghe vậy kinh hồn táng đảm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nhìn tươi cười trên mặt nàng chứa đầy sát khí, cái này cho dù trong trà có cho thêm kịch độc gây mất mạng, nói gì cũng phải banh da đầu uống cho xong, nếu không sau này cái gì cũng không có, cả đời đều phải bao phủ trong bình dấm chua kêu cứu mạng.

“Nói gì thế kia! cô nương làm xiếc sao có thể so với cô? Trà này qua tay của cô rót ra, đều thành quỷ nhơ tương ngọc lộ (ý nói giống như nước thánh), tiểu nhân ta nào có đạo lý không uống!” Nguyệt Tinh Hồn gió chiều nào nghiêng theo chiều ấy, khuôn mặt tươi cười lấy lòng không ngừng thổi phồng.

Dương Diễm Ca không lên tiếng, tùy ý hấn giờ trò, một đôi mắt hạnh trong lúc đó không ngừng ngắm hấn rồi ngắm chén trà liếc tới liếc lui, tâm tư này không cần nói cũng biết.

Thật muốn mệnh! Nếu cả đời này mỗi lần nàng giận hấn thì độc hấn một lần, thế thì ngày sau lắm gian nan à! Nguyệt Tinh Hồn nhìn không được thờ dài, lấy tâm tình trắng sứ đoạn cô tay bị trắng nâng chén trà lên.

“Ta uống lên nha!” Mau a, mau ngăn cản hấn a!

“Thỉnh!” Uống thì uống đi, nhiều lời như vậy làm gì!

Haiz, xem ra là nàng quyết tâm. Buồn rầu liếc mắt nhìn nàng một cái, hấn ngẩng đầu một ngụm uống hết vào trong bụng.

Vốn dĩ hai mắt khóc sưng đỏ nay lại cười híp thành một đường cong, Dương Diễm Ca nghiêng đầu cười hỏi “Có cảm giác hay không?”

“Cố!” Nữ nhân này ra tay thật là độc ác, thế nhưng hạ độc ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’. Mặt Nguyệt Tinh Hồn nháy mắt chuyển sang xanh mét, chỉ cảm thấy trong bụng như có hàng vạn kim châm chui vào, trên trán không ngừng toát ra mồ hôi lạnh, thở gấp cười khổ “Này... như vậy cô giận... hết giận sao? nếu... nếu hết... ta nghĩ... Ta muốn té xỉu...” Không biết nàng có giải được hay không? Bằng không lần này hân hôn mê cũng không biết bao giờ mới tỉnh lại.

“Đợi, đợi đã!” Dương Diễm Ca vội vàng đỡ lấy hắn, bị bộ dáng thống khổ của hắn làm cho sợ hãi. Dù sao trước đây hạ độc gì ở trên người hắn, hắn vẫn cười hi hi, êm đẹp, không nghĩ tới lần này lại nghiêm trọng như vậy, quả thực không hổ danh là ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’! bất quá may mắn, may mắn nàng đã sớm chuẩn bị giải được.

“Ta, ta không giận ngươi, mau đem giải được ăn vào”. Không thể nhìn bộ dáng thống khổ chật vật của hắn, vội vàng lấy bình sứ nhỏ ra, nàng nhanh chóng dứt giải được cho hắn ăn vào, gấp đến độ nói năng lắp bắp.

A ... nàng là thích hắn đi? Bằng không như thế nào chuẩn bị tốt giải được, thấy hắn thống khổ liền hoảng hốt mau chóng giải độc cho hắn.

Khuôn mặt tuấn tú hiện lên ý cười, thuận theo nuốt chất lỏng trong bình xuống...

“Ái...” Chỉ thấy chất lỏng vừa vào cổ họng, hắn lại kịch liệt kêu thảm thiết đẩy nàng ra, cả người giống như càn thống khổ hơn trước đó gấp trăm ngàn lần ngã lăn quay xuống đất, sắc mặt từ xanh mét chuyển thành màu đen. Vốn dĩ chỉ cảm thấy hàng vạn kim châm chui vào trong bụng nhưng nay lại châm kia lại chuyển hướng tràn sang tứ chi, làm cho hắn không kiềm chế được quay cuồng trên mặt đất, mất hết sức lực...

“Sao, như thế nào như vậy?” Bị đẩy ngã ngồi dưới đất, Dương Diễm Ca mắt thấy bộ dáng kinh khủng này của hắn, sợ tới mức xông đến, ôm chặt lấy hắn hoảng hốt kêu khóc “Ngươi làm sao vậy? làm sao vậy? không nên là như vậy? giải được kia không nên là như vậy...”

Nhìn ánh mắt kinh hách, bối rối của nàng, Nguyệt Tinh Hồn ngay cả khi cơ thể cứng ngắc, cũng miễn cưỡng cố cười một chút, đưa tay lên trán an nàng. “Không... Không có việc gì...” Nói còn chưa dứt, bàn tay to đã vô lực hạ xuống, dĩ nhiên là đã lâm vào hôn mê.

“Oa,... thật xin lỗi... ngươi không cần làm ta sợ...” Ôm hắn, thấy khuôn mặt tuấn tú hiện ra từ khí (giống như sắp chết), Dương Diễm Ca lớn tiếng khóc kêu “ Sư phụ... Nha Nhi sư tỷ... mau tới đây đi... Van cầu các người...”

Thầy Nguyệt Các, trong phòng Nguyệt Tinh Hồn chật ních người, không khí trầm trọng ngưng trệ ép tới mọi người không thở nổi, trong một mảnh yên lặng nặng nề, thỉnh thoảng truyền ra tiếng khóc thút thít đứt quãng.

“Haiz...” Một tiếng thở dài vang lên dưới sự chú ý của mọi người.

“Nha Nhi sư tỷ... tỷ, tỷ thở dài là có ý gì?” Dương Diễm Ca nghẹn ngào không thôi, chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu, sợ hãi nghe được tin tức xấu gì.

Chấn mạch xong, Nguyệt Nha Nhi đem bàn tay to của bệnh nhân thả lại trong chăn gấm, sau khi đứng dậy, đối diện với ánh mắt thân thiết của mọi người, mặt không khỏi rầu rĩ.

“Độc trên người của Tinh Hồn, ngay cả ta cũng chẩn không được, Diễm Ca sư muội, muội xác định muội hạ là độc ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’ sao?”

Sắc mặt thoáng chốc trắng bệch, Dương Diễm Ca nhìn không được nước mắt rơi như mưa “Muội... muội quả thực là hạ... độc ‘ Hồng ngọc huyết con ếch’... hơn nữa còn cho hắn ăn vào giải được... Nha Nhi sư tỷ... tỷ thật sự là chẩn không ra sao...”

Nguyệt Nha Nhi thấy bộ dáng nàng thương tâm như vậy, cũng không nỡ nói lời trách cứ, hét thây chỉ có thể nói là do số mệnh... chẳng lẽ phụ thân bóc lột quả thực là đúng theo hướng tệ nhất sao?

“Muội nghĩ đến... nghĩ đến cho hắn ăn vào giải được sẽ tốt, ai biết... ai biết...” Nàng lên tiếng khóc lớn, như thế nào cũng nghĩ không thông sao sự việc lại thành như thế này?

Ngay cả phụ tử Nam Thần Hạo và Nam Tinh Tuyền cũng cảm thấy kinh ngạc, như thế nào cũng không cách nào tưởng tượng ra người luôn luôn vui vẻ, thế nhưng giờ lại giống như chết rồi nằm ở trên giường bệnh, Nam Tinh Tuyền càng không thể chấp nhận được.

“Mẹ, ngài thật sự không có cách sao...?”

Lắc đầu, Nguyệt Nha Nhi trầm ngâm một lát, tầm mắt chuyển dời tới trên người Dương Tuyết Thiên này giờ vẫn chưa nói lời nào.

“Dương sư thúc, ngài chuyên nghiên cứu các độc vật, có thể mời ngài xem đùm Tinh Hồn một chút được không?”

“Sư phụ đã xem qua” Sư phụ là người thứ nhất tới đây, khi đó có nhờ ông xem qua. Dương Diễm Ca không ngừng rơi lệ, lặng lẽ cầm lấy bàn tay to trên giường bệnh, hy vọng hắn có thể cảm nhận được ấm áp từ nàng.

“Dương sư thúc có gì giải thích?”

Bàn tay to vỗ về ái đồ đang thương tâm muốn chết, Dương Tuyết Thiên rũ xuống mắt đẹp nhanh chóng lóe lên một chút ánh sáng kỳ dị mà người bên ngoài không biết, chậm rãi nói: “Ta tin tưởng Nguyệt sư huynh khẳng định có cách cứu hắn”.

Không chú ý tới ông tránh nặng tìm nhẹ trả lời, Nguyệt Nha Nhi bất an nói: “Có lẽ cha làm được, thế nhưng từ Huyền Yên Cốc tới Kinh Thành cũng

phải mười ngày sau mới tới...” Nhìn về khuôn mặt trên giường bệnh biến thành màu đen cùng với hơi thở dần dần mỏng manh, nàng không yên lòng nói: “Ta sợ Tinh Hồn không chống đỡ được đến lúc đó”.

Nghe vậy, Dương Diễm Ca lòng đau như cắt, nước mắt rơi thẳng xuống, khổ sở nói không ra lời.

Haiz! Như thế nào nha đầu kia trừ bỏ đã man ra lại còn thêm này hạng nhất khuyết điểm là thích khóc nữa? Dương Tuyết Thiên không đành lòng nhìn nàng khó chịu, đành phải nói với Nguyệt Nha Nhi: “Tin rằng với năng lực của hai người chúng ta muốn duy trì mạng nhỏ của hân cho đến khi Nguyệt sư huynh đến chắc hẳn là không thành vấn đề”

“Sư phụ, ngài nói thật vậy chăng?” Dương Diễm Ca chợt vui vẻ, trong lòng dấy lên hy vọng.

“Sư phụ có khi nào lừa con?” Khẽ cười nhạt.

“Có những lời này của Dương sư thúc, Nha Nhi yên tâm” Nguyệt Nha Nhi vốn sợ năng lực của chính mình không đủ, nay có những lời này của ông, cuối cùng cũng cảm thấy an tâm.

Việc cần làm tiếp theo là dùng bỏ câu truyền tin cho phụ thân, muốn ông mau chóng tới đây, nếu không... Trong lòng nghĩ đến, nàng cười khổ lắc đầu, không dám nghĩ tiếp nữa...

Nói lo âu, lo lắng nổi giận cũng không bằng khổ sở chờ đợi khoảng thời gian mười ngày dài đằng đẳng này, ngoài dự đoán của mọi người, ở Nguyệt Tinh Hồn trúng độc vào ngày thứ ba, Nguyệt Ngân Lam đã xuất hiện đi vào Định Viễn vương phủ. Đương nhiên lần này cũng là do thần cơ diệu toán kinh người đoán ra.

Từ lúc mấy ngày trước, ông tâm thần không yên nên bốc một quẻ, theo quẻ tượng đoán ra được con những ngày gần đây ở Kinh Thành phương vị có tai ách, lập tức liền cỡi khoái mã không ngừng nghỉ chạy tới Kinh Thành.

Quả nhiên vừa đến Định Viễn vương phủ, nữ nhìn thấy ông như là nhìn thấy Bồ Tát cứu mạng, lập tức kéo ông nhắm ngay về hướng ‘Thủy Nguyệt Các’ chạy, dọc đường đi còn đem tất cả sự tình nói rõ ngọn nguồn cho ông biết.

Một bước bước vào trong phòng, chỉ thấy trừ bỏ cha con Nam Thần Hạo ra, còn có một vị cô nương lạ mặt hai mắt sưng đỏ, nghĩ đến đây hẳn là oan gia trong định mệnh của xú tiểu tử mà Nha Nhi vừa nói đến.

Ha ha... xem bộ dáng nàng gầy yếu, lo âu, khẳng định là xú tiểu tử đã quải được trái tim người ta rồi!

Nguyệt Ngân Lam không tức giận nàng đầu độc con mình, ngược lại đầu tiên còn cười với nàng, cười đến Dương Diễm Ca cảm thấy mặt mày kỳ diệu. Vẫn là Nguyệt Nha Nhi cười khổ giải thích cho nàng biết, nàng mới biết được thì ra nam tử thoát nhìn tuấn tú tiêu sái, bảo dưỡng rất tốt này là Nguyệt Ngân Lam. Nàng lập tức lại áy náy và khổ sở, vội vã thối lui từ bên giường lùi lại, để ông chặn trụ cho Nguyệt Tinh Hồn.

Đi vào bên giường ngồi xuống, Nguyệt Ngân Lam nhìn sắc mặt đen sì đáng sợ của con, không khỏi lắc đầu thở dài. “Đã cảnh cáo hẳn là lão tử không hứng thú thay người nhặt xác, sao tiểu tử này lại không nghe lời như vậy.”

“Đúng, thật xin lỗi ạ...” Nghe vậy, Dương Diễm Ca nước mắt giống như hạt châu rơi xuống, thì thào nói lời xin lỗi.

“Khóc cái gì?” Nguyệt Ngân Lam quay đầu cười mắng “Còn chưa chết hẳn mà, người khóc cái gì? chờ chết thật rồi khóc cũng không muộn!”

“A!” Dương Diễm Ca nhất thời ngừng khóc há hốc mồm, không hiểu Nguyệt sư bá này sao lại hoàn toàn không lo lắng, khẩn trương? Cách nói chuyện này thật là cùng một cái dạng với Nguyệt Tinh Hồn, khó trách hai người lại là cha con!

Vừa quay người cười mắng xong, lại quay lại nhìn xem Nguyệt Tinh Hồn, bắt đầu tinh tế chẩn đoán. Ai ngờ không được bao lâu, chỉ thấy khuôn mặt vốn dĩ tuấn lãng tiêu sái không cấu nệ của ông nay hoàn toàn vận vẹo biến hình, đằng đằng sát khí đứng dậy rống giận “Dương Tuyết Thiên, người lần ra đây cho ta!”

Mọi người đều bị một tiếng rống to này của ông dọa cho, chỉ có một người không bị dọa, hơn nữa còn vỗ tay bội phục.

“Ai nha, cha! Ngài thật lợi hại, con còn chưa đề cập với cha là con gặp Dương sư thúc đang ở đây, ngài như thế nào lại biết?” Nguyệt Nha Nhi càng ngày càng sùng bái sự thần thông quảng đại của phụ thân nhà mình.

“Không cần người nói cho ta biết!” Nguyệt Ngân Lam chửi ầm lên “Độc trên người của xú tiểu tử, chỉ có hồn trưởng kia biết hạ, hẳn không ở đây thì còn ở đâu được?”

“Ha ha...” Một trận cười âm nhu truyền tới, Dương Tuyết Thiên khoan khoái từ ngoài cửa bước vào “Nguyệt sư huynh, huynh quả nhiên là liệu sự như thần, chúng ta đã lâu không thấy!”

“Sư phụ...” Dương Diễm Ca kinh ngạc nhìn sư phụ, trong mắt dấy vẻ khó hiểu. Nếu chiếu theo lời của Nguyệt sư bá mà nói, vậy là sư phụ thừa dịp khi nàng không chú ý, đã hạ độc trong giải dược. Nhưng sư phụ vì sao phải làm như vậy chứ?

Giống như cảm nhận được nghi hoặc của ái đồ, Dương Tuyết Thiên chính là cười cười với nàng “Đừng lo lắng, có Nguyệt sư bá con ở đây, tiểu tử kia không chết được”

Nguyệt Ngân Lam lười nghe lời vô bổ của Dương Tuyết Thiên, hỏa tốc đem Dương Tuyết Thiên bắt đến trước bàn, lấy ra chủy thủ, gọn gàng ở cổ tay Dương Tuyết Thiên rạch một vết, nháy mắt máu thuận theo cổ tay nhiều xuống

“Lấy cái chén đến!” Nguyệt Ngân Lam hét lớn, cuối cùng đem mọi người còn đang ngây người hoàn hồn lại, Nguyệt Nha Nhi lập tức dâng chén lên, lập tức bị Nguyệt Ngân Lam đoạt lấy hứng máu đỏ tươi

Rũ mắt xuống nhìn bàn tay to đang nắm chặt cổ tay mình, trong mắt Dương Tuyết Thiên ẩn hàm một cảm giác khó tả, tâm thần lâm vào rung động...

“Sur huynh...”

“Câm miệng!” Nổi giận ngắt lời, Nguyệt Ngân Lam bàn tay to ngửa ra, đưa thẳng trước mặt Dương Tuyết Thiên. “Ngân điệp tuyết lan đâu?”

Dương Tuyết Thiên lúc này lại nở nụ cười quyến rũ động lòng người tới cực điểm “Sao huynh biết đệ có?”

“Với cái tính tình bà mẹ như ngươi, ta không tin ngươi thật muốn độc chết xú tiểu tử này, khẳng định là trên người ngươi có linh đan diệu dược gì có thể lập tức giải độc của ngươi, mà cái loại này nọ lại không có nhiều, trên đời này chỉ có một loại, tên gọi là ‘Ngân điệp tuyết lan’”. Liếc mắt một cái, lạnh lùng hừ cười.

Oa! Nguyệt sư bá thật là hiểu sư phụ nha! ngay cả tính tình bà mẹ của sư phụ đều rõ nhất thanh nhị sở nha! Dương Diễm Ca không khỏi hoài nghi cảm tình của hai người rốt cuộc là tốt hay là không tốt?

“Sur huynh, trên đời này chỉ có huynh là hiểu đệ nhất!” Dương Tuyết Thiên cười nói, cam tâm tình nguyện đem Ngân điệp tuyết lan giao ra.

Nhìn bộ dáng mềm mại đáng yêu kia của Dương Tuyết Thiên, Nguyệt Ngân Lam cố nén nổi da gà, ra vẻ không biết xoay người bắt đầu nghiên cứu chế tạo giải dược.

Chỉ thấy ông đông chuyển tây bận rộn, lấy các loại đan dược bình bình lọ lọ trên người đổ vào trong chén, cuối cùng mới đem chén máu tươi cùng với Ngân điệp tuyết lan quăng vào, chỉ thấy Ngân điệp tuyết lan quăng vào trong sau khi hòa với máu tươi, nháy mắt liền hóa thành chất lỏng có màu trong suốt thơm ngát, chỉ chốc lát sau liền cùng với màu đỏ máu tươi hợp lại.

Nâng Nguyệt Tinh Hồn dậy, Nguyệt Ngân Lam đem từng muỗng từng muỗng giải dược dứt vào trong miệng hắn, mãi cho đến khi chén giải dược không còn một giọt, ông mới đứng dậy mỉm cười tuyên bố: “Tinh tiểu tử kia phúc lớn mạng lớn, không có việc gì!”

Nghe vậy, Dương Diễm Ca kinh hãi vạn phần vội tới bên giường, quả nhiên thấy Nguyệt Tinh Hồn sắc mặt vốn dĩ biến thành màu đen nay từng chút từng chút, chậm rãi hồi phục huyết sắc bình thường.

“Thật tốt quá, thật tốt quá... ô...” Lo âu tự trách một khi được thả lỏng, nàng nhịn không được lại khóc.

“Sao.. sao lại khóc?” Nguyệt Ngân Lam đầu đầu không thôi, bắt quá đáy lòng cũng có chút cao hứng. Xem ra nàng là thật thích xú tiểu tử.

Nguyệt Nha Nhi nhún vai, tò mò cười hỏi: “Cha, tại sao ngài muốn dùng máu của Dương sư thúc? Máu của những người khác không được sao?”

“Đương nhiên là không được! quái thai họ Dương này thích ở trên người luyện độc, máu trên người hắn tùy tiện một giọt thôi cũng có khả năng độc chết một người, dùng máu của hắn đúng lúc có thể dẫn ra dược tính đặc thù của Ngân điệp tuyết lan, người khác thay thế là không được”.

“Thì ra là thế...”

Đang lúc cha và con gái hai người cần nhau nói liên miên không dứt, không có người chú ý tới Dương Tuyết Thiên nhưng lại lặng lẽ đi ra phía sau Nguyệt Ngân Lam

“Sur huynh...”

“Làm gì?” Tức giận quay đầu.

Ngay trong chốc lát, phát sinh một việc sét đánh ngang tai, làm cho mọi người kinh ngạc há hốc mồm đã xảy ra...

Nhưng thấy Dương Tuyết Thiên nghiêng mình đè lên thân mình vạm vỡ không phòng bị của Nguyệt Ngân Lam, nhanh chóng mà nhu tình vạn phần hôn lên bạc môi kinh ngạc hé mở, lập tức thừa lúc trước khi mọi người còn không có phản ứng, như là sao chớp nhảy ra cửa sổ tháo chạy, chỉ để lại một chuỗi tiếng cười âm nhu quyến rũ...

“Dương Tuyết Thiên, ta muốn làm thịt ngươi...” Tiếng hét điên cuồng nổi giận đuổi giết bay ra ngoài, để lại ba người bị hù dọa ở trong phòng.

Nguyệt Nha Nhi được xem là người bình tĩnh nhanh nhất, đưa mắt nhìn sang trưởng phụ và con còn đang trong khiếp sợ, quyết định không để ý tới, trực tiếp quay đầu nhìn người mang về mặt bưng tỉnh đại ngộ.

“Diễm Ca, sư thúc, ông ấy...” Ngữ khí có điểm xấu hổ.

“Sư phụ, đúng là ông ấy thích nam nhân a!” Dương Diễm Ca đương nhiên gật đầu, giống như chuyện này nàng đã sớm biết. “Cho nên trước đây sư phụ nói sư bá quai chạy vị hôn thê của ông ấy, muội mới cảm thấy kỳ quái. Bất quá hiện tại cuối cùng muội cũng hiểu được, kỳ thực sư phụ cũng không phải thích vị hôn thê của ông ấy, thì ra người ông ấy thích là Nguyệt sư bá, cho nên những năm gần đây mới luôn tìm kiếm tung tích của Nguyệt sư bá! Haiz, sư phụ thật là một kẻ si tình a!”

Ân... tình yêu của sư phụ thật vĩ đại nha, chỉ vì cầu được một cái hôn, thế nhưng lại tốn nhiều năm như vậy, mất nhiều công phu như vậy, thật là khiến người ta cảm động a!

Haiz... Nguyệt Nha Nhi giờ phút này chỉ có thể thờ dài không biết nên khóc hay nên cười.

Thì ra mục tiêu của Dương sư thúc là cha, mà không phải là mẹ a!

“Dương_Diễm_Ca_trả_mạng_lại_cho_ta...” Kéo thật dài, thê lương quý kêu ai oán cực điểm phiêu tán.

“Người nổi điên a!” Phang vào cái ót kẻ đang giả thần giả quỷ một cái, Dương Diễm Ca bật cười, trong tay cầm hoa mai cao ở bên giường hất người xuống.

“Đánh ta? Ta nhưng là bệnh nhân nha!” Nguyệt Tinh Hồn căm giận kháng nghị.

“Người nào bệnh nhân có tinh thần như người vậy?” Ăn một ngụm hoa mai cao. Ân... thật không tệ!

Thấy bên cạnh khoe miệng hồng xinh của nàng có dính vụn bánh, Nguyệt Tinh Hồn tà mị cười, nghiêng thân đem nó liếm sạch, một lời hai nghĩa cười thật ái muội “Không sai, thật sự là rất ngon!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nàng ngượng ngùng gượng cười “Người, người lại xằng bậy! người ta cũng không phải người nào của người, người đừng loạn chiếm tiện nghi!” Người này thật quá đáng, sau khi tỉnh lại, hờ một chút liền ăn đậu hủ của nàng.

Thấy nàng không tỏ vẻ khước từ gì, chẳng qua là mang về cô nương gia ngại ngùng rụt rè, trên miệng kháng nghị một chút, Nguyệt Tinh Hồn gợn găng đem nàng ôm vào trong lòng, không đứng đắn cười hỏi “Thế muốn hay không làm người nào của ta?”

“Người, người nói cái gì a?”

“Hỏi nàng có nguyện ý không làm nương tử của ta a?” Ha ha... Nữ nhân này lại ngại cái gì? bất quá bộ dáng này của nàng thật khiến người ta tâm động.

Không chịu nổi đẩy lòng kích động, Nguyệt Tinh Hồn dứt khoát đem người áp đảo ở trên giường, tinh tế trác hôn môi đỏ mọng mê người đến cực điểm, mãi đến đây mới hai người đều bịt kín một tầng tình dục, hẳn mới thở gấp tựa đầu chôn ở phần vai mảnh khảnh của nàng.

“Thế, vậy huynh có cái gì muốn nói không?” Kiều kiều xấu hổ hỏi lại.

Lại là vấn đề này? hắc hắc... bất quá không sợ? mấy ngày trước hắn đã hỏi lão tỷ rồi, lão tỷ trừ cho hắn cái xem thường, còn mắng hắn không hiểu phong tình, còn thuận đường chỉ điểm hắn một phen, nay hắn cũng không sợ nàng hỏi.

Xoay người nằm ngửa, thuận thế đem nàng kéo nằm trên người chính mình, Nguyệt Tinh Hồn đầu tiên là đem bàn tay to áp đầu nàng xuống cho một nụ hôn nồng nhiệt xong, lúc này trong đôi mắt tinh ranh mới chứa ý cười, chậm rãi che giấu nhu tình “Ta yêu nàng, xin hỏi Dương đại cô nương nguyện ý làm nương tử của ta không?”

Nghe vậy, Dương Diễm Ca chỉ thấy hốc mắt nóng lên, trong lòng tràn đầy cảm động, trong họng như vướn phải vật cứng gì, làm cho nàng nhất thời nói không ra lời.

“Dương đại cô nương, đáp án đâu?” Hắn đều đã thổ lộ, nàng cũng không thể giả ngu cho qua a! bằng không hắn sẽ nhảy dựng lên chém người cho coi.

“Ân!”

“Ân thì sao?” Không tính, không tính! Chỉ một cái chữ ‘Ân’ làm sao mà tính chứ!

“Huynh liền cố ý bức người ta nói! Một chút rụt rè của cô nương gia cũng không cho người ta” Dương Diễm Ca cười nói đập vào ngực hắn.

“Có qua có lại mới công bằng a!”

“Được rồi, được rồi!” Nam nhân này thật sự thích so đo mà!

“Uy! Khẩu khí này của nàng thật miến cường nha!” Nguyệt Tinh Hồn trừng mắt quý kêu “Vừa rồi không tính, lại một lần nữa!”

Dương Diễm Ca vừa tức giận vừa buồn cười, dứt khoát ôm lấy mặt hắn, nhìn chăm chú hắn nói “Ta nguyện ý cho huynh làm tướng công của ta! Như vậy Nguyệt thiếu gia, huynh vừa lòng chưa?”

Mặc dù không hài lòng, nhưng miến cường cũng có thể nhận! Nguyệt Tinh Hồn híp mắt cười khỏ mới nhắc nhở nàng “Còn có câu nàng đã quên nói

nha!”

Còn có câu? Dương Diễm Ca trầm tư nghĩ lại, trông mắt vừa chuyển, ở trước mặt hắn cười nói “Ta cũng yêu huynh”

A Thật là lời nói tốt đẹp làm sao ! Khó trách nàng lại muốn nghe câu này như vậy. Nguyệt Tinh Hồn đem nàng ôm chặt vào lòng, cảm thấy mỹ mãn nở nụ cười.

Kết thúc.

Ngày hôm đó, trong Định Viễn vương phủ, một nhóm người rảnh rỗi tụ họp ở trong vườn hoa, uống trà nói chuyện.

“Cha, sao không thấy Dương sư thúc?” Nhấp một ngụm trà, không thấy mặt âm nhu mỹ nam nào đó, Nguyệt Nha Nhi tò mò hỏi.

“Đừng nhắc tới họ Dương đó với ta!” Nguyệt Ngân Lam trở mặt rống giận.

Đáng giận! đã sớm biết họ Dương có đoạn tay áo chi phích, lại đối với ông có cổ mê luyện dị thường, ông mới có thể vì trốn hắn ta mà cùng với ái thiếp ẩn cư hơn mười năm, không nghĩ tới kết quả vẫn là bị sói hôn, thật khiến cho người ta căm tức!

Nghĩ như vậy, Nguyệt Ngân Lam lại oán hận lau môi của chính mình vài cái, hận không thể đem trí nhớ đáng sợ bị nam nhân hôn lau đi.

Thấy vẻ mặt phẫn hận này của ông, Nguyệt Nha Nhi cảm thấy buồn cười lại cảm thấy đáng thương thay cho phụ thân, cũng không dám lại hỏi nhiều nữa.

Đến nỗi Nam Thần Hạo, Nam Tinh Tuyền hai cha con sau khi trải qua khiếp sợ lúc đầu, giờ phút này cũng có thể bình tâm bình tĩnh chấp nhận, cho nên hai người một lời cũng chưa nói, từ từ nhàn nhã hưởng thụ mùi trà thơm ngát.

Nhưng thật ra Dương Diễm Ca cười nói tiếp: “ Sư phụ nói, tâm nguyện mười năm qua của ông ấy đã đạt thành, cho nên muốn đi khắp nơi du ngoạn!”

“Đi thì tốt! đi thì tốt!” Nguyệt Ngân Lam xua tay giống như đuổi con muỗi vậy, hy vọng hắn ta nhanh chóng biến mất ở trước mắt, để cả ngày khỏi phải lo lắng đề phòng bị đánh lén.

Bộ dạng khoa trương giống như khu ma đuổi quỷ của ông, làm cho mọi người cười to.

Đang lúc mọi người vui vẻ nói cười, Nguyệt Tinh Hồn cuối cùng cũng cất ngang vào đề chính, khuôn mặt tươi cười nói “ Hắc hắc... kế tiếp nên chuẩn bị hôn lễ đi?”

Mọi người giống như là không có nghe thấy, tự mình tươi cười tán gẫu, chỉ có Dương Diễm Ca đỏ bừng cả mặt khẽ gất “Huynh, huynh gấp cái gì?”

“Ta đương nhiên gấp a!” Trừng mắt quái kêu, hắn quay đầu đối với một đám người không để ý đến hắn mà quát to “Uy, uy! Đừng không để ý đến người ta được không? Thật không lẽ phép!”

Chỉ thấy mọi người đều đứng dậy đi ra phía ngoài, không để ý tới hắn gọi to, mãi đến khi bóng dáng của một đám người biến mất ở trong vườn, khi chỉ còn lại Nguyệt Nha Nhi, nàng mới giễu cợt lại “Sớm đã chuẩn bị tốt cho đệ rồi, chờ hai người chọn ngày tốt thôi! Thật sự là, trước kia còn cảnh cáo người ta không được gả cho hắn đâu! Sao bây giờ lại gấp thành như vậy...” Tiếng chê cười yếu dần theo bóng dáng càng xa dần của nàng, cho đến khi không còn tiếng động nào nữa.

“A! đều là huynh, khiến cho người ta chế giễu” Trong lương đình chỉ còn lại hai người bọn họ, Dương Diễm Ca xấu hổ không thôi.

“A.... thì ra đã sớm chuẩn bị tốt”. Nguyệt Tinh Hồn ngây ngô cười, đột nhiên hắn giống như nhớ tới chuyện gì liên quan đến chuyện sinh tử quan trọng hơn, vẻ mặt khẩn trương hề hề hỏi “Nàng về sau sẽ không hờ một chút là hạ độc đối với ta đi?” Sau khi trải qua việc này, nàng hẳn là không dám đi?

“Nhưng mà...” Nàng rất là khó xử. “Loại quái thai giống như huynh vậy, không dùng để thử độc thật là lãng phí nha!”

“Uy!” Mặt Nguyệt Tinh Hồn tái luôn rồi. “Nàng còn muốn loạn hạ độc đối với ta a? không sợ ta sẽ thật bị nàng độc chết sao?” Nữ nhân này còn không có học được giáo huấn a? không phải nghe nói mấy ngày hắn bị trúng độc này, nàng khóc thành lệ oa nhi sao? như thế nào hắn mới khỏe một chút, nàng lại chứng nào tật nấy nữa?

“Không sợ! dù sao huynh độc cũng không chết được!” Dương Diễm Ca cười hi hi trả lời.

Sư phụ trước khi đi có dặn dò, trải qua sự rèn luyện từ nhỏ của Nguyệt sư bá, hơn nữa lại ăn vào kịch độc máu tươi đã luyện ở trên người sư phụ hơn mười năm, trên đời này muốn tìm ra độc được có thể độc chết hắn, chỉ sợ là đã không có.

Ái... như thế nào như vậy? Nguyệt Tinh Hồn mặt mày nhăn nhó, lúc này trong đầu nghĩ đến lời nói mà tỷ phu đã nói với hắn, thế là ôm tâm tình bi thương muốn tìm lời giải đáp.

“Nàng nói cho ta biết, nếu ta không phải từ nhỏ đã bị cha chộp tới ‘Lâm nhục’ thành loại thể chất cơ hồ bất độc bất xâm như ngày hôm nay, nàng sẽ hạ độc đối với ta sao?”

Dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc liếc hắn, Dương Diễm Ca tựa tiểu phi tiểu “Ta cũng không phải đứa ngốc! nếu thân thể huynh không phải bất độc bất xâm,

ta sao dám hạ độc đối với huynh? Người ta cũng không muốn làm quả phụ nha!”

Ồ... hần chỉ biết, hần chỉ biết! Nguyệt Tinh Hồn thể này lại càng bi thiết vạn phần, cuối cùng sâu sắc sáng tỏ tỷ phu khi đó nói với hần cái gì quan hệ nhân quả có liên quan với nhau!

Rốt cuộc là lão cha bốc quẻ đoán ra tương lai hần bị nương tử lấy độc hầu hạ, cho nên từ nhỏ liền luyện thân thể hần cơ hồ bất độc bất xâm, để ứng phó tương lai cực khổ! Vẫn là do lão cha trước đó phòng ngừa chu đáo, rèn luyện ra loại thân thể này cho hần, tạo thành nương tử tương lai không có gì kiêng kỵ, ở trên người hần tha hồ hạ độc?

Nhân quả, nhân quả, rốt cuộc cái nào là nhân, cái nào là quả?

Ồ... cha ơi! Thì ra ngài mới là hung thủ, con bị ngài hại thảm rồi! trong lòng Nguyệt Tinh Hồn lúc này đầy vạn phần thống khổ bi rống.

Ha ha... duy nhất có thể đoán được là, tương lai sau này vẫn là một hồi cực khổ a!

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Càng Độc Càng Ngọt Ngào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.